

Giới thiệu Sát Thủ Vương Phi

Thể loại: Xuyên không, nữ cường

Lưu Hoa Nguyệt nàng là con gái của tỷ phú đứng đầu Châu Á, tài năng cùng tướng mạo của nàng đều nhất đẳng. Nhưng không ai biết rằng đằng sau vẻ đẹp của nàng là sự lạnh lùng quyết đoán. Nàng chính là sát thủ Hắc Dạ khiến ai nghe đến cũng phải sợ hãi. Trong một vụ tai nạn nàng đã xuyên qua trở thành một quận chúa phế vật.

Phong Thần là vị vương gia đứng dưới một người nhưng trên vạn người, tham mưu chiến lược âm hiểm khó lường và cực kỳ tuấn mỹ.

Sự gặp gỡ vô tình của hai người đã làm bánh xe nhân duyên chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua dị thế

Một buổi tối 20XX, Thế kỉ XXI...

Lưu gia...

Lưu Hoa Nguyệt đứng trước cửa phòng của Lưu phu nhân chậm gõ cửa: “Mẹ à, cha bảo mẹ ra tiếp khách ở phòng tiệc. Mẹ chuẩn bị nhanh lên.”

Trong căn phòng kia chỉ “ừ” một tiếng rồi chiếc cửa gỗ mở ra, Lưu phu nhân mặc một chiếc váy màu tím hở vai và dài chấm gót chân, trước ngực gắn ba viên kim cương sáng lấp lánh nhìn cô rồi chau mày: “Bữa tiệc quan trọng sao con lại ăn mặc thế này?”

Lưu Hoa Nguyệt nhìn lại chiếc váy đen viền trắng trên đầu gối 10cm bó sát làm lộ ra cơ thể hình chữ S mà vẫn kín đáo thanh lịch ra dáng con nhà lành. Thế này thì sao chứ váy đẹp mà? Cô hỏi: “Mẹ thấy chiếc váy này có vấn đề gì sao ạ?” Thấy mẹ không nói chỉ lắc đầu mới dẫn bà tới phòng tiệc.

Căn phòng tiệc ồn ào làm cô nhức đầu nên sai bước ra ban công hóng gió. Cô liếc đôi đồng tử đen của mình vào căn phòng kia nghĩ: “Ai mà biết được việc một sát thủ No.1 máu lạnh lại đi dự bữa tiệc tao nhã này thì mình dám nhìn mặt ai nữa”

Vì đang tận hưởng sự yên tĩnh, Lưu Hoa Nguyệt không chú ý xung quanh nên đã bị ai đó đẩy về phía ban công. Ngã thôi thì không sao nhưng... đây là tầng 20 nha... [= _ =]

Cô nghĩ mình đã chết cho nên chỉ nhắm chặt mắt mà thầm chữa: “Lão thiên nhà người tại sao ta mới 19 đã ám toán ta rồi a ____!!”

☆☆☆

(Tui sẽ thay cô = nàng nha)

Phong Lục quốc...

Tể tướng phủ- Biệt viện...

Lưu Hoa nguyệt cảm thấy thật kì lạ khi cơ thể va vào mặt đất sao lại không thấy đau. Nàng cố gắng lắm mới mở được đôi mắt ra thì thấy một cô gái tầm 14,15 tuổi có kiểu búi tóc và y phục cổ trang hơn hờ nói: “Tiểu thư tỉnh rồi! Để Châu nhi đi tìm thức ăn cho tiểu thư.”

Lúc này Lưu Hoa Nguyệt mới kịp tiêu hóa tất cả mọi chuyện. Nàng đã... xuyên qua.

Nàng cẩn thận tìm những kí ức còn sót lại và biết được:

- Nàng là đích nữ của phủ Tể tướng- Lưu Hoa Nguyệt, năm nay nàng 16 tuổi.
- Nhưng lại là phế vật chính cống: ngu ngốc, cảm kỳ thư họa không thông, chẳng hiểu biết gì cả.
- Bị phụ thân ghét bỏ, mẫu thân lại mất sớm cho nên nàng luôn bị các huynh đệ tỷ muội khi dễ.
- Các di nương lúc nào cũng lấy đi những món đồ quý giá của mẫu thân nàng để lại.

Bây giờ nàng nắm được tình hình hiện tại là: không địa vị, không tiền tài, không võ đạo và không danh tiếng.

Lúc này Châu nhi đã bung một chén cháo nguội nói nhẹ nhàng thờ dài nói: “Tiểu thư ăn đi cho lại sức. Sau này đừng động tới Lý di nương nữa nếu không sẽ bị đánh như hôm nay đó!”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp mặt

Lưu Hoa Nguyệt khẽ nhủ mày, thì ra nàng chết cũng do Lý di nương dở trò. Haizz... Tiểu thư này quả là đàn a!! Thôi thì đã lấy thân thể nàng ta thì phải báo đáp lại nàng ta vậy.

Ăn được nửa chén cháo, Lưu Hoa Nguyệt rời giường đi đến tủ quần áo. Nàng lục lọi một hồi rồi cầm xấp vải đen trong tủ đi tới chiếc bàn gỗ đã mục nát, cầm kéo và kim chỉ cắt cắt may may trước sự ngạc nhiên của Châu nhi. Tiểu thư khi nào lại biết thêu thùa may vá a?

Sau khi may xong 2 bộ quần áo: một bộ váy cổ trang đen tuyền và viền trắng, một bộ quần áo hiện đại với quần đùi, dây lưng, áo cup ngực và chiếc áo khoác lửng đen rất đẹp mắt. Bộ quần áo kia là nàng may để khi cần thiết phải đột nhập lấy mạng người nên đó chính là bộ nàng làm rất tỉ mỉ nha!

Nàng cẩn thận cắt bộ quần áo kia rồi lấy bộ váy đi thay, rồi thử ngắm mình trước gương. Trong gương là một nữ tử có mái tóc đen dài, nước da trắng tuyết, đôi đồng tử đen láy, chiếc mũi cao cùng với đôi môi anh đào hồng nhuận không khác nàng ở hiện đại là bao. Nàng mặc dù đã diện chiếc váy đen nhưng cũng chỉ giúp nàng trở nên xinh đẹp hơn thôi.

Ngắm nghía một hồi nàng mới nhìn Châu nhi nói: “Châu nhi, người đừng nói với ai chuyện này biết chưa? “Nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Ta ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay”

Không đợi Châu nhi trả lời nàng cố sức vận khinh công vượt qua tường để đi ra ngoài.

Lưu Hoa Nguyệt đang vừa sải bước đi dạo vừa suy nghĩ lông mông thì nàng đụng phải một tên nam nhân dung mạo khuynh thành, nàng tức giận la lớn: “Nhà người đi đứng kiêu gì mà đụng phải bốn cô nương thế hả?”

Hắn nhíu mày: “Rõ ràng là cô đụng phải ta không xin lỗi mà còn la gì nữa?”

Lừa giận tăng lên, nàng dùng chân đá một cước rồi tung một chưởng vào bụng và ngực nhưng đều bị hắn chặn lại. Tức chết mất, cái cơ thể 16 này mềm như bún thì đánh đấm gì? Đụng là phé vật!

Hắn sau khi chặn các đòn tấn công của nàng nói: “Cô đánh với ta? Không biết tự lượng sức mình!” Giọng nói mang theo tức ý đó đã làm nàng tức thật rồi! Mà Lưu Hoa Nguyệt nàng khi đã tức giận với ai thì người đó sẽ sống không yên ổn!!

Nàng gằn từ chữ một cách giận dữ: “Tên khốn nhà người cứ chờ đó đi. Bốn cô nương ta sẽ không cho nhà người sống yên ổn!” Nàng cứ thế, quay người bước đi.

Hắn nhìn theo bóng lưng của nàng, khóe miệng bất giác nhếch lên vẽ ra một đường cong hoàn mỹ. Hắn liếc mắt ra sau lưng không nhanh không chậm, lên tiếng: “Trọng, mau tra xem đó là thiên kim nhà ai cho ta.” Một thân ảnh đen xuất hiện chỉ cung nói “vâng.” Rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàng thượng ban hôn

Biệt viện- Tể tướng phủ...

Lưu Hoa Nguyệt sau khi trèo tường vào phủ chỉ có một ý nghĩ: Thân thể này cần rèn luyện thật nhiều mới bằng nàng lúc 16 tuổi của hiện tại.

Nàng quay đầu lại thì bắt gặp Châu nhi lúng túng: “Tiểu thư... người nói cho Châu nhi biết có chuyện gì với ngài không? Từ lúc tiểu thư tỉnh lại... em thấy tiểu thư lạ lắm!”

Lưu Hoa Nguyệt thờ dài: “Từ giờ ta đã thông suốt rồi, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình thôi em có hiểu không?” Châu nhi cao hứng đáp: “Tiểu thư người đã trưởng thành rồi!”

Nàng chỉ nhẹ giọng:“ Châu nhi, em mau đi với ta tới hoa viên.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Âm sát vương gia

Hoàng thượng trêu chọc:“ Lão nhị a, cuối cùng cũng hoài lương rồi à? Chờ mãi người mới chịu lập phi nha!”

Phong Thần không nói, chỉ để lại đôi mắt sắc bén cho hoàng thượng rồi phất tay áo ra khỏi Thượng Thư phòng.

Hoàng thượng chỉ cười trừ rồi cầm viết soạn một thánh chỉ cho người đem tới Tể Tướng phủ.

_____ =|| ~~~ _____

Hay tin thánh chỉ ban hôn xuống, Tể Tướng phủ nhao nhao như ong vỡ tổ ai ai cũng nghĩ rằng người được nêu tên trong chiếu là mình. Chỉ có một người chui trút vào phòng tìm chỗ trốn- Lư Hoa Nguyệt.

Châu nhi cố sức lắm mới khuyên nàng ra nghe trong chiếu chỉ viết cái gì, liền giúp nàng thay y phục đẹp nhất hiện có.

Lương công công mới tới thì cả phủ Tể Tướng đã ra tiếp đón nồng nhiệt, trong đó có cả Lư Hoa Nguyệt- người không tình nguyện ra nghe chiếu chỉ nhất.

Để không mất quá nhiều thời gian, Lương công công vừa vào đại sảnh đã đọc to:“ Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nay đích nữ Tể Tướng phủ- Lư Hoa Nguyệt tài sắc vẹn toàn, sắc phong làm Chiến vương phi. Tháng sau hành hôn lễ. KHẤM THỦ”

Mọi người ai nấy đều ngậy người ra, nhưng rất nhánhau đó đều đồng loạt đáp:“ Tạ chủ long ân!” Sau khi Lương công công đi rồi thì bao nhiêu ánh mắt hình dao chia thẳng vào mặt nàng.

Nàng không nói, không rằng chỉ bước nhanh về Biệt viện. Vừa đẩy cửa đã bắt gặp ánh mắt sáng như đèn pha ô tô của Châu nhi:“ Tiểu thư thật có phúc, được Chiến vương điện hạ đề ý. Vậy là từ nay về sau không ai dám khi dễ người nữa!”

Lư Hoa Nguyệt chỉ nhẹ nhàng hỏi:“ Tên Chiến vương kia là dạng người như thế nào?” Châu nhi ngạc nhiên nhìn nàng:

-- Tiểu thư người thật sự không biết sao? Chiến vương là người lập nhiều công trên chiến trường, máu lạnh tàn nhẫn; dung mạo khuynh thành làm bao nhiêu nữ nhân nhớ nhung. Tóm lại là người tài sắc vẹn toàn.”

Nàng vừa nghe Châu nhi thao thao bất tuyệt vừa mài thanh sắt trở thành dao găm nhọn hoắt, lấy ra một sò loại độc được tẩm lên mấy con dao cùng kim châm

Minh Thanh viện...

Lư Tiểu Thanh tức giận đập phá hết tất cả mọi thứ có trong phòng, gào lên:“ DỰA VÀO CÁI GÌ MÀ PHÉ VẬT ĐÓ ĐƯỢC LÀM VƯƠNG PHI HẢ? TRỪ THÂN PHẬN ĐÍCH NỮ THÌ TA CÁI GÌ TA CŨNG HƠN Ả TA MÀ, TẠI SAO CHÚ??”

Hạ di nương khuyên ngăn:“ Con đừng lo, sau này con sẽ được gả cho Thái tử đó. Chú ý hình tượng một chút!”

_____ Thời gian _____

Đêm khuya...

Lư Hoa Nguyệt mặc bộ quần áo đen (chương 1 có nhắc) đem ám khí, độc dược vừa chế tạo đeo bên người, đi đến Chiến vương phủ.

--#^#

Chiến vương phủ...

Nàng đeo một chiếc mặt nạ trắng khuyết màu đỏ máu. Bí mật xông vào phòng ngủ của Phong Thần.

Nàng cảm thấy kì lạ khi có rất ít thị vệ và ám vệ gác phủ. Không phải đây là thời đại quý tộc tiếc mạng như tiếc kim cương sao?

Khi lên vào phòng ngủ của hần, Lưu Hoa Nguyệt tắm thuốc vào ám khí chuẩn bị phóng ra thì có tiếng nói từ trong phòng vọng ra: “Vương phi yêu quý của bổn vương tới đây để thăm ta sao?”

Hần nhận ra nàng... sao có thể? Nàng đẹp mới suy nghĩ hỗn loạn bình thần đáp: “Đúng vậy, nhưng... tiện thể lấy cái mạng của người luôn!”

-- “Nàng yên tâm, ta không dễ chết thế đâu.”-- sau khi tiếng nói của hần cất lên, độc được cùng ám khí của nàng rơi vào tay hần.

Nàng ngẩn rặng nói: “Trà đây, ta không muốn gả cho người ngay cả tên ta cũng không biết!” Nàng chạy về phía hần tung ra những đòn tấn công chí mạng. Hần vừa đỡ vừa né cuối cùng vòng ra phía sau ôm nàng.

Hần cứ thế ôm nàng, mặc cho nàng cố đẩy hần: “Tuồng nàng muốn gì, hóa ra chỉ muốn biết tên ta. Tên ta là Phong Thần, nàng có thể làm thê tử của ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bỏ trốn

Nàng tức muốn học máu: Tên này óc heo hay óc bò mà không hiểu ngụ ý trong câu nói của nàng?

Sau bao nhiêu cố gắng nàng cũng thoát khỏi tay hần, tức tốc chạy về phủ. Còn hần thì mỉm cười chua chát: “Nàng... ghét ta đến vậy sao? Thà chết cũng phải thoát khỏi ta. Bao nhiêu nữ nhân muốn gả cho ta thì không được còn ta muốn lấy nàng cũng không xong!”

Cứ như thế, đêm nào nàng cũng đến “thăm” và “biểu” hần không ít độc được tốt. Cho tới đêm trước hôn lễ.

Nàng tức giận vì không thể dùng châm độc đâm cho hần chết đi để thu phục bọn Lưu gia. Còn hần thì rất vui khi nàng đến thăm hần thường xuyên tuy không có mấy phần thiện cảm.

_____ thời gian _____

Vào ngày hôn lễ, Lưu Hoa Nguyệt đang say sưa ngủ thì bị Châu nhi lôi đầu kéo đi rửa mặt chải tóc, thay bộ hi phục nặng trĩu đồ chơi có thêu rồng bay phượng múa.

Từ ngoài có tên gia đình đi vào: “Người của vương gia tới!” Châu nhi cẩn thận đội mũ phượng cho nàng: “Tiểu thư, tiểu thư đi rồi phải nhớ Châu nhi nha!”

Lưu Hoa Nguyệt cười: “Cứ ở đây đợi ta, ta sẽ đón em vào cung!” Nghe lời hứa hẹn của nàng Châu nhi vui vẻ: “Vâng! Em sẽ chờ người! :D.”

_____ địa điểm _____

Lúc vào bãi đường nàng chỉ muốn chạy thật xa nhưng bộ hi phục rất nặng, đã vậy xung quanh có nhiều ám vệ mà nàng còn đang đội mấy tạ vàng và mặt bị che bởi cái khăn đỏ chói nữa!! Lão thiên đúng là muốn giết ta a!! @^@

“NHẤT BÁI THIÊN ĐỊA!

NHỊ BÁI CAO ĐƯỜNG!

PHU THÊ GIAO BÁI!

KẾT THÚC BUỔI LỄ, ĐƯA VÀO ĐỘNG PHÒNG!!”

Bà mai dẫn tân nương vào tân phòng căn dặn không được bỏ mạng che mặt xuống tới khi tân lang đến. Thấy Lưu Hoa Nguyệt gật gật đầu bà mới đi ra.

Không nghe thấy tiếng động nữa nàng mới ném cái mạng che, lột hết cái đồng vàng trên đầu, cởi bỏ bộ hi phục thay bằng bộ quần áo nhảy lên mái nhà rồi chạy mất

Phong Thần vừa bước vào tân phòng, chỉ thấy một đồng lộn xộn mà không thấy người đâu. Hần tức tối la lên: “Người đâu, mau chóng tìm vương phi cho ta!!”

Nàng giờ đang an nhàn ngồi luyện công trong tòa tháp cách Chiến vương phủ không xa. Quả người xưa nói không sai, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!!!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nàng sẽ không thoát khỏi ta

Phong Thần lục tung cả kinh thành suốt hai ngày qua mà vẫn không thấy tung tích nàng đâu. Hắn giờ mới hối hận tại sao để nàng có cơ hội chạy thoát.

Còn về phía Lưu Hoa Nguyệt vẫn nhàn nhàn ngày qua ngày rèn luyện cơ thể trở nên mạnh như nàng ở hiện đại. Số ám khí cùng độc dược nàng đã lờ tay “tê” cho hắn cả rồi. Haizzz... tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy.

Hoàng thượng đang hăm hực vì tên đệ đệ “yêu qui” của hắn bỏ bê triều chính để đi tìm vợ, hừ! Vô lý hết sức. Giờ đây, số phận của cả Nam Phong quốc đang trông chờ vào một nữ nhân có trở lại hoàng cung không.

_____ thời gian _____

Một tuần sau cuộc tìm kiếm không kết quả, Phong Thần nhớ ra còn một nơi hắn chưa tìm kiếm đó là tòa tháp Kim Tinh rất gần với Chiến vương điện của hắn. Hắn nhếch miệng cười âm lãnh, khá khen cho nàng dám dùng chiêu “nguy hiểm” cũng là nơi an toàn “vớ” với hắn!

Lưu Hoa Nguyệt còn ngồi tu luyện thì từ sau lưng nàng có người xuất hiện, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng. Nàng căng vùng vẫy thì hắn càng ôm nàng chặt hơn.

Hắn ghé sát miệng vào tai nàng âm lãnh nói: “Nàng to gan lắm, dám trốn đi lúc ở tân phòng. Đợi lúc về nàng xem ta sẽ xử trí nàng ra sao!” Nói rồi Phong Thần ôm chặt nàng vào lòng sợ chỉ cần buông tay là nàng sẽ biến mất.

Về tới Chiến vương phủ, hắn nhanh chóng dùng nội lực trói nàng ở trên giường (để nghị ko suy diễn lung tung) lạnh giọng: “Nàng cứ nằm đây tới khi nào xin lỗi ta về việc bỏ trốn rõ chưa?”

Lưu Hoa Nguyệt không cam tâm trừng mắt về phía hắn tự tiểu phi tiểu: “Chiến vương điện hạ a, ngài ép hôn ta rồi còn mắng ta. Hừ! Nực cười, người cứ ở đó mà mơ tưởng ta sẽ xin lỗi người đi!!”

Phong Thần không nói, chỉ quay lưng đi về phía cửa cứ thế mà đi. Hắn biết mình như vậy là quá đáng nhưng nếu nhẹ nhàng thì sớm muộn nàng sẽ bỏ hắn mà đi. Hắn mong sao ngày nàng bỏ hắn sẽ không bao giờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Âm mưu

Buổi sáng vài ngày sau...

Sau câu nói chứa đầy thâm ý của hắn, không biết vì sao mà mặt nàng đỏ lên như một trái cà chua. Bao nhiêu ngày qua nàng vẫn bị nội lực của hắn trói chặt trên giường, nàng tức giận lên tiếng: “Đồng ý! Nhưng người còn không thả ta ra! Sau 3 năm mà ta vẫn không động tình với người thì cút, rõ chưa?”

Hắn cười trừ, thu lại nội lực đang trói lấy nàng. Nàng là người đầu tiên khiến hắn đau khổ, lo lắng, nhớ nhung khi phải xa nàng.

Phong Thần nhìn chăm chăm vào mặt nàng: “Nàng còn yêu cầu gì sao?” Lưu Hoa Nguyệt nở nụ cười thỏa mãn: “Ta muốn Châu nhi vào cung.” Hắn vươn tay nghịch tóc nàng, nở nụ cười sùng nịnh: “Nếu nàng muốn thì vậy đi.”

Lần này, nụ cười đó đã khiến trái tim nàng loạn nhịp liên hồi, mặt nàng lại nóng lên khiến hắn vô cùng thích thú.

Định trêu chọc nàng thêm nhưng có một tên thái giám đi vào: “Vương gia, hoàng thượng triệu người đến Thượng thư phòng để bàn đại sự.” Nàng lúc này không do dự lạnh lùng ném một câu: “Còn không mau đi!”

Thế là ai kia vác bộ mặt đưa đám ấy đi gặp hoàng thượng. Bây giờ, nàng không thể nào nhịn được mà cười phá lên: “HAHAHAHA! Nhìn cái mặt hắn... HAHHAHAHA... Chút... chút xíu... nữa là... là nội thương... nghiêm trọng rồi. HAHHAHAHAHAHA...!”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Yến tiệc (1)

Lưu Tiểu Thanh biết được cá đã cắn câu liền đưa cái lọ kia ra: “Chỉ cần vài giọt nhỏ đã khiến lục phủ ngũ tạng của ả ta thành nước!”

Lưu Hoàng Linh nghe vậy cười tươi: “Vậy khi nào chúng ta hành động? Ta muốn ả ta chết càng sớm càng tốt!”

Lưu Tiểu Thanh nói: “Bất quá giờ ta không được tiến cung, nhưng tháng sau sẽ có yến tiệc ra mắt chiến vương phi nên chúng ta phải nhẫn cho ả sống lâu thêm một tháng là được.”

_____ Chiến vương phủ _____

Lúc này, Lưu Hoa Nguyệt đang thực hiện công tác “lãnh mệnh” ở hoa viên là ngồi yên chế thuốc độc, thì “Át xĩ” một tiếng rồi thấy lạnh lạnh ở sống lưng.

Nàng thấy hơi rung mình một chút nhưng chẳng để tâm mà tiếp tục công việc “lãnh mệnh” của mình.

Phong Thần vừa thượng triều xong là chạy như bay về phủ xem nương tử yêu dấu của mình đang làm gì. Vừa đi tới hoa viên, hần giật mình khi nhìn thấy nàng đang cắm đầu chế thuốc mà vẫn ném cho hần mấy chữ: “Ngươi chưa chết sao?”

Hần chỉ nhanh chóng ôm nàng từ đằng sau, sững nình: “Nương tử à, nàng không nhớ vì phu sao?” Hần tựa cằm vào mái tóc đen mượt của nàng: “Nàng sao có thể nhẫn tâm với ta như vậy?”

Mấy nha hoàn, gia đình của phủ vừa nghe mấy lời kia xong thì ngớ người ra. Đây là Chiến vương của phủ họ sao? Đây là người xem máu như nước lã, xem thầy như bùn đất kia sao? Người có một bộ mặt đầy hàn khí kia sao?

Lưu Hoa Nguyệt hừ lạnh: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân! Kính mong vương gia ngài thả ta ra để ta làm việc thiện của mình!”

Hần chăm chú nhìn mấy cái lọ trên bàn đá, tùy tiện cầm một chiếc lên hỏi: “Đây là thứ gì?” Nàng chỉ nói nhẹ nhàng: “Thứ đó chỉ cần vài giọt thì đã khiến cho lục phủ ngũ tạng của ngươi biến mất trong một khắc.”

Phong Thần cười khò nhìn nữ nhân đang ngồi trong lòng hần, đây là việc thiện mà nàng nói sao? Nếu đây là việc thiện thì chẳng còn việc gì trên đời có thể là việc xấu rồi!

Hần đặt cái lọ kia xuống rồi nói: “Tháng sau có một buổi yến tiệc để giới thiệu ngươi với quan đại thần cùng sứ giả các nước khác. Nàng phải cố chứng tỏ mình không phải phế vật, được chứ?”

Nàng liếc mắt về phía nam tử đang ôm mình: “Ngươi nghĩ ta sẽ để cho họ nhạo báng ta sao? Ngươi yên tâm đi, ta sẽ làm cho tin đồn kia một đi không trở lại.”

Ở hiện đại, nàng tuy là sát thủ nhưng trong ánh sáng nàng là tiểu thư khuê các tinh thông các loại nhạc cụ kể cả cổ cầm. Còn về các phần khác thì nàng nhận nhì thì tiểu thư nào dám nhận nhất!

Hần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng: “Ta tin tưởng nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: Yến tiệc (2)

Lưu Hoa Nguyệt cười lạnh: “Bây giờ vương gia ngài có thể buông ta ra rồi!” Phong Thần rúc đầu vào mái tóc nàng: “Gọi ta bằng tên, Ta tên Phong Thần. Nếu không gọi tên ta thì ta sẽ không buông!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phong Thần! Đó gọi tên người rồi thả ta ra.” Hần nghe thấy thế chỉ thờ dài, bắt đắc dĩ buông nàng ra.

_____ thời gian _____

Một tháng trôi qua, nàng chỉ lo chế thuốc nên cả phòng ngủ của nàng chất đầy những chiếc lọ đầy màu sắc cùng với mùi thảo dược nồng nặc.

Buổi tối hôm nay làm nàng cực kì khó chịu vì bị mấy nha hoàn trong phủ đề ra đánh cả tấn phần lên mặt, khoác lên người nàng cả tạ vải chưa kể mấy chục kí vàng trên người.

Lưu Hoa Nguyệt tự cảm thấy nữ nhân cô đại thật khô, đeo cả mấy chục tấn đồ trên người mà còn ra dáng yếu điệu thực nữ. Nàng nhìn vào chiếc gương mà khóe mắt co giật; môi đỏ như máu, mặt trắng như ma da. Cảm thấy da gà của mình rụng đầy ở dưới đất.

Lưu Hoa Nguyệt trực tiếp đuổi hết mấy nha hoàn kia; gỡ tất cả trăm cái tóc chỉ để lại ba cây trăm bạch ngọc, thay bộ váy màu đen có viền trắng dài chấm gót, tẩy hết son phấn trên mặt.

_____ địa điểm _____

Sân Rồng..

Một chất giọng eo éo đặc trưng vang lên: “Chiến vương gia, Chiến vương phi tới...” Nghe xong, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Ai cũng nghe nói rằng vị Chiến vương phi tuy có vẻ ngoài xinh đẹp lại là phế vật vô năng. Thật không hiểu làm sao mà lọt vào mắt xanh của Chiến vương- người không ham mê nữ sắc.

Phía cửa có đôi nam nữ bước vào, nam nhân mặc bộ trường bào màu trắng, khí chất cao quý của vương giả, gương mặt tiêu soái lãnh đạm; nữ nhân bận bộ váy đen viền trắng dài chấm gót, mái tóc dài búi đơn giản, gương mặt khuyếch thành không son phấn.

Đó là Chiến vương gia, vậy nữ nhân kia là Chiến vương phi sao? Đúng là nữ nhân nhưng được danh phế vật có đẹp cũng chẳng còn chút giá trị gì!

Phong Thần đưa Lưu Hoa Nguyệt về phía hoàng thượng và hoàng hậu thi lễ “Tham kiến hoàng huynh, hoàng tẩu.” “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu.” Nàng không thích lễ nghi rườm rà nên làm cho có thôi!

Hoàng thượng nói: “Chỉ là yến tiệc không cần nhiều lễ nghi vậy. Hoàng đệ và đệ muội mau trở về chỗ ngồi đi!”

Nghe vậy, nàng cúi người chào cùng hần quay lại chỗ ngồi. Yến tiệc có một số quan đại thần nên Tể tướng Lưu Quang cũng đưa nhi tử thiên võ thuật- nhị tiểu thư Lưu Tiểu Thanh và đại thiếu gia Lưu Kha; thiên tài được thuật- Đại tiểu thư Lưu Hoàng Linh cùng tứ tiểu thư Lưu Thủy Ngọc.

Nam Phong quốc, Bắc Hoàng quốc, Tây Hoa quốc và Đông Hà quốc là bốn nước cường đại nhất; võ giả được chia cấp bậc từ 1 đến 30, Lưu Tiểu Thanh đang ở cấp 12 còn Lưu Kha ở cấp 16; được thuật cũng chia 30 cấp, Lưu Hoàng Linh và Lưu Thủy Ngọc cùng ở cấp 12, Được thuật lại tu luyện khó hơn võ cho nên họ vẫn được cho là thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Âm mưu không thành

(hình ảnh trên chỉ mang tính chất minh họa thôi nhá đừng suy diễn sai cốt truyện.)

Nhìn thấy quan văn và quan võ cùng khách mời đầy đủ, hoàng thượng nâng ly rượu lệnh cho mọi người nhập tiệc.

Các vũ nữ, kỳ nữ mặc trang phục diễm lệ, sắc sỡ thay nhau ca múa. Sau đó, các thiên kim của quan lại thi nhau trở tài mong mình sẽ lọt vào mắt xanh của một vương gia hoặc quý tộc nào đó.

Yến tiệc đang diễn ra sôi nổi thì tại một góc nào đó có một mỡ nữ ngáp ngáp dài, còn mỡ nam chỉ chú ý đến mỗi mình mỡ nữ; cặp nam nữ kia không ai khác chính là Phong Thần cùng Lưu Hoa Nguyệt.

Nàng không quan tâm đến buổi yến tiệc này nhưng lại quan tâm đến những âm mưu được giấu trong đó. Nàng chính là đang quan sát xem đám “tỷ muội” của mình tính dùng thủ đoạn gì.

Lưu Tiểu Thanh thấy đám tiểu thư kia đã đánh đàn xong liền hướng hoàng thượng cung kính: “Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ hôm nay có chuẩn bị một tiếp mục góp vui. Mong hoàng thượng cùng chư vị thưởng thức.”

Lưu Tiểu Thanh nghe vậy, cầm song kiếm trên tay đi tới trước sân biểu diễn màn múa kiếm do nàng tự sáng tác. Vũ điệu lúc nhanh, lúc chậm, lúc mạnh

mẽ đầy uy lực, lúc nhẹ nhàng uyển chuyển.

Lưu Hoa Nguyệt chăm chú nhìn Lưu Tiểu Thanh múa mà không quên đề phòng. Phong Thần cũng nhìn xem tại sao một điệu múa mà khiến nàng chú ý đến vậy.

Trong lúc này, Lưu Hoàng Linh đã lên đi đến bên những vò rượu chuẩn bị được dâng lên, tới bên vò rượu của Chiến vương phi rồi cho một hai giọt chất lỏng trong suốt vào rượu. Lam xong tất cả, ả nhanh chóng trở về vị trí.

Màn múa kiếm vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm cùng với những lời tán thưởng không ngớt từ mọi người đều hướng về người múa- Lưu Tiểu Thanh. Lưu Tiểu Thanh cười nhạt tỏ vẻ e lệ cúi đầu rồi quay về chỗ.

Các cung nữ bắt đầu mang những vò rượu lên, rót vào từng ly của các quan theo sự đánh dấu. Mọi người cùng nhau nâng ly rồi một hơi uống cạn. Riêng Lưu Hoa Nguyệt vừa đưa rượu bên môi đã ngửi thấy mùi của axit sunfuric thoang thoảng trong rượu.

Nàng cười lạnh trong lòng, tưởng nàng là Lưu Hoa Nguyệt ở đây? Vậy thì nhầm to rồi, nàng là sát thủ No.1 của hiện đại a chất cực độc nàng không sợ hoảng chỉ là thứ axit pha rượu này! Nàng nhanh chóng pha thêm một ít chất trung hòa vào ly.

Lưu Hoa Nguyệt đâu có ngờ rằng mọi hành động dù nhỏ nhất của nàng đều bị Phong Thần thu hết vào đáy mắt. Nàng chưa kịp uống ly rượu kia thì bị hắt “vô tình” hắt ra. Hắt ngửi làm vậy sẽ ngăn nàng làm chuyện đại đột, nhưng đâu có ngờ lại làm nàng có thêm nhiều phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Muốn nhục mạ ta? Không được đâu

Hắt ngửi làm vậy sẽ ngăn nàng làm chuyện đại đột, nhưng đâu có ngờ lại làm nàng có thêm nhiều phiền toái.

Lưu Tiểu Thanh tay nắm thành quyền, móng tay đâm vào da thịt. ả tức điên lên nhưng phải kiềm chế cảm xúc mà nở nụ cười e lệ ra đánh ngoạn hiểm.

Lưu Hoàng Linh hận không thể xông ra ăn thịt nàng. ả ta nghĩ ngợi một chút thì lên tiếng: “Thưa hoàng thượng, tiểu nữ vừa làm được một khúc đàn mong hoàng thượng cùng chư vị thưởng thức.”

Lưu Hoàng Linh bước lên, tay gảy dây đàn trên tì bà. Âm thanh trong trẻo vang lên động lòng người. Tiếng đàn vừa dứt thì tiếng vỗ tay thường vang lên không ngớt.

ả cười nhẹ hướng Lưu Hoa Nguyệt: “Chiến vương phi, mọi người ở đây đều biểu diễn cả rồi. Ngài cũng biểu diễn chứ?” Nàng cười nhạt nói: “Đại tỷ nói đúng, ta cũng phải biểu diễn ít tài mọn mới đúng!”

Nàng cầm hai chiếc quạt đi đến giữa sân rộng. Nàng nhẹ nhàng xòe hai chiếc quạt rồi múa. Lưu Hoa Nguyệt vừa múa, vừa truyền một lượng nguyên khí nhỏ nhỏ ra bên ngoài.

Nguyên khí thoát ra ngoài làm cho những nụ hoa đang e ấp nở rộ thành những bông hoa xinh đẹp ngát hương thơm. Đàn bướm xinh đẹp cũng không cưỡng lại được mà với quanh thiếu nữ xinh đẹp đang nhẹ nhàng múa. (tất cả là do nguyên khí của tỷ ấy đẩy các bác

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tỉ thí võ thuật

Lưu Kha là võ giả cấp 16, cảm nhận nguyên khí xung quanh rất nhạy bén. Lúc Lưu Hoa Nguyệt múa, hắt ta cảm nhận được lượng nguyên khí nhỏ phát ra từ người nàng để làm hoa nở và thu hút đàn bướm.

Lưu Kha truyền đi những thông tin mà mình quan sát được cho phụ thân- Lưu Quang. Ông cả kinh trầm nghĩ: “Nó là phế vật nhà ông sao? Ai đã dạy võ cho nó?...”

Ông nhanh chóng báo cho Lưu Kha tỉ thí võ đạo xem nàng đã đạt tới trình độ nào rồi. Nghe lời, Lưu Kha đứng lên thách đấu với nàng.

Nghe được những lời khiêu khích từ Lưu Kha, nàng cười lạnh trong lòng: “Người muốn xuống địa phủ sớm thì ta thành toàn cho người!” Rồi nàng giật

đầu đồng ý.

Các quan thần trong yến tiệc đều hít một ngụm khí lạnh. Ai trong Nam Phong quốc này không biết rằng tam tiểu thư đích nữ phủ thừa tướng là một phế vật vô tri chứ?

Vì tò mò nên ai cũng đến đầu trường xem tỉ thí ở đầu trường.

_____ địa điểm _____

Lưu Hoa Nguyệt mặc bộ quần đen (chương 2) tay phải cầm thanh thủy thủ dài bằng nửa cánh tay, tóc được vấn cao. Lưu Kha mặc bộ bạch kim chiến giáp, tay cầm một cây thương bạc dài bằng người.

Giọng nói của giám khảo vang lên: “ Thời gian là nửa canh giờ (1 tiếng), hai bên tỉ thí võ nhưng không được giết chết hay đâm vào nơi chí mạng người kia. Rõ chưa ? ” Nàng và Lưu Kha trầm miệng một lời: “ Đã rõ ! ”

Giám khảo cũng lui ra khỏi sân đấu: “ BẮT ĐẦU !!! ”

Lưu Kha tay cầm thương bạc ra thế thủ còn nàng đứng yên nghịch thanh thủy thủ trong tay. Không thấy nàng chủ động nên Lưu Kha xông về phía Lưu Hoa Nguyệt.

Hàng loạt các động tác ngoan ngoan chuẩn cùng một lượng nguyên khí lớn nhắm thẳng vào người nàng. Nàng nhẹ nhàng né tránh các chiêu thức, tay trái lấy từ trong áo khoác thêm một thanh thủy thủ. Nàng là sát thủ thế kỉ XXI nha~~ mấy cái chiêu thức đó vẫn còn rất chậm đối với nàng.

Là muội ấy nhanh hay mình quá chậm? Muội ấy có thể sử dụng cả hai tay sao? - Lưu Kha thất kinh. Hắn chưa kịp định thần lại thì Lưu Hoa Nguyệt đã nhanh chóng vòng ra đằng sau hắn, đưa hai thanh thủy thủ bắt chéo trước yến hầu của hắn: “ Thắng bại rõ ràng. Người thua ! ”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xây dựng tổ chức

Lưu Hoa Nguyệt hạ thủy thủ xuống, nhìn về phía tể tướng: “ Ta ở Vương phủ không có ai để bầu bạn. Không biết Lưu tể tướng có thể cho ta đưa nha hoàn thân cận của mình vào vương phủ không ? ”

Mọi người nhìn vị Chiến vương phi rồi nhìn tể tướng. Chẳng phải vương phi là đích nữ của Lưu tể tướng sao? Tại sao nàng không gọi là phụ thân?

Lưu Quang bị ánh mắt soi mói của mọi người mà tức giận trong lòng nhưng vẫn cố nén lại, nặn ra một nụ cười: “ Tất nhiên là được ! ”

_____ thời gian _____

Hai ngày sau...

Hoa viên Chiến vương phủ...

Châu nhi chạy hết chỗ này đến chỗ khác cười tươi: “ Ao... chỗ này vừa đẹp lại rộng hơn cả tể tướng phủ nữa !!! ” Lưu Hoa Nguyệt chỉ nhẹ nhàng nói: “ Đi chậm thôi Châu nhi. ”

Châu nhi cùng với nàng ngồi nói chuyện về mẫu thân của nàng, rồi Châu nhi đứng phắt dậy: “ Áaaaa... em nhớ rồi. Trước khi nhắm mắt, phu nhân có bảo nô tì rằng khi tiểu thư xuất giá phải đưa cho tiểu thư. Em đi lấy ngay ! ”

Châu nhi chạy ra ngoài như tên bắn. Lúc sau, Châu nhi vừa thở vừa đưa cho nàng chiếc hộp gỗ màu đen nhẵn bóng: “ Tiểu... thư... đây... đây là... di vật... của... của phu... nhân... để lại... cho... ngài ! ”

Lưu Hoa Nguyệt đón lấy chiếc hộp gỗ rồi mở ra. Đập vào mắt nàng là cây tiêu bạch ngọc xinh đẹp với những hoa văn tinh xảo được khắc tỉ mỉ. Nàng cầm chiếc tiêu lên thốt ra: “ Thật là đẹp !!! ” Châu nhi dần hồi phục lại nhịp thở, lên tiếng: “ Đây là vật mà phu nhân thích nhất khi còn tại thế chỉ sau người thôi ! ”

Nàng cất cây tiêu vào hộp gỗ bảo: “ Em hãy cất đi. ” Châu nhi nhanh chóng cầm hộp gỗ đem đi cất.

Nàng cũng trở về Thanh Nguyệt các (đây chính là nơi Lưu Hoa Nguyệt ở mà mình quên nói ~(* ^ *) ~). Lưu Hoa Nguyệt vợ vết đồng độc được, giải được và ngân lượng bỏ vào không gian tùy thân trong vòng cổ mà nàng &chôm chia' từ tên Phong Thần. Nàng thay bộ chiến phục (mình gọi bộ quần áo đen=chiến phục) và choàng chiếc áo bào đen rộng, đội thêm nón voan rồi nhảy qua tường.

Nàng vừa đi vừa nhìn ngắm mọi thứ xung quang. Đường xá tấp nập, không khí nhộn nhịp. Đi khắp nơi một hồi, nàng dừng chân trước cửa một túl lâu nhỏ tên ' Túl Hoài Lâu'.

Từ ngoài nhìn vào, túl lâu kia không có bao nhiêu khách nhân, có vẻ đang gặp vấn đề về kinh tế. Thấy nàng bước vào, tiểu nhị nhanh nhẩu chạy ra:" Hoan nghênh khách quan! Ngài muốn dùng gì?"

Nàng điều chỉnh giọng nói của mình thành giọng trung tín khàn khàn:" Ta muốn gặp chủ lâu bàn chút chuyện!" Tiểu nhị không hiểu có chuyện gì nhưng vẫn cười:" Công tử đợi một chút, để tiểu nhân đi thông báo."

Một lúc sau, tiểu nhị chạy ra:" Công tử, chủ lâu đang ở bên trong, mời ngài đi qua đó." Luru Hoa Nguyệt đi theo tên tiểu nhị tới một gian phòng khá xa đại sảnh.

Tên tiểu nhị gõ cửa xong thì quay sang nàng dùng tư thế mời, nàng mở cửa bước vào. Trong phòng có một người đàn ông trung niên đang ngồi bên bàn gỗ liếc mắt nhìn nàng:" Công tử, mời ngồi."

Nàng ngồi đối diện với chủ lâu nhìn thẳng vào ông ta hỏi:" Ta là Hàn Nguyệt Chẳng hay quý danh của ngài là..." ông ta nói:" Ta họ Bối tên Minh." Bối Minh dùng một chút, rót trà cho nàng rồi nói:" Không biết Hàn công tử tìm tại hạ có việc chi?"

Nàng cầm chén trà uống một ngụm rồi nói:" Ta muốn mua lại túl lâu này, Bối chủ lâu cứ ra giá đi." Bối Minh khó chịu:" Không bán! Ta bán rồi, những người ở đây sẽ đi đâu? Họ đều là kẻ vô gia cư do ta cứu về!" Luru Hoa Nguyệt bình thản đáp:" Ta không nói sẽ đuổi họ đi. Ta vẫn giữ họ lại, xây lại nơi này và chỉ cho người cách làm ăn. Thế nào?"

Bối Minh nghĩ ngợi một chút rồi quyết định:" Được. Ta muốn 5 ngàn lượng bạc trắng." Nàng lấy từ trong không gian tùy thân ra một túi bạc lớn nhìn Bối Minh:" Bối chủ lâu, đây là 10 ngàn lượng bạc. Một nửa của ngài, còn lại là để xây lại nơi này. Một tháng sau ta sẽ quay lại."

Nàng cứ thế bước ra khỏi Túl Hoài Lâu cũng đã là giữa trưa. Luru Hoa Nguyệt đi dạo một vòng thì thấy chợ nô lệ. Ở hiện đại, việc buôn người là trái pháp luật nhưng ở cổ trang thì chỉ cần được quan phủ phê duyệt là đúng luật. Nàng cũng tò mò không biết chợ nô lệ như thế nào nên vào xem thử.

Luru Hoa Nguyệt vừa bước vào cửa đã thấy bên trong toàn là quý tộc. Nàng tùy tiện đi một chỗ trống mà ngồi. Bước lên đầu tiên là một nữ đầu giá xinh đẹp ăn mặc gọi cảm, đằng sau nàng là những gia đình đang đẩy những chiếc lồng sắt được vải đen bọc kín.

Nữ đầu giá kia lên tiếng:" Bây giờ chúng ta bắt đầu với người ở lồng số một này." Cô ta dùng tay kéo tấm vải đen xuống:" Tên này rất khỏe, rất thích hợp để làm việc nặng nha~!"

>≡

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hắc Long, Bạch Long

Luru Hoa Nguyệt liếc mắt lên nhìn người trong chiếc lồng số 75. Điều đầu tiên nàng nhìn thấy là đôi mắt quật cường, không chịu khuất phục kia.

Mọi người không ngừng ra giá:

10 lượng bạc...

20 lượng bạc...

50 lượng bạc...

.....

Nàng chỉ ngồi im, đợi người cuối cùng ra giá. Nữ đầu giá lên tiếng:" 100 lượng bạc lần 1... 100 lượng bạc lần 2..." Luru Hoa Nguyệt xen vào:" 150 lượng bạc!" Tất cả mọi người im lặng. Nữ đầu giá lại nói:" 150 lần 1... 150 lượng bạc lần 2... 150 lượng bạc lần 3... thành giá! Chúc mừng công tử."

Nữ đầu giá mở cửa lồng sắt, mấy tên gia đình thô bạo ném hấn tới trước mặt Luru Hoa Nguyệt. Hấn đứng dậy, liếc nhìn nàng:" Ta sẽ không bao giờ nghe lời nhà ngươi đâu!"

Nàng lại lạnh nhạt nhìn hấn, giả vờ như chưa nghe hấn nói:" Cái tên Hắc Long rất hợp với ngươi. Từ giờ ta sẽ gọi ngươi là Hắc Long, ngươi có nguyện vọng gì không?" Hắc Long nghĩ ngợi một hồi rồi nói:" Ngươi có thể cứu đệ đệ ta."

Nàng hơi bất ngờ nhưng vẫn lạnh nhạt nói: “Hào! Khi đệ của ngươi được đem ra, ngươi hãy nói với ta.” Đàm phán với tên này thật đơn giản nha! Mua được cả hai huynh đệ bọn họ cũng tốt.

Nữ đầu giá lại vén tấm vải đen bọc chiếc lồng sắt, cất tiếng nói: “Đây là tên nô lệ cuối cùng ngày hôm nay, tên số 76 này là song bào với tên 75. Mời các vị ra giá!” Tất cả mọi người ồ ạt ra giá:

20 lượng bạc...

30 lượng bạc...

60 lượng bạc...

.....

Lưu Hoa Nguyệt nói: “150 lượng bạc!” Mọi người lại rơi vào trầm mặc. Không thấy ai ra giá nữa, nữ đầu giá nói: “Chúc mừng công tử mua được hân!”
Mấy tên gia đình vẫn hung hăng ném tên nô lệ tới trước mặt nàng.

Hắn đứng dậy, chỉ vào Lưu Hoa Nguyệt hướng Hắc Long hỏi: “Ca, từ nay chúng ta phải nghe lời hắn đúng không?”

Nàng nhìn hắn nói: “Từ nay ngươi tên là Bạch Long, còn ca của ngươi là Hắc Long. Đi theo ta thì ta sẽ không bạc đãi các ngươi đâu. Bây giờ thì theo ta trở về!” Rồi nàng dẫn họ về phủ.

_____ địa điểm _____

Chiến vương phủ...

Lúc này cũng là hoàng hôn, Phong Thần sai người lật tung Chiến vương phủ lên cũng phải tìm được vương phi.

Lưu Hoa Nguyệt vừa về tới Thanh Nguyệt các, đã phân phó cho Châu nhi mang song Long (Hắc Long và Bạch Long) đến chỗ ở mới nghỉ ngơi và đem ít y phục cho họ. Còn nàng vừa thay đồ xong đã lao đến hoa viên.

Nàng mới vừa đi tới hoa viên thì cảm thấy sau lưng lạnh lạnh. Quái! Bây giờ là mùa hạ mà, sao lại lạnh thế? Nàng vừa quay đầu lại đã thấy mỡ nam tỏa ra sát khí, mặt so với bao công chi có đen hơn không có kém.

Nàng rúc đầu vào cổ lẽ lẽ cái lưỡi ra nói: “Vương gia, sao hôm nay ngài về sớm thế?” Phong Thần nhẹ giọng: “Nguyệt nhi...” rồi rống giận: “Nàng có biết bây giờ là lúc nào không?!”

Lưu Hoa Nguyệt cảm thấy nguy hiểm đang rình rập xung quanh, đang định quay người bỏ chạy thì bị hắn túm lấy cổ áo: “Muốn chạy sao? Không dễ như vậy đâu! Mấy hôm nay ta bận việc triều chính nên không để ý đến nàng, không ngờ được nàng lại trốn đi. Được, ta sẽ trừng phạt nàng mới được!!!”

Lưu Hoa vừa xoay người lại, muốn mở miệng cầu xin thì hắn đã hôn nàng. Tay hắn giữ gáy của nàng. Chiếc lưỡi hắn cạy hàm răng nàng ra rồi luồn vào trong khoang miệng của nàng. Lưỡi của hắn đùa giỡn chiếc lưỡi nhỏ xinh của nàng, hút hết tất cả mật ngọt trong miệng nàng.

Sau một hồi day dưa miệng lưỡi, Phong Thần mới lưu luyến thả nàng ra. Lúc này, nàng điên cuồng hít thở tựa như lúc này không khí xung quanh biến mất. Hắn cười tà mị: “A nha~ vị của nàng cũng thật là ngọt nha!! Ta thật là muốn ném lại lần nữa a!”

Nghe xong lời hắn nói, mặt nàng đỏ lựng lên trông chẳng khác gì trái cà chua, mắng: “Ngươi... Đồ sắc lang! Hái hoa tặc!!!” Rồi chạy một mạch về Thanh Nguyệt các. Mối hận bắt giặc về lên một nụ cười. Nàng thật là một nữ nhân thú vị.

_____ (-__-’)

Ngày hôm sau...

Sau khi Phong Thần đi thượng triều, Lưu Hoa Nguyệt gọi song Long đến hoa viên học chế thuốc độc và giải dược. Nàng nhận thấy Hắc Long có thiên phú chế tạo độc dược còn Bạch Long thì có thiên phú về giải dược.

Đến buổi trưa, nàng dạy họ võ công. Đến chiều thì cho họ tự tập luyện ở hoa viên. Khi Phong Thần thượng triều về, hắn nghe được tiếng binh khí va chạm ở phía hoa viên nơi nàng thích đến. Lúc này, mặt hắn tái đi, tức tốc chạy như tên lửa vào hoa viên.

Điều đầu tiên hắn thấy là nàng đang an nhàn uống trà. Hắn cảm thấy yên tâm hơn, thấy nàng đang chăm chú nhìn vào hai tên đang cầm kiếm đánh nhau, hắn cất giọng uy nghiêm: “Các ngươi là ai? Tại sao lại đánh nhau trong phủ của bản vương?”

Song Long chưa kịp nói thì Lưu Hoa Nguyệt dơ tay bảo họ im lặng, nói: “Họ là người ta cứu về, bây giờ là thuộc hạ của ta. Vương gia muốn làm gì?”
Song Long khom người ôm quyền nói: “Thuộc hạ Hắc Long/ Bạch Long tham kiến vương gia!”

Chương 15: Vũ khí mới... Boom

Phong Thần liếc đánh giá song Long, nói: “Các ngươi đi ra ngoài để ta nói chuyện với vương phi.” Hai người họ dạ một tiếng rồi nhanh chóng ra khỏi hoa viên.

Không thấy bóng dáng của song Long khuất hẳn, Phong Thần mới cau mày: “Trong phủ không thiếu gia đình nô lệ, nằng ra ngoài mua bọn họ làm gì?” Lưu Hoa Nguyệt điềm tĩnh: “Đúng như ngài nói, trong phủ gia đình nô lệ không thiếu nhưng họ lại thiếu tố chất của võ giả cùng được thuật!”

Hắn cau mày: “Hộ vệ trong phủ không có thiếu!” Nàng vẫn bình thản: “Nhưng cò thực lực mạnh lại không nhiều!” nàng đứng dậy: “Thời gian này ta thấy ngài nên lo việc triều chính thì hơn. Ta không muốn bị người khác nói ta làm ngài sao nhãng đại sự quốc gia!” Nói xong, không đợi Phong Thần trả lời lại mà đi mất.

_____ địa điểm _____

Thanh Nguyệt các...

Lưu Hoa Nguyệt ngồi đối diện song Long, đưa cho Hắc Long một tờ giấy: “Hắc Long, ngươi cảm nhiều ngân lượng một chút, đi mua những thứ ta ghi sẵn trong đây. Nhớ, mua càng nhiều càng tốt!” Hắc Long cầm tờ giấy, ôm quyền: “Thuộc hạ tuân mệnh.” Rồi nhanh chóng rời đi.

Nàng đưa cho Bạch Long một xấp giấy: “Đây là các bản vẽ thiết kế vũ khí của ta, ngươi đem đến lò rèn nổi tiếng nhất của kinh thành, nói họ làm mỗi thứ một trăm cái. Tiền bạc không thành vấn đề nhưng chất liệu phải tốt. Sau đó, đi tới Tửu Hoài lâu xem xét tình hình.” Bạch Long nhận xấp giấy: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Rồi đi mất.

Lưu Hoa Nguyệt gọi Châu nhi vào, nói: “Thời gian này ta bế quan tu luyện, ai tới tìm ta thì ngươi cứ đuổi về. Nhớ chưa?” Châu nhi gật đầu: “Nô tì biết rồi ạ!” Nàng bảo: “Ngươi ra ngoài canh gác đi.”

Châu nhi đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại để nàng có thể bế quan. Cảm nhận được xung không còn ai khác, nàng mới yên tâm ngồi xếp bằng xuống tu luyện nguyên khí.

_____ Đại điện Chiến vương phủ... _____

Phong Thần đang ngồi phê duyệt tấu chương, hắn nhìn về phía trước: “Trọng, ngươi thấy Liễu thừa tướng có gì bất thường không?” Trọng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, nửa quì: “Bẩm, Liễu thừa tướng thường hay truyền tin với Liễu quý phi. Mà hiện tại, Liễu quý phi đang được hoàng thượng sủng ái.”

Hắn khẽ cau mày: “Được, ngươi tiếp tục theo dõi nhất cử nhất động của lão! À, ngươi kêu Hồ Điệp theo dõi Liễu quý phi đi!” Trọng cúi người: “Thuộc hạ đã rõ.” Rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Tiếp tục trở lại công việc phê tấu chương, Phong Thần khẽ nhíu mày: “Lão tam, ta nhớ không lầm thì Phong Hào nhà ngươi đang trốn Hà Lương quận chúa. Sao lại rảnh rỗi về lại kinh thành rồi?”

Phong Hào cười tà: “Ta là về đây ra mắt nhị tẩu nha! Không phải ai cũng có thể để lão nhị ngươi xin chỉ ban hôn nha~~~~!”

Phong Thần nhíu mày: “Ngươi về trễ rồi, bây giờ nàng đang bế quan tu luyện! Nhưng ta có thể mời Lương Hà quận chúa tới chuyện trò với ngươi.”

Tam vương giật mình: “Thôi... thôi, ta thà bỏ chức vương gia còn hơn là cùng nàng ta thành phu thê!! Ta... ta phải đi thỉnh an mẫu hậu đây.” Rồi vịn kinh công bay ra khỏi Chiến vương phủ.

_____ Thời gian _____

Chiều tối, Hắc Long vác mấy bao vải công kênh đi tới chỗ Lưu Hoa Nguyệt: “Chủ tử, thứ ngài cần thuộc hạ đã mang về rồi ạ!”

Lưu Hoa Nguyệt ngừng luyện công, bảo: “Ngươi gọi Bạch Long vào đây, ta có thứ muốn dạy hai ngươi!” Hắc Long dạ một tiếng rồi đi tới chỗ Bạch Long.

_____ ~(*v*~) _____

Thấy song Long có mặt đầy đủ rồi, nàng đổ các thứ từ trong bao vải lên bàn: “Các ngươi nhìn cho kĩ những gì ta làm, sau đó lặp lại.” Song Long nhìn mặt nhau xong rồi cũng tập trung nhìn nàng đang làm thứ gì đó đen sì sì, tròn tròn có sợi dây trắng lòi ra.

Nàng làm xong, liếc nhìn song Long nói:“ Các ngươi nhanh chóng lập lại cách làm của ta để làm ra thứ này đi!” Song Long tuy có điểm không hiểu nhưng biết nàng làm ra thứ gì đều có nguyên do của thứ đó.

Sau một hồi loay hoay, nhào nặn đủ trò, song Long đã thành công trong việc làm cục đen sì. Bạch Long nhin không được, hỏi nàng:“ Chủ tử, đây là thứ gì?” Luru Hoa Nguyệt trả lời:“ Nó là vũ khí mới, tên của nó là boom!”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bình yên trước cơn bão

Song Long ngơ ngác:“ Boom... là thứ gì vậy ạ?” Luru Hoa Nguyệt nhìn về ‘con nai vàng ngơ ngác’ của họ, cười giải thích:“ Thứ này chỉ cần ít lửa có thể phá hủy mọi thứ trong phạm vi 10 trượng! Nó sẽ làm những người trong phạm vi ấy trở thành thịt khét!”(^-^)

Nghe nàng nói xong, song Long bắt giác rung mình. Chủ tử a~ ngài có cần ác vậy không?

“ Bạch Long, tình hình ở Tử Hoài lâu thế nào rồi?” Nàng vừa xem xét thành phẩm của song Long vừa hỏi. Bạch Long vừa nói vừa đặt một chiếc lệnh bài lên bàn:“ Tử Hoài lâu đã tu sửa và đã có một cái mặt thất theo yêu cầu của ngài rồi.”

Luru Hoa Nguyệt dừng động tác, cầm lệnh bài lên xem. Chiếc lệnh bài hoàng kim to bằng lòng bàn tay, mặt trước khắc một chữ: ‘Huyết’, mặt sau lại khắc chữ: ‘Sát’, nhìn lướt qua thì nó không khác gì một miếng ngọc bội khảm vàng tùy thân là bao.

“ Các ngươi có thể lui ra được rồi!” Nàng nhìn thất sắc trời không còn sớm, lệnh cho song Long đi về phòng. Song Long chỉ dạ một tiếng liền lui ra.

_____ thời gian _____

Một tháng sau...

Trong một tử lâu ở kinh thành

Khách A:“ Ngươi nghe tin gì chưa?”

Khách B tò mò:“ Tin gì?”

Khách A:“ Cách đây một tháng mới xuất hiện một tổ chứa mới tên là ‘Huyết Sát lâu’, đó!”

Khách C cầm chén rượu uống, khinh bỉ nhìn khách A:“ Xi.... tưởng chuyện gì, cả kinh thành này ai chả biết chỉ sau một tháng mà ‘Huyết Sát lâu’ kia đã đứng thứ hai chỉ sau ‘Hấp Huyết lâu’ thôi.”

Khách B lên tiếng:“ Ta nghe nói hai vị lau chủ này cực kì bí ẩn. Chỉ biết đứng đầu Huyết Sát lâu là một vị nữ tử còn Hấp Huyết lâu là một vị nam tử. Đồn rằng cả hai người họ đều có võ công cao cường!”

Khách D nói:“ Ta nghe đồn họ là kẻ thù!”

Khách E phản bác:“ Ta lại nghe nói họ là phu thê!”

Nghe xong những việc bàn tán, Luru Hoa Nguyệt lặng lẽ rời đi nơi khác.

_____ địa điểm _____

Tử Hoài lâu...

Luru Hoa Nguyệt vừa bước cửa, một tiểu nhị nhanh nhẩu chạy ra:“ Khách quan, mời ngài vào trong!” Nàng vẫn trầm lặng không nói, tay lấy ra lệnh bài. Tiểu nhị thấy lệnh bài thì cung kính:“ Chủ tử, ngài đã tới!”

Tên tiểu nhị kia dạ một tiếng rồi đưa nàng xuyên qua đại sảnh tới trước một bước tường làm từ đá tảng chắc chắn. Nàng phát tay ý bảo hắn quay về đại sảnh tiếp khách.

Luru Hoa Nguyệt đưa tay lên, ấn vào bức tường. Bỗng, bức tường tách ra làm hai. Nàng vừa bước vào thì tường đóng lại như ban đầu.

Căn phòng bên trong vừa rộng vừa u ám. Trên tường gắn đèn đuốc sáng trưng. Nàng ngồi trên ghế chủ vị (nói vậy vì Mèo không biết tả nó ra sao cả.v) Phía dưới chính diện là bốn nhóm hắc y nhân ôm quyền trăm miệng một lời:“ Tham kiến lâu chủ!”

Lưu Hoa Nguyệt lạnh giọng: “Các người lui xuống hết đi! Kim Sur, Mao Hồ, Vũ Huyền, Chu Tước bốn người các người ở lại!” Vừa dứt lời, chính điện chỉ còn lại bốn hắc y nhân đứng thành hàng ngang.

“Kim Sur, việc chế tạo boom người đã làm được đến đâu rồi?” Nàng hỏi. Kim Sur tiến lên phía trước một bước ôm quyền: “Thưa chủ tử, số lượng boom ở tổ chế tạo binh khí của thuộc hạ đã làm được hai trăm quả rồi ạ!”

Lưu Hoa Nguyệt gật đầu: “Tốt! Mao Hồ, sau cuộc huấn luyện ma quỷ đã thu được bao người mới?” Mao Hồ tiến lên: “Mười người ạ!”

Nàng chuyển tầm nhìn đến người khác, hỏi: “Vũ Huyền, người đã mọc rễ vào nền kinh tế của tứ quốc chưa?” Vũ Huyền tiến lên: “Dạ, tổ chức của chúng ta đã mọc rễ trong nền kinh tế của tứ quốc nhưng chưa cắm sâu vào trong đó. Thuộc hạ nghĩ cần thêm một thời gian ạ.”

Nàng trầm mặc một chút, tiếp tục hỏi: “Chu Tước, tin tình báo của người đã thu được gì?” Chu Tước bước lên: “Thưa chủ tử, theo thông tin thuộc hạ nhận được, lâu chủ của Hấp Huyết lâu đang điều tra về ngài.”

Lưu Hoa Nguyệt nghe xong, khóe môi vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ. Bốn người Kim Hồ nhìn thấy nàng cười thì không rét mà run. Chủ tử đang cười... đang cười nga~, ngài mà cười là ' bình yên trước cơn bão' a~~~!

Nàng lạnh giọng: “Các người tiếp tục làm những công việc ta đã giao đi. Chu Tước, người phái người giỏi nhất đi thu thập tin tức của lâu chủ Hấp Huyết lâu. Ta sẽ không xuất hiện một thời gian dài!” Bốn người bọn họ dạ một tiếng liền biến mất. Nàng cũng ung dung mà đi về Chiến vương phủ.

điểm địa

Chiến vương phủ...

Thanh Nguyệt các...

Hắc Long đứng ở trong sân luyện kiếm, Bạch Long thì ngồi kiểm tra thảo dược còn Châu nhi đi đi lại lại trong sân. Sau một lúc, Bạch Long không chịu nổi nữa, lên tiếng: “Ta nói Châu nhi, chủ tử của chúng ta đâu phải hạng tay trái gà không chặt đâu!”

Châu nhi lo lắng: “Người thì biết cái gì? Tiểu thư chỉ cần một vết xước nhỏ thôi là Chiến vương sẽ trách ta chăm sóc người không tốt đó!” song Long: “...”

Lưu Hoa Nguyệt quay về phủ đúng lúc nghe được cuộc nói chuyện của ba người bọn họ, khóe miệng co giật. Tên Phong gì gì đó coi mình là hành hóa quý hiếm hả?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thái hậu về kinh

“Khụ khụ” Lưu Hoa Nguyệt nhận thấy bọn họ không nhận ra sự có mặt của mình, liền ho khan hai tiếng. Châu nhi nhìn thấy nàng liền nói: “Tiểu thư, sao người lại ăn mặc như vậy? Người nhanh đi thay quần áo đi, đừng để vương gia biết!”

Nàng nghiêng đầu thắc mắc: “Tại sao?” Châu nhi hận rên sát không thành thét: “Tiểu thư... Haizzzz..... Ngài đi thay đồ nhanh đi!! Nô tì cầu xin người đó!!”

Lưu Hoa Nguyệt không hiểu cái mô tê gì đang diễn ra nhưng vẫn nhanh chóng vào thay xiêm y, Châu nhi chạy vào theo.

Vừa bước vào phòng, Châu nhi ấn Lưu Hoa Nguyệt ngồi xuống bàn trang điểm. Nàng đang 'con nai vàng ngơ ngác' thì Châu nhi cầm son phấn đây tay, trở tã 'họa sĩ nhí' lên gương mặt nàng.

Sau khi Châu nhi 'họa' xong, Lưu Hoa Nguyệt quay mặt nhìn vào gương. Nàng nhìn thấy một..... CON MA DA!!!!!! (@__@)

Nàng cảm thấy may mắn vì trong thời gian ở vương phủ hay Hoài Tử lâu thì nàng vẫn chăm chỉ luyện công. Nhờ vậy, nàng không ngất đi khi thấy chính mình trong gương!

Châu nhi thấy dáng vẻ kinh hãi của nàng mà lo lắng: “Tiểu thư... em trang điểm có vấn đề gì sao ạ?” Nàng không trả lời Châu nhi mà chạy tới hòm dược kê bên tủ quần áo, lấy ra một lọ thuốc nhỏ, đặt lên bàn.

Nàng quay ra nhìn Châu nhi, nhẹ giọng: “Sau này, em đừng trang điểm nữa! Ta cũng không thích trét phấn lên mặt đâu. Bây giờ, em lấy cho ta cái khăn mặt nhanh lên!”

Châu nhi ngoan ngoãn gật gù đầu, đi lấy khăn cho nàng. Trong lúc chờ Châu nhi, nàng mở tủ quần áo ra tìm bộ y phục để thay.

Một tháng qua, nàng thường hay nhờ song Long đi mua các cây vải màu đen hoặc trắng và kim chỉ về may y phục. Vì ở các tiệm bán y phục chỉ có các bộ váy xanh xanh đỏ đỏ, rực rỡ chói mắt và dày trên chục lớp. Mà nàng, người của giới hắc đạo chỉ ưa hai màu đen trắng, những bộ trang phục bó sát để hoạt động trong đêm tối thôi!

Lưu Hoa Nguyệt vừa thay xong y phục thì Châu nhi cầm chiếc khăn lớn vào, nhìn nàng: “Tiểu thư, em đưa khăn mặt tới cho ngài đây!” Nàng nhận lấy chiếc khăn, cầm lọ thuốc đổ một ít chất lỏng lên khăn.

Chiếc khăn trắng tinh giờ đã có một mảng ẩm ướt màu xanh nhạt. Lưu Hoa Nguyệt cầm khăn lau thật mạnh. Một lúc sau, khuôn mặt trắng trẻo đầy phấn kìa đã được lau sạch sẽ.

Nàng đặt khăn xuống, liếc mắt qua Châu nhi hỏi: “Có chuyện gì mà em trang điểm cho ta đậm quá vậy?” Châu nhi nhận được ánh mắt của nàng, cúi gằm mặt xuống: “Tiểu thư tha lỗi! Tại vì tối nay tổ chức yến tiệc mừng Thái Hậu nương nương trở về nên... em... em muốn trang điểm cho tiểu thư thật đẹp!”

Nàng thu hồi ánh mắt nhìn nhạt nói: “Sao em không nói sớm? Nhưng mà, em nên nhớ là ta chúa ghét mấy thứ son phấn kia!! Nếu muốn trang điểm cho ta thì trang điểm nhạt thôi. Nhớ chưa?!” Châu nhi đáp: “Dạ tiểu thư, em nhớ rồi! Bây giờ ngài ngồi xuống để em bôi tóc cho.”

Một canh giờ sau, Lưu Hoa Nguyệt bước ra khỏi phòng đã thấy Phong Thần một thân hắc bào đứng chờ ở sân.

Hắn cao khoảng 1m90 theo ước lượng của nàng. Hắn có đôi phượng mâu đen láy, mũi cao môi mỏng, nước da màu đồng làm nổi bật lên vẻ yêu nghiệt của mình.

Phong Thần đảo mắt về phía nàng. Nàng vẫn như vậy, một thân váy đen thêu chỉ bạc viền váy có màu trắng muối; khuôn mặt không son phấn làm nổi bật nước da trắng hồng, đôi đồng tử đen ẩn chứa sự lạnh lùng cao ngạo làm người khác phải cúi đầu.

Nàng bước tới bên cạnh hắn, một mùi thảo dược nhẹ nhàng xộc vào mũi hắn. Các nữ tử khác hắn từng tiếp xúc qua luôn luôn có mùi son phấn nồng đậm hoặc mùi dầu thơm giả tạo. Nhưng nàng, nàng lại có một mùi thảo dược nhẹ nhàng, làm người khác có cảm giác thoải mái.

Hắn vòng tay qua ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Nàng cố gắng đẩy hắn ra nhưng lại làm hắn xiết chặt vòng tay hơn. Hắn đưa môi lại gần tai nàng: “Nếu nàng còn như thế nữa ta sẽ không chịu được mà ăn nàng mất!”

Thế là nàng ngoan ngoãn mặc cho hắn ôm suốt cả chuyến đi.

_____ địa điểm _____

Hoàng cung...

Hoa viên...

Vừa bước vào cửa, tiếng eo éo của thám giám vang lên: “CHIẾN VƯƠNG GIA VÀ CHIẾN VƯƠNG PHI ĐẾN!!”

Hắn ôm eo nàng vào bên trong, “NHỜ” như thế mà nàng đã có rất nhiều “đạn” từ nhiều nữ tử khác nhau.

Hắn ôm nàng tới trước mặt một người phụ nữ trung niên mặc phượng bào. Lúc này, hắn buông nàng ra hành lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Lưu Hoa Nguyệt cũng hành lễ: “Tham kiến Thái hậu.”

Ly Thái hậu là mẫu thân ruột của Phong Minh (anh hoàng thượng mà Mèo chưa đặt tên) và Phong Thần. Từ khi hoàng đế đăng cơ, bà luôn ở lại với Phạt. Số lần bà về hạ hậu cung không quá năm lần từ khi hoàng thượng lên ngôi.

Thái hậu nhìn nàng cười nhẹ: “Con là Nguyệt nhi phải không? Lại đây để aiya nhìn xem nào!” Nàng cũng nhu thuận, ngoan ngoãn lại gần thái hậu. Bà nắm lấy tay nàng, cười nhẹ: “Con đừng gọi ta là Thái hậu nữa! Cứ như Phong nhi, gọi ta là mẫu hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hiệp ước không thành

♥♥♥ Số đông là H nên viết H. Kinh nghiệm non nớt, chương sẽ ngắn đi chút ít. Mong mina ném dép nhẹ tay. ♥♥♥

_____ ZÔ _____

Lưu Hoa Nguyệt cung nhu thuận: “Dạ.” Thái hậu cười hiền: “Thần nhi, Hào nhi, các người nhìn đi lại huynh đệ của mình đã yên bề gia thất, con đàn cháu đống rồi chỉ còn mỗi hai người thôi!”

Nghe thái hậu nói đến mình, Phong Hào giật mình, gượng cười: “Mẫu hậu, chuyện hôn nhân đại sự là chuyện cả đời. Nhi thần sao có thể lấy một người mà ta không yêu được?”

Phong Thần lại nói: “Mẫu hậu giữ nương tử của nhi thần thì là sao có cháu được?”

Nghe hắn nói vậy, Lưu Hoa Nguyệt âm thầm ghé thăm 18 đời tổ tông của hắn. Thái hậu lại cười: “Haha mẫu hậu không tranh nương tử của người nữa thì người mau mau cho ta bế cháu đi!”

_____ thời gian _____

Chiến vương phủ...

Sau một buổi yến tiệc dài đằng đặc, nàng nhanh chóng chìm trong làn nước ấm áp. Quên hết mọi chuyện, vứt hết mọi thứ ra sau đầu mà tận hưởng.

Bỗng, nàng nghe tiếng bước chân lại gần. “Người này không đơn giản!” Nàng cảnh giác lên tiếng: “Ai?!”

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên: “Nguyệt nhi, để vi phu tắm cùng nàng!” Lưu Hoa Nguyệt gần từng chữ: “người thử bước vào xem!!!!”

Vừa dứt lời, một vòng tay rắn chắc ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của nàng. Nàng vừa ngẩn mặt lên, định đấu khẩu thì hắn áp môi của mình lên, hung hãn hôn mút bờ môi đỏ mọng của nàng.

Chiếc lưỡi hắn nhanh chóng cạy hàm răng đều trắng của nàng, hút hết mật ngọt bên trong. Lưỡi của hắn đẩy một viên thuốc nho nhỏ vào trong miệng nàng, ép nàng nuốt xuống.

Sau khi hắn rời khỏi môi nàng, nàng trừng mắt với hắn: “Người... người cho ta ăn gì vậy hả?!” Hắn cười gian: “Đó là Liệt Xuân đan (chém bão đóa), nó có tác dụng như xuân dược và khiến người ăn phải không thể cử động được!”

Hắn nói xong, liền bế nàng ra khỏi bồn tắm rồi ném nàng xuống giường. Nàng không phản kháng, đúng hơn là không thể phản kháng vì dược đã có tác dụng.

Hắn tiếp tục hôn cánh môi đỏ mọng của nàng. Tay hắn không yên phận, tìm tới bầu ngực căng tròn của nàng mà nhào nặn. “A~~” Nàng khẽ rên.

Tiếng rên của nàng thúc dục bản chất nguyên thủy trong hắn. Nam căn của hắn đã sớm cương cứng lên, nhẹ nhàng đặt ở cửa hoa huyết nhạy cảm dính đầy dâm thủy. Hắn cắn nhẹ vào vành tai nàng, giọng nói khàn đục chứa đầy dục vọng: “Nguyệt nhi, cho ta nhé!”

Nam căn thô to của hắn ma sát ở cửa hoa huyết mãi cảm làm nàng phát ra tiếng ngân nga. Nam căn của hắn tấn công vào hoa huyết làm nàng chảy nước mắt: “Á... rút ra đi... đau quá... á...” Hắn nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của nàng: “Ngoan, rồi sẽ không đau nữa... ngoan.”

Sợ làm nàng đau, hắn di chuyển rất nhẹ nhàng, đợi nàng chìm trong khoái lạc mới tìm đến nơi sâu nhất của nàng, bắn những hạt giống vào trong nàng.

MÈO LÀ SẮC NỮ MỚI NHẬP MÔN. CÓ GÌ XIN CÁC SẮC NỮ LÂU NĂM CHỈ DẠY

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không từ mà biệt

Cùng Mèo tua lại mọi chuyện nha

_____ (~3=) ~ _____

Hoa viên...

(Chiến vương gia)

Trong lúc nàng đang chuyện trò cùng thái hậu, hắn ngồi bên dưới uống rượu cùng mấy vị vương gia.

Bỗng, lục vương gia cầm chén rượu đi tới chỗ hắn châm biếm: “Lão nhị, ta nghe nói vương phi của người rất đặc biệt. Có thể thoát khỏi lượng hộ vệ mà người sắp xếp để trốn thoát được hai ngày, thật sự rất xuất sắc!”

Hắn cười lạnh: “Vương phi của bốn vương tất nhiên phải đặc biệt hơn những nữ nhân khác rồi!” Lục vương tức giận nhưng cố nén nhịn mà nặn ra một nụ cười: “Nhưng lão nhị, ta nghe nói nàng chưa phải người của người.”

Hắn cũng đã tức giận đến cực điểm, gằn từng chữ: “Chuyện ở phủ của bốn vương thì không cần người ngoài lên tiếng!”

Lục vương gia cảm thấy mình đã thành công trong việc chọc tức hắn nên rời đi. Hắn thì tức giận đến cực điểm vì mọi người chuyển sang cười nhạo nàng vì nàng còn là xử nữ.

(Ngu người trong việc viết văn nên chỉ như thế thôi)

_____ Về sau thì ai cũng bik rùi ha, không nhớ thì về chap 18 _____

Trở về hiện tại thôi

Một buổi sáng tỉnh mơ, không khí trong lành, bầu trời trong xanh, tiếng chim hót líu lo, đây là một buổi sáng tốt đẹp thế nhưng...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Tiếng la hét phát ra làm mất bao nhiêu sinh mệnh nhỏ bé của những con chim.

Vâng, người đã cất lên tiếng hét “ngọt ngào” đó không ai khác chính là Luru Hoa Nguyệt nàng.

Lúc nàng thức dậy, cảm thấy khối thân thể đau nhức ê ẩm. Nàng cố gắng gượng dậy thì phát hiện trên người không có một mảnh vải, các vết xanh tím thì nổi lên khắp người. Nàng cố nhớ lại chuyện tối hôm qua liền hét lên thành tiếng.

Châu nhi nghe được tiếng hét thì ngay lập tức xông vào: “Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Luru Hoa Nguyệt lấy lại bình tĩnh, lên tiếng: “Ta không sao, em giúp ta lấy y phục nhanh lên.”

Châu nhi đi tìm y phục thì nàng lại âm thầm ghé thăm mười tám đời tổ tông nhà hắn. 'Hảo, người được lắm! Nói rằng cho ta ba năm mà chỉ trong một tháng đã ăn sạch ta rồi! Cứ chờ đó cho ta!!!!'- Nàng âm độc nghĩ.

Sau khi nàng vệ sinh cá nhân, nàng liền bảo Châu nhi cùng song Long khăn gói các vật dụng cần thiết.

Nàng mang theo nón voan để che mặt, Châu nhi thì cầm theo tay nải, nàng ; Hắc Long thân hắc y còn Bạch Long thân bạch y. Tất cả đã sẵn sàng cho cuộc đại tẩu.

_____ địa điểm _____

Dừng chân trước Từ Hoài lâu, Châu nhi thắc mắc: “Tiểu thư, chúng ta mau mau trở về đi!” Luru Hoa Nguyệt bĩu môi: “Chúng ta đi tới đây thì sẽ không trở lại, biết chưa?”

Nàng không đợi Châu nhi lên tiếng liền bước vào trong, song Long nối đuôi nàng. Châu nhi không tình nguyện nhưng cũng đi theo.

Bước vào sảnh, có một tên tiểu nhị nhanh chóng chạy ra chào: “Khác quan, hoan nghênh các vị đã tới. Các vị muốn lên lầu hay ngồi ở sảnh?”

Luru Hoa Nguyệt không nói, tay lấy lệnh bài ra. Nhìn thấy khối lệnh bài, tên tiểu nhị cung kính: “Chủ tử, mời đi theo thuộc hạ.” Hắn nhìn qua đám người Châu nhi mặt nghi hoặc, nàng mở miệng: “Họ là người của ta!”

Lời ít mà ý nhiều, tên tiểu nhị cung kính dẫn bọn họ tới trước một bức tường đá rồi rời đi. Châu nhi vẫn chưa hiểu gì thì nàng đưa tay lên ấn vào cơ quan trên tường, bức tường kia mở ra một lối đi.

Nàng dẫn mọi người vào rồi đóng cơ quan lại. Tất cả hắc y nhân quỳ xuống, trẩm miệng một lời: “Tham kiến lâu chủ.” Nàng lạnh giọng: “Mộc Hoàng, người sắp xếp phòng cho Châu nhi đi. Hắc Long và Bạch Long, các người về chỗ cũ. Tất cả các người lui ra hết; Kim Sur, Mao Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước ở lại!”

Tất cả dạ một tiếng rồi biến mất. Luru Hoa Nguyệt ngồi lên ghế chủ vị, ra lệnh: “Kim Sur, người nhanh chóng tìm ra hai mươi quả boom tốt nhất tới; Mao Hồ, người tìm mười người nhanh nhẹn nhất tới.”

Hại người họ không dám chậm trễ, dạ một tiếng rồi đi ngay. Nàng quay sang Huyền Vũ và Chu Tước: “Báo cáo đi!” Huyền Vũ tiến lên: “Dạ, thời gian qua tổ chức của chúng ta đã bám vững nền kinh tế của tứ quốc, nhưng để chắc chắn thuộc hạ nghĩ nên chờ thêm thời gian.”

Chu Tước cũng tiến lên: “Thưa Chủ tử, thuộc hạ đã làm theo ý ngài, thu thập tin tức của lâu chủ Hấp Huyết lâu nhưng chỉ có thông tin từ các lời đồn không có thông tin cụ thể.”

Luru Hoa Nguyệt gật đầu, phát tay bảo bọn họ lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nỗ tung vương phủ

Lưu Hoa Nguyệt ngồi suy ngẫm lại tất cả mọi chuyện. Lâu chủ Hấp Huyết lâu là ai? Tại sao luôn cố gắng tìm kiếm thông tin của nàng?

Kim Sur và Mao Hồ trở lại, đánh thức nàng từ trong dòng suy nghĩ. Kim Sur trên tay cầm theo một chiếc bọc to, nói: “Thưa chủ tử, đây là hai mươi quả boom tốt nhất của chúng ta!”

Mao Hồ dẫn theo mười người: “Chủ tử, đây là mười người có tốc độ nhanh nhất.” Mười hắc y nhân kia nửa quỳ trên đất: “Tham kiến chủ tử.”

Nàng gật đầu, lấy từ trong người ra một tờ giấy: “Bây giờ, ta muốn các ngươi cầm số boom kia đi xử lý Chiến vương phủ. Nếu có gì bất trắc, giao tờ giấy này ra. Nhớ, an toàn là trên hết và chỉ làm người khác bị thương!”

Nói rồi, nàng phóng tờ giấy tới chỗ họ. Mười người đồng thanh: “Dạ, thuộc hạ đã rõ!” Rồi cầm bọc biến mất.

_____ địa điểm _____

Chiến vương phủ..

Khi những hắc y nhân tới vương phủ là vào hoàng hôn (khi nàng tới Huyết Sát lâu là giữa trưa). Vương phủ lúc này thật sự rất náo nhiệt.

Tất cả các hạ nhân trong phủ nhón nhào chạy ra chạy vào, các cao thủ và hộ vệ “bay nhảy” khắp kinh thành để tìm vương phi. Các hắc y nhân chia nhau những quả boom kia, tản ra các hướng khác nhau.

Người đầu tiên chiêm ngời một quả boom ném xuống nơi vắng vẻ, ít người nhất. Một tiếng nổ kinh thiên động địa kia đã thu hút rất nhiều sự chú ý, nhiều người chạy đến xem có việc gì.

Những nơi khác cũng làm cách như thế. Nhưng bọn họ không may mắn, đang trên đường tẩu thoát thì bị đánh bất tỉnh.

_____ địa điểm _____

Một nơi không rõ ràng..

Mười hắc y nhân tỉnh lại đã thấy mình đang ở một nơi tối tăm, tay chân đều bị trói. Bỗng, có tiếng bước chân càng ngày càng đến gần bọn họ.

Một nam tử vận trường bào đen, trên khuôn mặt đeo mặt nạ nên không thấy rõ dung nhan. Nam tử kai cất giọng lạnh băng: “Ai phái các ngươi tới làm loạn vương phủ của bốn vương?”

Nam tử kia không ai khác chính là Chiến vương gia- Phong Thần. Một trong số hắc y nhân bình thân lên tiếng: “Chủ tử đã giao nhiệm vụ phá hủy vương phủ và muốn đưa cho ngươi một thứ!”

Phong Thần nghe hắc y nhân nói xong, liền ra hiệu để thuộc hạ cởi trói cho tên đó. Hắn vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng: “Thứ gì?” Tên hắc y nhân không nhiều lời mà lấy ra tờ giấy lúc trước nàng giao phó đưa cho hắn.

Hắn mở tờ giấy ra, đọc nội dung bên trong, khóe miệng giật giật. Cũng may có lớp mặt nạ nên không ai nhìn thấy vẻ mặt khó coi hiện giờ.

_____ trong tờ giấy _____

Ngươi nhận được tin tình báo rồi hả tên cầm thú chết bầm! Thà ngươi của ta ra nếu ngươi muốn cả Nam Phong quốc này giống như phủ của ngươi, trở thành tro.

À, ta nói luôn là phủ của ngươi xây bao nhiêu lần thì ta phá bấy nhiêu lần. Khôn hồn thì dời phủ xa xa kinh thành một chút. Ta đây mà biết ngươi ngoan cố thì đừng trách ta độc ác!!!

Việc cuối, ta mà thấy một chút tiểu thương trên người họ là ngươi sẽ sống không yên đâu!!!

_____ ra ngoài nào _____

Phong Thần hận không thể đem nàng hảo hảo trừng phạt. Nhưng theo nội dung trong tờ thì nàng đang ở đâu đó trong kinh thành. Miễn cưỡng ra lệnh cho thuộc hạ thả người, phái thêm vài thuộc hạ xuất sắc theo dõi để tìm ra nàng.

Nửa canh giờ sau, đám thuộc hạ của hắn quay về mà chẳng được tin tức gì. Hắn cảm thấy hậm hực không thôi.

Còn Lưu Hoa Nguyệt nàng thì đang nhàn nhàn nằm trên nhuyễn giáp chờ đợi tin tức của nhóm hắc y nhân.

Mười hắc y nhân vừa đi tới sau lưng nàng, nàng đã lên tiếng: “Sao? Có bị bắt hay không?” Một tên tiến lên: “Thưa có, nhưng thuộc hạ không hiểu vì sao hắn lại thả người đơn giản vậy.”

Nàng cười lạnh: “Trên đường về có gặp ruồi bọ gì hay không?” Tên kia đáp: “Dạ có, nhưng bọn thuộc hạ chỉ cắt đuôi mà không gây ra tổn thương nào cho họ cả!”

Nàng gật đầu: “Vây, các người đã hiểu vì sao hần lại thả các người chưa?” Một tên khác nói: “Chủ tử, không lẽ người bọn họ muốn tìm là... ngài?”

Nàng gật đầu: “Đúng! Bọn họ là muốn tìm ta. Các người mau chóng đi thông báo với những người khác rằng trong thời gian tới thì phải cẩn thận khi làm bất cứ việc gì.”

Nói xong, nàng cũng rời nhuyển giáp, đi về phòng của mình. Phòng của nàng có màu chủ đạo là màu đen, ngoài một chiếc giường ra thì chỉ có một bộ bàn ghế để nàng làm việc. Tóm lại, căn phòng của nàng cực kì đơn điệu.

Nàng đi thẳng đến chiếc giường mà nằm xuống. Trần trọc mãi không ngủ được, bất giác lại nhớ về hần hằng đêm đều ôm nàng ngủ. Không biết giờ này hần đã ngủ hay chưa, nàng giật mình lắc đầu uầy uầy. Tại sao vô duyên vô cớ lại nghĩ tới hần chứ? Không lẽ... nàng... thích hần sao? Không, không thể nào, làm sao lại thích hần được?!

Cứ như vậy cả đêm, nàng đã suy nghĩ lông mông đến quên cả ngủ. Sáng hôm sau khi thức dậy, nàng đã trở thành một con gấu trúc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hấp Huyết lâu chủ (1)

Sáng hôm nay, Lulu Hoa Nguyệt vừa ngồi xuống trước gương liền thấy mắt thâm quầng. Vệ sinh cá nhân xong liền lấy một lọ thuốc trong hòm ra bôi lên vết thâm kia.

Khoảng nửa khắc sau, vết thâm liền biến mất như chưa từng xuất hiện. Nàng thay đổi y phục rồi bước ra chính điện.

Ngồi lên vị trí của mình, nàng nhẹ giọng gọi: “Mao Hồ.” Một bóng đen xuất hiện, nửa quỳ: “Có thuộc hạ.”

Nàng lạnh giọng: “Châu nhi giao cho người huấn luyện, không cần cho nàng tập theo cường độ của các người. Chỉ cần nàng có thể đỡ phó bọn tiểu nhân ngoài chợ là được!”

Mao Hồ cung kính dạ một tiếng liền biến mất. Lulu Hoa Nguyệt giải quyết xong vấn đề của Châu nhi, âm thầm thở dài.

Theo như trí nhớ, Châu nhi theo nàng khi còn bé. Tính tình nhất gan như nhược không khác Lulu Hoa Nguyệt cũ là bao. Chỉ biết nhẫn nhịn chứ nào dám hó hé gì!

Bỗng, Chu Tước xuất hiện, giọng nói khẩn cấp: “Không hay rồi chủ tử, những người thuộc hạ phải đi dò la tin tức của Hấp Huyết lâu chủ đều mất tích. Chỉ còn vòn vẹn một tờ giấy.”

Sắc mặt nàng khẽ biến, nhưng cố gắng đè nỗi lo lắng: “Đưa giấy đây!” Chu Tước không chậm trễ, trình giấy lên cho Lulu Hoa Nguyệt xem.

_____ trong tờ giấy _____

Muốn cứu người, đến gặp ta ở Hồng Thúy lâu phòng chữ nhất vào giờ Thìn một khắc. Nếu không thì lực lượng tinh báo của người sẽ không an ổn đâu!

Hấp huyết lâu chủ

_____ ra ngoài nào _____

Nàng cắn chặt hàm răng, bóp tờ giấy trong tay thành bột, găng từ chữ: “Đáng chết!” Biết nàng đã tức giận, Chu Tước quỳ xuống, thân thể run nhè nhẹ: “Là thuộc hạ vô dụng, không bảo vệ được kẻ dưới trướng. Thuộc hạ sẽ nhận hình phạt theo quy củ!”

Theo quy củ của Huyết Sát lâu: điều đầu tiên là phải biết chú trọng bản thân và đồng đội, nếu không sẽ bị cấm túc không làm nhiệm vụ một tháng; điều thứ hai là phải tôn trọng bất kể là ai và có chức vụ gì, phạm phải sẽ đánh mười roi sau đổ nước muối vào vết thương trong năm ngày; thứ ba là luôn bảo vệ thủ hạ và không ra tay với kẻ vô tội trừ khi phải nhờ cớ tận gốc, phạm vào thì sẽ uống một chén thuốc gây đau đớn như ngàn đao đâm vào tim trong ba ngày; cuối cùng là phân bội sẽ chịu sống không bằng chết với đủ loại độc dược.

Chu Tước đã phạm điều thứ ba, tưởng Lulu Hoa Nguyệt sẽ phạt, nhưng nàng lại nói: “Việc này là do ta sơ xuất quên rằng hần là người như thế nào. Không liên quan đến người! Ta sẽ tự giải quyết, người lui xuống đi.”

Chu Tước nghe vậy có hơi ngớ người ra, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tạ chủ tử xá tội!” Rồi biến mất. Nàng cũng rời chính điện trở lại phòng.

Nàng nhanh chóng thay y phục, dịch dung. Vì cẩn thận nên nàng đeo mặt nạ rồi đội nón voan vào. Bây giờ, nàng từ đầu đến chân đều một màu đen, không thích hợp với trời hè.

Đi ra khỏi Từ Hoài lâu, nàng vận kinh công đi tới Hồng Thúy lâu. Hồng Thúy lâu là thanh lâu có tiếng trong kinh thành, nổi tiếng chỉ bán nghệ mà không bán thân.

Đứng trước cửa Hồng Thúy lâu, tú bà liền bước ra phủ khăn hồng: “Cô nương đến, chỗ ta có rất nhiều công tử dung mạo xuất chúng a~~!” Nàng toàn thân tỏa ra hàn khí: “Phòng chờ nhất!”

Tú bà thoáng rung mình, không dám chậm trễ dẫn nàng đi tới phòng chờ nhất. Đến trước cửa phòng, tú bà nói: “Cô nương, thỉnh chờ một lát.”

Nàng ta bước vào phòng, một lúc sau đi ra: “Cô nương, mời vào!” Lưu Hoa Nguyệt không chút chậm trễ tiến vào trong.

Trong phòng, một vị nam tử vận hắc y đang nhàn nhàn uống trà, khuôn mặt bị lớp mặt nạ kia che đi phân nửa. Nàng vừa bước vào, hắn đặt ly trà xuống: “A! Huyết Sát lâu chủ, người tới sớm đến một khắc nha!”

Nàng lạnh giọng: “Bỏ lâu chủ đã tới, người có thể thả người rồi!” Người kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng nàng: “Người rất thú vị, đứng trước mặt ta còn xưng 'bỏ lâu chủ' được!”

Nàng cả kinh, theo phản xạ quay về phía sau dậm một phát. Không ngờ, tay của nàng bị hắn chụp lại, nàng bị hắn kéo vào lòng ngực to lớn, miệng hắn kề bên tai nàng: “Ta rất có hứng thú với người nha! Ngoan ngoãn làm thê tử của ta đi!”

Nàng nhếch miệng cười quỷ dị, tay còn lại điểm lên huyệt đạo của hắn rồi nhảy ra xa châm chọc: “Ồ! Bỏ lâu chủ thật có giá! Nhưng đáng tiếc ta đã có hứng thú với người khác rồi!”

Nói rồi, búng tay trái phóng ra vài kim châm tẩm độc, tay phải rút từ trong người ra một cây quạt phiến sắt, móng tiến lên tấn công.

Hắn kinh ngạc nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần, phát tay áo một cái, toàn bộ kim châm đều rơi xuống đất. Thấy nàng xông lên, trong tay chỉ có một cây quạt sắt, hắn cười lạnh rút một chiếc tiêu ngọc lục bảo ra ứng chiến.

Hai người ta một đòn người một chiêu, đánh qua đánh lại làm lộn xộn hết cả căn phòng. Cuối cùng, hắn thất nàng để lộ sơ hở liền tiến tới chế trụ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hấp Huyết lâu chủ (2)

Hắn dùng một tay khống chế nàng, một tay lật nón voan ra. Tưởng rằng mình sẽ thấy được dung mạo bí ẩn nhất, nhưng không ngờ bên dưới nón voan là một chiếc mặt nạ.

Hắn cười lạnh: “Không ngờ Huyết Sát lâu chủ lại cẩn thận như vậy a. Nhưng như vậy ta lại càng hứng thú muốn biết dung mạo của người!”

Nàng trào phúng đáp: “Người nên biết rằng chuyện đó là không thể!” Nói rồi, nàng đá ra phía sau ngay chân hắn. Hắn có chút không phòng bị, nới lỏng tay. Thế là nàng đã thoát ra.

Lưu Hoa Nguyệt tiếp tục phóng ra những chiếc ngăm châm tẩm độc, tay trái rút ra một thanh thủ thủy tiếp tục tấn công. Hắn cũng không ở thế bị động quá lâu, vận nội lực tạo ra một lá chắn xung quanh ngăn cản các đòn tấn công.

Nàng khinh bỉ, một lớp nội lực mỏng manh thế thì làm được gì? Nàng bật lên trên, phóng thanh thủ thủy vào lá chắn kia. Thanh thủ thủy vừa chạm vào thì lớp nội lực cũng vỡ tan.

Vừa đáp xuống đất, tay phải nàng cảm cây quạt sắt đã xòe ra tiến về phía hắn. Không đợi hắn phản ứng, một chiêu của nàng đánh bật chiếc mặt nạ của hắn ra xa.

Nhìn thấy đôi phượng mâu, mũi cao môi mòng... tóm lại là dung nhan của hắn làm nàng muốn hát bài 'thật bất ngờ'! [:))]] Hắn là tên vương gia cầm thú!!!!!!!

Quả mồm mép thiên hạ không sai nha! Lời đồn nàng với hắn là phu thê quả không sai a~~! Thật không thể tin được!!!!

Trong lúc nàng đang cố tiếp nhận sự thật, hắn đã nhanh chóng lột mặt nạ của nàng và cả lớp dịch dung xuống. Để rồi cả hai đơ như cây cơ nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng: “Thật là vinh hạnh, người trong lòng của tất cả nam nhân trong gian hồ này lại là thê tử của ta!” Nàng cũng ngay lập tức 'phóng lười câu'; “Chứ không phải phu quân của ta là người tà đạo ai ai cũng muốn giết sao!?”

Nàng tiếp tục:“ Hừ! Nghĩ nguoi là thứ chẳng tốt đẹp gì nhưng không ngờ quả thật vậy!” Hắc cười khở trong lòng; địa vị trong sáng lẫn ngoài tối đều rất cao, ngay cả dung mạo cũng xuất chúng sao trước mặt nàng tất cả đều trở nên vô nghĩa vậy?'

Hắc cười đến mờ ám:“ Nguyệt nhi, nàng đã phạm phải tội gì biết không?” Nàng dương mi, cổ làm giọng của mình lạnh đi:“ Ta không phải Nguyệt nhi gì gì đó. Ta tên là HUYẾT NGUYỆT! Mặt của ta méo tròn ra sao nguoi đã thấy, đến lúc thả nguoi của ta ra rồi đó Hắc Huyết!”

Tìm hắc có chút nhói lên, bình thường nàng tuy không gọi tên hắc nhưng chưa bao giờ lạnh lùng với hắc đến vậy. Chần chừ một lúc, nói:“ Có phải nàng.. nàng giận ta chuyện hôm đó phải không?”

Nàng châm chọc hừ lạnh:“ Hừ! Ta nào có giận nguoi, bởi vì ta đi đường ta nguoi đi đường nguoi nên nguoi làm gì thì đâu có liên can đến ta?” Nghe về đầu, hắc cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng nghe tới về sau, hắc cảm thấy tim mình bị ngàn lưỡi dao đâm vào, đau đến không thể thở!

Hắc nhanh chóng di chuyển ra phía sau lưng nàng:“ Dù nàng muốn hay không. Nàng mãi mãi là của ta!” Không đợi phản ứng của nguoi kia, tay hắc điểm huyết ngu của nàng rồi bế nàng đi.

_____ địa điểm _____

Huyết Sát lâu...

Chu Tước bất an hiện rõ cả nét lo lắng trước mặt, đi đi lại lại không ngừng. Mao Hồ la lên:“ Chu Thước, cô đừng đi qua đi lại nữa. Như thế cũng không khiến chủ tử trở về ngay được đâu!”

Chu Tước nghe xong, đờm buồn:“ Dều tại tôi vô dụng, không bảo vệ được kẻ dưới trướng khiến cho chủ tử phải ra tay trong lúc nguoi gặp nhiều nguy hiểm như tình hình hiện tại!”

Kim Sư an ủi:“ Thôi! Không nói xui nữa. Chủ tử là võ sư cấp 24, không nhiều nguoi có thể đánh bại được nguoi!” Chu Tước vẫn lo lắng:“ Nhưng...”

Chưa nói xong, Huyền Vũ đã cắt ngang:“ Nhưng cái gì? Nguoi nên biết chủ tử đa mưu túc trí lại rất mạnh, sẽ có thể có chuyện gì được?”

Nghe mọi nguoi nói vậy, Chu Tước liền gật đầu:“ Ừm, chủ tử chắc sẽ không có chuyện gì đâu!”

_____ địa điểm _____

Ở đâu không biết...

Lưu Hoa Nguyệt tỉnh lại, đã thấy mình ở một nơi xa lạ. Nàng cố nhớ lại mọi chuyện, nhớ lại câu nói cuối cùng của hắc, nàng lại cảm thấy đau ở ngực trái.

Vội vã đi xuống giường, phát hiện bộ y phục trên nguoi không phải bộ của mình. Bộ y phục nàng đang mặc là màu vàng, thêu hoa mẫu đơn tinh xảo.

Là ai? Là ai đưa nàng đến đây? Là ai đã thay y phục cho nàng? Cắt ngang những dòng suy nghĩ, nàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngay lập tức, ba bóng đen xuất hiện, chia kiếm vào mặt nàng. Một tên lên tiếng:“ Cô nương, cô mau mau trở lại phòng đi! Chủ tử có lệnh không cho phép cô đi ra ngoài dù có chuyện gì xảy ra.”

Nàng nhếch miệng cười lạnh. Hóa ra là tên cầm thú chết tiệt kia muốn giam giữ nàng. Nhưng không sao cả, bởi vì nàng là ngọn gió. Là gió thì không chịu sự chi phối của bất cứ ai!

Nàng giơ tay trái lên, đeo chiếc mặt nạ hình mặt trăng màu đỏ che đi nửa khuôn mặt. Tay phải phóng ra kim châm trạch một đường thật sâu ngay yết hầu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp gỡ bộ lạc A Tạc La

Những tên hắc y nhân ngã xuống, trợn tròn mắt mà chết. Nàng cười lạnh:“ Để cho các nguoi chết là bởi ai làm, các nguoi đỡ phí sức hỏi Diêm Vương!” Nói rồi, nàng rắc một chút bột phấn lên những thi thể kia. Ngay lập tức, những xác chết đều biến mất.

Nàng trở lại vào trong phòng, lục lọi và tìm được chiếc áo choàng màu nâu đã cũ. Suy nghĩ một chút, nàng lấy một chiếc ngăm châm cùng một cuộn tơ bạc, bắt đầu thêu.

Nàng vá đi những chỗ rách, xé đi lớp ngoài cùng của bộ y phục nàng đang mặc, lấy những hoa văn mẫu đơn thêu dưới chân áo choàng để nguy trang.

Bây giờ, bộ y phục nàng mặc là xanh nhạt, cả người lẫn khuôn mặt được che bằng lớp áo choàng nâu. Điều chỉnh khí tức, hơi thở để không ai có thể phát hiện ra. Thế là nàng yên tâm phóng hết tốc lực ra khỏi ngôi nhà.

Đi được một lúc, nàng biết rằng ngôi nhà kia cách khá xa kinh thành và được bao phủ bằng một rừng thảo dược quý hiếm. Không do dự, nàng nhanh chóng hái thật nhiều thảo dược khác nhau. Rồi phân loại ra, dùng tơ bạc buộc chặt rồi ném vào vòng cổ không gian.

Nàng thầm cảm tạ người mang nàng tới đây. Nhờ có y, mà nàng có biết bao thảo dược trân quý.

☺

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chữa bệnh

(Tên của các loại thuốc sẽ... chế vì Mèo khá là ngu môn sinh:))

Lưu Hoa Nguyệt hỏi:“ Xin hỏi ở đây Hạnh Hà thảo không vậy?” Tộc trưởng sắc mặt thoáng bối rối nhưng nhanh chóng trở lại bình thường:“ Không đâu gì cô nương, ở đâu Hạnh Hà thảo rất hiếm. Cả tộc chỉ có 5 cây thôi!”

Nàng nghe xong thì cười nhẹ:“ Không sao! Ta chỉ cần một cành nhỏ là đủ.” Tộc trưởng bối rối cũng không có gì lạ cả. Vì lý do là Hạnh Hà thảo ưa nóng mà nơi này lại gần sông nên không khí mát mẻ, Hạnh Hà thảo tất nhiên là hiếm rồi!

Nghe vậy, tộc trưởng cũng phân phó hạ nhân lấy một nhánh nhỏ của Hạnh Hà thảo cho nàng.

Khi Hạnh Hà thảo được đưa tới, nàng đuổi hết mọi người ra ngoài để chuyên tâm chữa bệnh. Nàng lấy từ trong vòng không gian ra một số loại thảo dược ra, phân loại.

Tiếp tục lấy trong vòng không gian lò luyện đan và hỏa ngọc ra. Nàng bắt đầu quá trình luyện hóa dược.

_____ địa điểm _____

Huyết Sát lâu...

Tất cả mọi người đều hoạt động bình thường. Chỉ có tứ đại hộ vệ (bọn Kim Sur ý) là lo lắng không yên, nhưng không ai dám biểu hiện ra ngoài.

Cả bốn người bước vào mật thất, không hẹn cùng thờ dài. Kim Sur lên tiếng:“ Chu Tước, cô có tin gì của chủ tử không?” Chu Tước chỉ biết cúi mặt, lắc đầu.

Mao Hồ hỏi:“ Còn cô, Huyền Vũ, có tin gì không?” Huyền Vũ lắc đầu đáp:“ Không có! Cả tứ quốc đều không có tin của người. Cứ như thể người bốc hơi khỏi nhân gian vậy.”

Chu Tước đột nhiên nói:“ Có thể chủ tử bị Hấp Huyết lâu chủ bắt!” Ba người còn lại cùng hỏi:“ Tại sao cô lại nói vậy?” Chu Tước nói:“ Có thể lúc đi chuộc người, chủ tử đã bị hấn bắt đi!”

Mao Hồ nói:“ Cô nói cũng đúng, nhưng Hấp Huyết lâu không phải địa phương dễ chọc vào đâu!” Kim Sur tiếp lời:“ Còn có, lâu của ta không bằng họ. Đã vậy, võ công cũng kém xa nên không thể đụng họ đâu!”

Tất cả không hẹn mà tiếp tục thờ dài.

_____ địa điểm _____

Hấp Huyết lâu...

Phong Thần lạnh giọng, gần như gầm lên:“ Cái gì, nàng trốn thoát?!” Trọng quý xuống:“ Thuộc hạ đáng chết. Nàng giết những tên canh giữ rồi trốn đi.”

Ngôi nhà kia được bao phủ bởi một cánh rừng. Nhưng bên trong rừng là giả thú trùng trùng điệp điệp, độc dược và độc thú nhiều vô kể. Đi vào đó, dù là thần tiên cũng khó thoát.

Phong Thần gần từng chữ:“ Ngươi mau chóng phái người tìm tung tích của nàng cho bọn lâu! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu không, các ngươi tự biết hậu quả!!”

Tại sao nàng năm lần bảy lượt muốn rời bỏ hắn? Hắn đã làm gì khiến nàng chán ghét như vậy? Hắn chỉ muốn nàng mãi mãi bên cạnh hắn thôi mà. Có phải hắn quá ích kỉ không?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tìm kiếm (tình hình chỗ Thần ca và Huyết Sát)

Hấp Huyết lâu...

Phong Thần đang ngồi nhìn bốn người đang quỳ. Bốn người kia chính là tứ đại hộ vệ của Hấp Huyết lâu. Lần lượt là: Trọng, Ảnh, Kiều, Mị.

Hắn nhìn Trọng: “Ngươi đã tìm được tung tích của nàng chưa?” Trước giọng nói lạnh lùng của hắn, Trọng hơn run lên: “Thưa chủ nhân, thuộc hạ đánh chết! Chưa tìm được tung tích của nàng.”

Căn phòng đã lạnh nay còn lạnh hơn. Hắn tiếp tục: “Còn các người?” Ba người còn lại run nhẹ đồng thanh đáp: “Thuộc hạ đáng chết!”

Hắn tức giận gằn giọng: “Còn có tin gì nữa không?” Kiều lấy hết can đảm nói: “Thưa chủ nhân, thuộc hạ được biết Huyết Sát lâu chủ đã biến mất một cách kì lạ. Những người ở đó lúc nào cũng cẩn thận khi hành sự.”

Phong Thần cố bày ra vẻ mặt bình tĩnh hết sức nhưng trong lòng như kiến bò trong lòng chảo. Nàng rốt cuộc đã ở đâu? Tại sao lại biến mất như vậy? Nếu nàng hận hắn thì có thể yêu cầu hắn bồi thường mà, tại sao lại chọn cách hành hạ hắn như vậy?

Tìm của hắn đã sớm ở trong người nàng rồi. Cảm giác nhói đau này xuất hiện khi nàng ra đi. Lá thư thủ hạ nàng đưa cho hắn vẫn còn giữ, từng nụ cười, cái nhăn mày của nàng đều khắc vào trong tim hắn không thể xóa được.

Thất thần hồi lâu, hắn ra lệnh: “Phán những người giỏi nhất đi tìm nàng trong khu rừng kia. Nhanh!” Sắc mặt của bốn người kia tái đi. Thiên a! Ám vệ giỏi nhất cũng chỉ là võ cấp 20, tứ đại hộ vệ bọn họ là 22. Như vậy chẳng khác nào kêu bọn họ đi tìm chứ?

Trong lòng bọn họ gào khóc không thôi nhưng vẫn nhậm mệnh: “Dạ, chủ nhân!” (Ngược Thần ca một tí để ảnh chữa tội ăn híp Nguyệt tỷ:))

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dịch dung

Tem: @thuylinh987

Nhóm Kim Sur đi được một đoạn, cảm thấy có một luồng khí tức của 4 võ giả cấp 22 và một võ giả cấp 25 ngày càng tới gần.

Bốn người xoay lưng về phía nhau, rút ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu. Tới khi những người kia xuất hiện, họ càng cảnh giác hơn. Chu Tước nhìn thẳng vào chiếc nạ kia, hừ lạnh: “Cứ tưởng tên sơn tặc nào, hóa ra là tên hèn hạ bắt cóc người khác!”

Nghe thấy Chu Tước nói vậy, ba kia người cũng biết đó là ai. Kiều to giọng: “Vậy các người tới đây làm gì? Nơi này là của bọn ta!” Huyền Vũ cũng không vừa: “Nơi này của các người? Ta tự hỏi là tên các người được khắc ở đâu đó!”

Ảnh bước lên: “Các người có tư cách gì để nói bọn ta? Chính các người cũng vào đây thôi!” Kim Sur nổi giận: “Bọn ta không giống như ai kia, tự nhận cả khu rừng là của riêng!”

Mị định cãi lại thì Phong Thần giơ tay, ra hiệu cho Mị im lặng. Hắn lên tiếng: “Nàng không ở chỗ của các người?” Chu Tước tức giận: “Chứ không phải các người bắt người đi rồi sao?”

“Nàng đã trốn đi!” Lời ít nghĩa nhiều, Mao Hồ thận trọng lên tiếng: “Vậy thì không phiền các người. Bọn ta đi trước!” Nói rồi nhóm Kim Sur biến mất.

_____ địa điểm _____

Làng A Tạc La

Lưu Hoa Nguyệt sau khi cho A Thụy uống thuốc thì trở về chiếc lều của mình. Vừa đi tới, nàng đã thấy Thác Nhĩ đứng trước cửa lều. Nàng lên tiếng: “Thác Nhĩ, có chuyện gì mà ngươi lại tới chỗ này?”

Thác Nhĩ cười cười, đưa cho nàng mấy con cá nướng được gói trong chiếc lá lớn: “Tôi chỉ đến đưa thức ăn cho cô thôi, lại muốn hỏi thêm về tình của A Thụy thôi!”

Nàng nhận lấy cá, trả lời: “Cảm ơn, A Thụy không sao cả. Chỉ cần uống thuốc và không ăn lại loại độc kia nữa là được.”

Thác Nhĩ đáp: “À.... Ồ... Hàn cô nương, cô... cô có... thể đỡ mặt... nà ra được.... không..?” Nàng hù dọa: “An toàn của mọi người quan trọng hay khuôn mặt tôi quan trọng? Lúc tới có một đám người truy sát tôi nên lộ mặt ra thì quá nguy hiểm.”

Thác Nhĩ nghe vậy, cũng chào rồi đi mất. Nàng bước vào trong lều, cười thầm kẻ trong sáng này. Đặt gói cá lên bàn, nàng bắt đầu sự nghiệp ăn uống của mình. Chỉ có đồ ăn ngon là tình yêu vĩnh cửu!

Ăn xong, nàng nghỉ ngơi một lát rồi đi vào rừng. Đạo này Hải Hồn thảo đang cạn mà cũng đang cần. Nàng phải đi tìm thêm, không khí ôn hòa nên chắc chắn có rất nhiều Hải Hồn thảo.

Đi được một đoạn khá xa, nàng cảm thấy được khí tức của Kim Sư, Mao Hồ, Huyền Vũ và Chu Tước. Nàng vận kinh công, phi thân về phía họ. Một lúc sau, nhóm của Kim Sư hiện ra trước mặt nàng.

Vừa thấy nàng, bọn họ liền nửa quỳ: “Chủ tử, ngài đây rồi! Chúng thuộc hạ đã đi tìm nàng khắp nơi.” Nàng lạnh nhạt: “Các người trước mắt hãy đi về Huyết Sát trước, lệnh cho họ hoạt động lại đồng thời tung tin ta đã trở về.”

Kim Sư hỏi lại: “Vậy... chúng thuộc hạ làm sao để liên lạc với người?” Nàng suy nghĩ một chút, đáp: “dùng linh điêu là được! Giờ các người mau chóng trở về đi, ta còn một số việc phải làm.”

Nàng đã hứa gì làm đó, rất ít khi mạo phạm lời hứa. Do đó, nàng hứa chữa bệnh cho A Thụy thì sẽ làm như vậy.

Đi sâu vào rừng thêm một lúc, nàng đột nhiên nhìn thấy Mạo Dung thảo. Loại cây này chuyên dùng để dịch dung, tuy nhiên, loài này thực sự hiếm gặp.

Nàng nhanh chóng dùng đao cả gốc lẫn rễ lên thật nhẹ nhàng để thảo dược quý không bị tổn hại. Đây cũng là thứ nàng đang cần!

Sau khi đào được Mạo Dung thảo, nàng bỏ vào trong vòng không gian rồi nhanh chóng trở về.

Lưu Hoa Nguyệt bước vào lều, lập tức lò luyện đan ra. Nàng bỏ vào trong lò các dược liệu khác nhau, rồi bắt đầu dùng nguyên khí của mình để điều khiển lửa.

Qua hai khắc, nàng lấy từ trong lò ra hai viên Dịch Dung đan. Nhanh chóng uống một viên, viên còn lại thì cất đi. Một lúc sau, nàng đỡ mặt nạ ra. Bây giờ, nàng có một dung mạo rất đời bình thường: mày thô mũi thấp, mắt hơi nhỏ cùng bờ môi thâm thâm, chỉ còn mỗi nước da trắng là được giữ nguyên.

Bây giờ, nàng có thể không cần lo lắng về phần bị tên cầm thú kia tìm thấy nữa. Còn có thể quan mình chính đại diện mặt cho mọi người nhìn để khỏi bị nghi ngờ là gian tế. Một mũi tên trúng hay đích, nàng thật cao tay! Há Há Há...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Loài hoa lạ

Lưu Hoa Nguyệt hài lòng với giá trị hiện tại, mặt dù không có chút tư sắc nhưng đề phòng được nguy hiểm.

Cẩn thận cất chiếc mặt nạ vào trong vòng không gian, nàng bước ra khỏi lều ngắm cảnh hoàng hôn. Đúng lúc này, Thác Nhĩ đứng lúc đi tới. Hắn đặt một bó củi xuống, nói: “Hàn cô nương, trời tối thường rất lạnh. Dùng chúng để sưởi ấm đi!”

Nàng cười đứng tiêu chuẩn xã giao thời hiện đại: “Cảm ơn!” Thấy nàng cười, mặt Thác Nhĩ đỏ lên, lắp bắp nói: “À... ờ... không... không có gì. Mà... sao... sao... cô nương... không đeo mặt nạ nữa?” Nàng nghe hắn hỏi, liền trả lời: “Đeo mặt nạ suốt rất khó chịu nên tôi đổi sang dịch dung! Có vấn đề gì sao?”

Hắn nghe nàng hỏi, giật mình có chút thất vọng: “À, không có gì! Chỉ là ta hơi tò mò dung mạo thật của cô nương thôi! Thôi, ta có việc phải đi trước đây, không phiền cô nữa!” Nói rồi Thác Nhĩ đi nhanh như chạy để lại Lưu Hoa Nguyệt thơ ngây như trẻ ngây thơ.

Dù gì thì về học vấn, nàng luôn ở nhất đi nhì. Còn tình cảm như số không nên chẳng biết gì cả.

Thác Nhĩ vác bộ mặt đỏ hồng về lều của mình. Thác Nha chạy ra đón: “Ca ca, huynh về rồi... Ừa, sao mặt huynh đỏ vậy?” Thác Nhĩ nghe Thác Nha nói vậy, hơi chột dạ: “Chắc, chắc tại chạy từ xa về thôi!”

Thác Nha không vừa: “Ca, huynh từ đâu về?” Thác Nhĩ liếc mắt ra chỗ khác: “Thì... ta, ta từ chỗ của Hàn cô nương về!” Thác Nha cười gian: “Ca cà, huynh thấy Hàn cô nương kia như thế nào?”

Thác Nhĩ đổi sang ánh mắt chứa một tia tình ý tình: “Ta thấy cô ấy rất tốt. Có một thân y thuật rất cao, mặc dù hơi khó gần nhưng luôn nghĩ tới người khác.” Thác Nha nhìn một màn này, mắt sáng lên: “Ta thấy... ca ca à, người hình như người động tình rồi đó!”

Thác Nhĩ mặt lại đỏ lên: “Ta.... ta nào có. Thôi.... ta... ta vào rừng tìm ít củi đây!” Nói rồi, hẩn cầm rìu, ba chân bốn cẳng chạy vào rừng. Thác Nha thì liếc mắt qua dân củi được xếp gọn gàng thì thầm: “Hử! Củi thì một đồng, đủ dùng bảy đêm chứ ít gì!”

Thác Nhĩ đi vào rừng thì mặt trời đã xuống núi. Rừng vào đêm khó định hướng, mà khu rừng này lại lắm thú dữ. Có lẽ phải tìm nơi trú chân an toàn thôi!

Nghĩ là làm, hẩn đi tìm một nơi nghỉ chân. Đang đi, hẩn chợt nhìn thấy một hang động gần vách núi. Hẩn cầm rìu lên tư thế chiến đấu đi về phía cái hang.

Bước vào cửa hang, hẩn không thấy bất kì con vật nào. Ngược lại, ở đây có rất nhiều loài hoa lạ và đẹp. Đẹp nhất là bông tử lan kì lạ với đốm trắng đang tán ra một thứ ánh sáng tím tuyệt đẹp (hình như trên).

Hẩn quyết định khi trời sáng sẽ hái một ít đem về trồng trong làng.

___ thời gian, địa điểm ___

Sáng hôm sau...

Làng A Tạc La....

Cả làng đang tìm kiếm Thác Nhĩ vì cả tối hôm qua không về. Ai ai cũng lo lắng có chuyện xảy ra, có mấy ai không biết rừng này thú dữ trùng trùng điệp điệp chứ? Mà thú dữ nhiều đến nỗi ai cũng nói là rừng Chết!

Một lúc lâu sau, Thác Nhĩ về tới làng, trên tay cầm thêm hai cây tử lan kì lạ. Hẩn đưa cho Thác Nha một cây, đưa cho Lưu Hoa Nguyệt một cây: “Tối hôm qua, ta tìm được nó trong một hang động. Bông hoa này còn có thể phát ra ánh sáng dịu nhẹ nữa! Rất là đẹp đó!”

Hai người đờ ra một chút, nhận lấy cây hoa, đồng thanh: “Cảm ơn ca ca/ người nhiều!” Cây tử lan này rất đẹp. Mặc dù sống hai đời, hai thế giới, nàng chưa nhìn thấy nhìn thấy giống lan kì lạ như thế bao giờ.

Cây Thác Nhĩ đưa cho nàng và Thác Nha còn đủ rễ thân là và hoa nên vẫn còn trồng được. Nhìn thấy cây rễ dài ngoằn ngoèo này chắc hẩn phải đào rất sâu xuống đất. Bỗng nhiên nàng thấy có phần cảm động.

Sống hai đời, đối mặt với nhiều âm mưu từ đời thứ nhất, được huấn luyện trở thành sát thủ NO.1 và những tên đao cán hăm he tài sản của Lưu gia làm nàng nguội lạnh gần. Đây là lần đầu tiên nàng nhận một món quà không phải vì tiền của, đây đơn giản chỉ là quà tặng mà thôi!

Đồ vui gần tem: Hà mượn Mai 50k, mượn Chi 50k. Hà cầm 100k đi mua áo hết 97k. Hà trả Mai và Chi mỗi người 1k còn lại nợ Mai 49k, nợ Chi 49k, Hà giữ 1k.

Ta có: $49+49+1=99(k)$. Hồi 1k kia đi đâu

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quyết tâm đột phá

TEM: phuongssarah 123

Lưu Hoa Nguyệt cầm cây hoa trong tay, đem đi trồng. Trồng xong, nàng ra bờ sông lấy ít nước tưới vào. Làm xong mọi việc, nàng đi tới chỗ A Thụy xem bệnh tình.

So với hôm qua, mạch đập của nàng ta tốt hơn hẳn. Nàng lấy ra Tiêu Độc đan cho A Thụy uống. Nhẹ nhàng bắt mạch lại một lần nữa, nàng lấy tiếp hai

viên Hồi Lực đan ra, hòa vào nước cho A Thụy uống.

Khi thấy mọi chuyện đều ổn thỏa, nàng rời khỏi lều để cho A Thụy nghỉ ngơi. Vừa ra khỏi lều, Lưu Hoa Nguyệt đã gặp phải tộc trưởng. Tộc trưởng thấy nàng, hỏi: “A Thụy sao rồi?” Nàng cũng nhún nhát đáp lại: “Namg ta không sao cả, chỉ cần tới giữa trưa là nàng ta sẽ tỉnh lại!”

Tộc trưởng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Đã phiền cô nhiều rồi!” Nàng cười cười: “Không phiền, chỉ cần ngài giữ lời hứa sẽ đưa ta ra khỏi đây là được!”

Tộc trưởng gật đầu: “Tất nhiên, người A Tạc La xưa nay luôn coi trọng lời nói!” Nàng cũng cáo từ đi tìm thêm thuốc.

Trong lúc hai người nói chuyện, có người đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện. Không ai khác đó chính là Thác Nhĩ. Hắn cảm thấy buồn khổ tả không nên lời. Nàng... vẫn như cũ, vẫn muốn rời đi.

Hắn chạy đi tới chỗ tượng thần (thường thì mấy bộ lạc sống trong rừng có các bước tượng gỗ thờ cúng thần linh) thật nhanh, chắp tay cầu nguyện: “Xin người hãy nghe ước nguyện của con, con mong người sẽ chúc phúc cho con cùng Hàn cô nương!” Xong rồi hắn dập đầu ba lần rồi đi.

Lưu Hoa Nguyệt đi vào rừng một đoạn, liền cảm nhận được khí tức của năm võ giả. Bốn người là cấp 22, còn một người cấp 25. Nàng hơi cau mày, ở đây rất hiếm người ngoài xông vào vì không ai gan to thể cả.

Nàng thu liễm khí tức, điều chỉnh hô hấp rồi dùng kính công bay đến chỗ của bọn họ. Đi được một lúc, liền thấy có năm người đứng yên thảo luận. Năm người kia chính là nhóm của Phong Thần.

Ảnh lên tiếng: “Chủ nhân, chúng ta đã lục soát cả khu vực này mà không thấy gì cả. Vậy có nên đi sâu hơn không?” Phong Thần ngẩn ngơ: “Nên!” Kiều nói: “Chủ nhân, ta nghe nói sâu trong rừng có một bộ lạc. Biết đâu chừng nàng ta đã tới đó rồi.”

Phong Thần gật đầu, ra vẻ đã hiểu: “Được! Nhanh chóng đi tìm vị trí của bộ lạc đó!” Nghe được những lời này, nàng chỉ hận không thể nhanh chóng xông ra, hảo hảo cho hắn một trận. Nhưng, làm người, đặc biệt là làm một sát thủ phải có tính kiên trì ẩn nhẫn. Không thể lộ ra điểm yếu ngay được.

Nàng liền trừng hắn một cái, nhanh chóng nhẹ nhàng rời khỏi nơi đó về làng. Hừ, không thu hoạch được gì, ngược lại có thêm một cục tức không thể nhả ra. Thật xui xẻo mà!

Chịu đựng a, phải chịu đựng! Đợi đến khi nàng mạnh hơn hẳn rồi sẽ hung hăng tra tấn hắn! Bất quá, nàng yếu hơn hẳn tới một cấp, mà cấp 25 có thể ngang tay với hai người cấp 24 nha. Điều đó nói rằng nàng chỉ bằng một nửa hắn. Nhược nhược cường thực, phải cố gắng đột phá!

Trong phút chốc, nàng đã có một mục tiêu phấn đấu và ý chí rực cháy. Nàng trở về làng mà quên luôn cả chuyện phải hái thảo dược. Bước vào lều, nàng thực hành quá trình tu luyện của mình.

Trong khi đó, Thác Nhĩ vẫn tìm cách để giữ nàng ở lại. Không có cách nào khả thi, Thác Nha nhìn hắn đi đi lại lại như vậy rất phiền. Cô nàng tức giận quát: “Thôi! Ca ca đi đi lại lại như thế mà giữ được Hàn tỷ thì muội cho ca ca đi nữa. Nhưng ca ca đi như vậy chỉ tổ phí thời gian! Biết chưa?”

Thác Nhĩ chưa bao giờ thấy muội muội của mình nổi giận, liền sinh ra một chút cảm giác sợ hãi. Thác Nhĩ thở dài: “Haizzzz.... Muội có cách gì sao?” Thác Nha vô ngữ: “Ta không có!” Trên đầu Thác Nhĩ lập tức chảy ra ba vạch hắc tuyến, khéo miệng mạnh mẽ co gập.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Gặp lại

Mèo: ngược na9 đủ rồi! Ngược hoài cũn chán nên cho hai người gặp nhau chút, tiện thể để ca khiêng tỷ về dinh □

Lưu Hoa Nguyệt tu luyện xong thì cũng đã xế chiều. Hiện tại, nàng còn rất lâu mới có thể đột phá cấp 25. Nàng đã chữa xong bệnh A Thụy rồi, có thể ra khỏi khu rừng này trở về Huyết Sát.

Điều cần thiết bây giờ là nàng nàng cần cho A Thụy ăn một viên đan cuối cùng- Thức Thần đan. Chỉ cần ăn xong sẽ ổn.

Nàng cầm theo đan dược, nhanh chóng đi tới lều của A Thụy. Nàng cho A Thụy ăn xong đan dược liền truyền cho nàng ta một ít chân khí. Hai khắc sau, A Thụy đã tỉnh lại.

Nàng kêu người gọi tộc trưởng tới. Trong khi đó, nàng bắt mạch kiểm tra lại tổng thể. Tộc trưởng vừa tới, nàng liền dặn dò: “A Thụy không sao. Ta có thể đi được chứ?” Tộc trưởng gật đầu, bảo Thác Nhĩ đưa nàng đi.

Thác Nhĩ đau lòng khi mình là người phải tiễn nàng đi, nhưng nghĩ lại rằng mình có thể nói ra cảm nhận của mình với nàng liền đồng ý.

Ra khỏi làng, Luru Hoa Nguyệt lập tức đeo mặt nạ bán nguyệt màu đỏ lên. Đi theo sau Thác Nhĩ, nàng cảm thấy tên này có chút cứng nhắc không tự nhiên. Đi được một đoạn, Thác Nhĩ quay lại hỏi nàng: "Hàn... Hàn cô nương, cô nương tại sao lại muốn ra khỏi rừng vậy?"

Cô thân nhiên đáp: "Không có gì! Chỉ là có rất nhiều người đợi ta trở lại thôi. Họ đều là người thân của ta." Nói vậy thôi chứ nàng có ai nào ngoài thuộc hạ trong Huyết Sát đâu! Mà bọn họ cũng không khác người thân nàng cho lắm.

Thác Nhĩ dừng cước bộ, lấp ba lấp bấp: "Hàn.... Hàn cô nương..... ta.... ta..... ta thích..... thích cô..... nương! Cô nương có..... có thể làm.... nương từ... của ta không?" Trong khi nói, mặt của Thác Nhĩ đã đỏ như trái cà chua chín.

Luru Hoa Nguyệt có hơi bất ngờ. Ở hiện đại, có rất nhiều người cầu hôn nàng. Nhưng chẳng có ai ngậy thơ đến độ vừa cầu hôn vừa lấp ba lấp bấp vừa ngượng chín mặt thế kia.

Thế là theo kinh nghiệm tình trường, nàng định mở miệng từ chối, nhưng một giọng nam yêu nghiệt vang lên: "Thật đáng tiếc là không được. Nàng ấy là của ta!" Nàng nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền nhìn thấy một nam nhân cao ráo, mang mặt nạ bạc che đi nửa khuôn mặt. Đó không ai khác chính là hắc- Phong Thần.

Thác Nhĩ ngớ người, định nói gì đó lại bị nàng cướp lời: "Thật ngại quá, Ngươi là tên cảm thú nào lại nói bốn lâu chủ là của ngươi? Phải chăng ngươi sợ mạng dài hay sao?" Giọng nói bình tĩnh, trong trẻo chứ đây hẳn khi kia là Trọng Ảnh Kiều Mị thoáng rừng mình.

Hóa ra nữ nhân của lâu chủ Hấp Huyết lâu lại có khí thế như vậy. Mà... sao nàng tự xưng là 'bốn lâu chủ' chứ? Không lẽ... Trọng Ảnh Kiều Mị không tự chủ được rừng mình. Phong Thần tặc tiểu phi tiểu: "Nàng biến mất được năm ngày thì liền đi chọn đào hoa nơi khác rồi sao? Là bốn vương quá dung túng nàng rồi."

Nghe những lời này, nàng không tự chủ được tỏ ra một hơi thở tựa như tu la địa ngục, cảnh cáo: "Ngươi là tên cảm thú nơi nào thì liền rút về nơi đó cho bốn lâu chủ! Bằng không, ta sẽ không lưu tình đâu!"

Trọng thấy được sát khí trong lời nói, liền lên tiếng can ngăn: "Các hạ, quân tử động khẩu không động thủ! Thỉnh bình tĩnh lại." Nàng cười đùa: "Ngươi chó của ai mà sủa bậy như thế hả? À, ta quên chưa nói rằng ta không phải là quân tử!"

Lời nói nghe thoáng qua thì đầy vẻ châm chọc nhưng bên trong giọng điệu lại có một lượng sát khí đáng sợ của sự chết chóc. Tại sao một cô nương lại có một lượng sát khí khủng bố tinh thần như vậy? Thật khó tin, bây giờ tứ đại hộ vệ của Hấp Huyết lâu đang.... run sợ trước... một tiểu cô nương 15, 16 tuổi! Thiên a..... thật là mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hồi đại chiến

Nói Xong, Luru Hoa Nguyệt lấy trong vòng không gian ra một cây quạt phiến sắt mỏng bên tay trái, một cây hắc kiếm bên tay phải. Nàng truyền nguyên khí vào trong kiếm và quạt, dùng tốc độ nhanh nhất để tấn công.

Nàng dùng nguyên khí phân tán giọng nói của mình đi khắp mọi nơi: "Các ngươi nghĩ chỉ bằng các ngươi cũng đòi đánh bại ta sao? Hôm nay, ta không đánh các ngươi thừa sống thiếu chết thì không phải danh xưng thiên hạ Huyết Nguyệt!"

Tứ đại hộ vệ Hấp Huyết lâu cả kinh. Không ngờ bọn họ vậy mà chọn phải ổ kiến lửa. Bí ẩn khôn lường, thị huyết vô tình, kinh tài tuyệt thế, khuyên đảo chúng sinh lại đứng trước mặt họ- Huyết Nguyệt- lâu chủ Huyết Sát lâu!

Mặc dù chỉ là một cô nương nhưng... Huyết Nguyệt lại giết người không ghê tay, thủ đoạn tàn nhẫn đến đâu cũng phải đạt được mục đích. Mặc dù đấu với người tu vi cao hơn mình nhưng luôn chiến thắng bằng thủ đoạn, tốc chiến tốc thắng nên ai ai nghe danh nàng cũng phải sợ mất mặt.

Thấy được một tia sợ hãi trên gương mặt bọn họ, nàng cười phá lên: "Ha ha ha ha ha! Sao? Lúc nãy mạnh mẽ mạnh mẽ miệng thế nào mà bây giờ nghe danh ta lại như mất gan mất mặt thế?"

Thanh âm của nàng truyền ra bốn phương tám hướng lại có giọng điệu quý dị kia làm bất kì ai cũng phải kinh hồn bạt vía. Phong Thần vẫn giữ được vẻ văn đạm phong kinh của mình, mỉm cười lên tiếng: "Nguyệt nhi, nếu nàng chơi đủ rồi thì chúng ta đi về. Còn chưa chơi đủ thì vì phụ bồi nàng!"

Tứ đại hộ vệ thầm than khóc. Thiên a~~! Hóa ra lâu chủ phụ nhân lại là Huyết Nguyệt, thì làm sao bọn họ bắt giữ nàng được chứ? Thiệt khủng bố mà!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hấp Huyết lâu

Lưu Hoa Nguyệt đảo đầu đồng từ một chút, khoe miệng về lên một nụ cười tuyệt đẹp. Nàng thành thực, nhanh như chớp cắt chiếc quạt vào vòng không gian, lấy từ trong ngực áo ra một ít ngấm châm tẩm kịch độc nàng tự chế, vận kinh công nhảy ra xa, nhắm ngay mặt hắn mà phóng châm.

Phong Thần dùng kiếm đỡ đám châm độc kia lại, giọng điệu có chút chua xót: “Nguyệt nhi, nàng còn thị huyết hơn cả ta nha. Chỉ vì chút chuyện mà nhẫn tâm sát hại vi phu sao?” Nàng không chút kiêng nể, trào phúng cười: “Chút chuyện? Ha ha ha ha ha... Thì ra, người lại là loại người vô sỉ như vậy! Óc của người đích thị là bị chó gặm rồi ha ha ha ha ha....!”

Ngừng một chút, nàng nói: “Mặc dù bốn lâu chủ là loại người không từ thủ đoạn, cho dù ngoan độc đến đâu cũng phải đạt mục đích. Nhưng mà, bốn lâu chủ chưa bao giờ đem loại chuyện như vậy ra đùa giỡn cả!”

Sau lớp mặt nạ, trong ánh mắt của hắn thoáng hiện một tia bối rối. Hắn đầu ngơ mọi chuyện thành ra như vậy là tại hắn. Hắn bây giờ biết rằng, lúc đó là mình đã quá xúc động, quá nóng vội mới xảy ra chuyện như vậy. Có lẽ, hắn đã yêu sai cách rồi.

Từ đại hộ vệ Hấp Huyết mỗi hồi thi nhau rơi xuống, chung suy nghĩ: Không ngờ nữ chủ cuồng ngạo như vậy!

Không tiếp tục phí lời, nàng cầm kiếm đâm về phía hắn. Lần này, động tác của nàng vừa âm ngoan thủ辣, vừa kiên định chứ không hạ thủ lưu tình như lúc trước. Hắn thoát ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn, dùng trường kiếm đỡ lại nhưng trên cổ vẫn có một sợi chỉ đỏ.

Hai người ta một đao, người một kiếm không ai nhường ai. Đám người phía dưới đất an phận thủ thường, không dám hó hé, chỉ lặng lẽ nhìn.

Hai canh giờ trôi qua, nguyên khí của nàng đã gần cạn kiệt, lưng áo ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển. Còn hắn vẫn giữ được vẻ văn đạm phong kinh của mình, lời nói chứa đầy ý cười: “Nguyệt nhi, nếu đã chơi đủ rồi thì vi phu đưa nàng về!”

Không để nàng trả lời, hắn dịch chuyển tới sau lưng nàng, dùng nội lực điểm huyết nàng. Nàng ngất đi, trong mắt chứa đầy hận thù.

Không biết qua bao lâu, nàng tỉnh lại với cơn choáng váng khó chịu. Vù ngồi dậy, liền có một bóng đen xuất hiện, lạnh lùng nói: “Cô nương, nguyên khí của cô đã bị phong bế. Thỉnh cô nương nên an phận thủ thường!”

Người nàng tỏa ra hàn khí như trong hầm băng kèm với sát khí của tu la địa ngục: “Đây là đâu?!” Chỉ ba chữ này cùng với khí thế kia đã làm cho da đầu hắc y nhân tê liệt, ngũ tạng mang theo sợ hãi: “Cô nương, đây là Hấp Huyết lâu.”

Nàng cố gắng vận khí, nhưng tất cả công sức của nàng đều bỏ đi. Ngược lại, khiến nàng nôn ra một ngụm máu. Dùng tay áo lau đi vết máu nơi khoe miệng, nàng lạng giọng: “Người mau tránh ra cho bốn lâu chủ! Bốn lâu chủ muốn ra ngoài!”

Tên hắc y nhân đã sợ rồi lại càng thêm run, trong kinh thành Nam Phong quốc này, chỉ có hai người duy nhất mới có thể tự xưng là bốn lâu chủ thôi. Người thứ nhất là chủ nhân của bốn- lâu chủ Hấp Huyết lâu và người thứ hai là lâu chủ Huyết Sát lâu.

Nói như vậy, trước mặt hắn người chỉ cần nhắc đến tên thôi là mọi người sợ mất mặt- lâu chủ Huyết Sát lâu- Huyết Nguyệt!

Vừa nghĩ tới trước mặt mình là Huyết Nguyệt, hắn đã muốn ngất đi cho xong nhưng còn nhớ tới việc chủ nhân phân phó, hắn chỉ có thể khuyên bảo: “Cô nương, chủ nhân căn dặn không thể để cô nương ra khỏi đây. Mong cô nương đừng chống cự.”

Lưu Hoa Nguyệt đưa tay lên cổ, nhẹ mím cười. Chỉ cần có chiếc vòng không gian này thì muốn lên trời cũng không quá khó chứ nói gì đến việc ra khỏi nơi này. Huống hồ, nàng là sát thủ hiện đại, các động tác tấn công, phòng thủ và giết người của nàng là số một. Nên tên này, nàng không để vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Náo loạn ở Hấp Huyết lâu

Lưu Hoa Nguyệt lặng lẽ, nhanh như chớp lấy từ vòng không gian ra chiếc quạt phiến sát mỏng. Vừa điểm huyết, vừa đặc phiến quạt lên cổ hắn, buông

lời đe dọa:“ Hắn đang ở đâu?! Chủ tử của các ngươi!”

Tên hắc y nhân giọng run run:“ Chủ... chủ nhân... đang... đang ở... sánh chính.” Nghe được câu trả lời, nàng xếp quạt lại, để bên môi tươi cười:“ Nếu ngươi chịu nói sớm thì bốn lâu chủ đâu cần phải phí lời chứ! Thôi, đứng yên ở đây đi.”

Nàng hiên ngang tiêu soái đi ra ngoài, để lại phía sau một tên hắc y nhân bị điểm huyết. Vừa đi, tay trái vừa xèo quạt ra, tay phải lấy ra một lọ nhỏ độc được tẩm vào trong quạt.

Đi được một đoạn, nàng thấy một cánh cửa bằng đồng đen đóng chặt, phía trước có một nhóm mười hắc y nhân canh giữ. Nàng nín thở, cảm nhận những dao động nhỏ xung quanh.

Nàng khẽ chếch miệng cười lạnh. Tên này làm ăn rất ư là cẩn thận: trước cửa mười người, phía trên bên trái và bên phải tổng cộng bốn mươi người, góc trái và góc phải bên dưới thêm hai mươi người nữa. Vậy tất cả có tới bảy mươi tên. Thứ bên trong kiến nàng cảm thấy thật tò mò.

Nhẹ nhàng không tiếng động rời khỏi đó, trong đầu nàng vạch ra kế hoạch đột nhập trong căn phòng bí ẩn đó.

Chỗ Phong Thần...

Hắn cùng với bốn hộ vệ cùng hai hộ pháp- Thiên Điều và Thiên Giác bàn luận 'chính sự'. Thiên Điều từ đầu vẫn im lặng bỗng dung lên tiếng:“ Chủ nhân, theo suy đoán của thuộc hạ, bây giờ nữ chủ đã tỉnh. Tại sao mọi thứ vẫn im lặng và bình yên như thế?”

Thiên Giác như nhớ ra gì đó, tiếp lời:“ Phải phải! Chủ nhân, ta nhớ không nhầm thì ngài cùng nữ chủ làm một phen gã bay chó sủa trong rừng Chết đến nỗi đã thú cũng không dám bén mảng tới chỗ đó nữa. Sao bây giờ lại bình yên vậy?”

Từ đại hộ vệ nhớ lại thăm cảnh hôm đó, nuốt nước miếng ừng ực. Ảnh lên tiếng:“ Haizzz.....! Các ngươi chưa nghe câu 'bình yên trước bão tố' sao? Chắc chắn là....” Ảnh chưa nói xong, một tên hắc y nhân xuất hiện, nửa quỳ nói:“ Thưa chủ nhân, kho vũ khí đang cháy ạ!”

Nghe xong, tam đại hộ vệ cùng nhị vị hộ pháp nhìn chòng chọc vào người Ảnh. 'Tên này.... mồm miệng quá linh nghiệm đi';- Suy nghĩ của năm người.

Phong Thần vẫn lạnh nhạt, ra lệnh:“ Đi thôi!” Cả sáu người nhanh chóng đi theo sau hắn.

Đến nơi, hắn nhìn thấy kho vũ khí của Hấp Huyết lâu trở thành một mảng đỏ rực. Tất cả mọi người đều đổ xô đi dập lửa. Đây là kho vũ khí chính của Hấp Huyết lâu và cũng là nơi chứa các loại vũ khí tốt nhất. Nếu chúng hư hỏng quá nặng thì vị trí thứ nhất của lâu sẽ bị lung lay.

Phong Thần vận năm phần nguyên khí đánh vào ngọn lửa. Ngọn lửa kia cuối cùng cũng bị dập tắt, tất cả mọi người ngồi xuống thở hổn hển.

Bỗng, một thanh âm nữ tử vang vọng khắp nơi:“ Ha ha ha ha, bốn lâu chủ tưởng rằng trong Hấp Huyết lâu toàn là thiên tài. Không ngờ, hóa ra chỉ là lũ vô tri. Không bằng một nửa người của bốn lâu chủ. Ha ha ha ha ha ha!” Chủ nhân tiếng nói đó không ai khác chính là Lư Hoa Nguyệt

Thiên Điều lớn giọng hỏi:“ Xin hỏi các hạ là người phương nào? Tại sao lại đến chỗ của bọn ta gây náo như vậy?” Nàng lên giọng kinh thường:“ Hừ, chỉ bằng ngươi thì không xứng đáng nghe danh ta đâu!”

Thiên Điều bị thất thố, giận đỏ mặt. Thiên Giác lên tiếng:“ Vậy xin hỏi các hạ làm sao vào được Hấp Huyết lâu?” Nàng trả lời, trong giọng nói có phần bất mãn:“ Còn không phải các người ném bốn lâu chủ vào đây? Hừ, nếu không phải do bốn lâu chủ sơ suất thì có cho bốn lâu chủ núi vàng biển bạc thì bốn lâu chủ cũng không thèm vào!”

Bây giờ, mọi người mới để ý rằng mỗi câu nói thì cô gái này luôn tự xưng là 'bốn lâu chủ'. Thiên Điều lên tiếng:“ Các hạ danh xưng có phải là Huyết Nguyệt?” Mọi người kinh hãi. Vậy nữ chủ là.... Huyết Nguyệt?

Nàng cười phá lên:“ Ha ha ha ha! Ở đây mà cũng có người biết danh xưng của ta nha.” Phong Thần bây giờ mới lên tiếng, giọng nói chứa đầy sùng bái:“ Nguyệt nhi, nàng nháo đủ chưa hả?”

Và hiển nhiên, tình trạng ở hiện trường là: hơn một nửa nhân số đang kịch liệt ấn huyết trung nhân và tự làm thương mình để không bị ngắt, còn lượng nhân số lại thì đã hoa hoa lệ lệ vào phòng dưỡng thương.

'Thiên a, chủ nhân lãnh huyết của con đâu? Thiên a, đây là chủ nhân Hấp Huyết lâu sao? Thiên a, trả lại chủ nhân cho con đi!';- đây là tiếng lòng của người không bắt tỉnh tại hiện trường.

Một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên xuất hiện, kèm theo một luồng sát khí của địa ngục làm người khác hít thở không thông. Đôi mắt đen láy chứa đầy sát khí thẳng tắp chiếu vào người nam nhân cao lớn.

Nàng nói với giọng điệu đùa cợt:“ Không biết tên khốn nhà ngươi cuối cùng cũng xuất hiện. Bốn lâu chủ chỉ là có chút VÔ Ý làm đổ lọ dầu hỏa thôi, với lại VÔ TÌNH làm rớt cây nến xuống nên mới vậy thôi.”

Từ đại hộ vệ và nhị vị hộ pháp âm thầm ló lười. Thì ra người gây ra đám cháy này là nữ chủ. Mà, dầu hỏa là gì? Tại sao lại có uy lực lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hợp tác với hắc

Hắc bước tới trước mặt nàng, đưa tay lên định xoa đầu nàng thì bị nàng né tránh. Nàng lạnh giọng: “Ta không phải con nít. Với lại, thỉnh tự trọng!”

Bàn tay của hắc dừng lại giữa không trung liền lập tức rút về. Hắc nói: “Sao nàng lại né tránh ta?” Từ ngày thành thân đến trước khi chuyện đó xảy ra, cho dù nàng không thích nhưng cũng không ghét hắc. Hắc muốn ôm nàng liền ôm, chỉ là nàng chửi hắc vài câu là thôi. Còn bây giờ, hắc muốn chạm vào là nàng liền né tránh.

Bây giờ, cả hiện trường sặc sụa tập hai. Chủ... chủ nhân đang xưng ta?! Sao trên đời lại có chuyện nghịch thiên như vậy a~~?!

Nàng quay đầu đi, nhàn nhạt đáp: “Đơn giản vì bốn lâu chủ chán ghét ngươi!” Sau câu nói của nàng, hiện trường lại có thêm một cú sốc nữa. Thiên hạ rộng lớn không thiếu chuyện lạ, trên đời này cũng có nữ nhân ghét chủ nhân của họ!

Hắc kiên nhẫn: “Vi sao lại chán ghét ta?” Nàng kiêu ngạo: “Ngươi thất tín!” Bây giờ, hắc nhớ ra giao dịch của hai người sau khi thành hôn là cho nàng thời gian ba năm.

Hắc hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng: “Ta... ta xin lỗi.” Hiện trường đóng băng. “Xin lão thiên mang ta đi đi! Đừng để ta chịu tra tấn kinh khủng như vậy!”- Tiếng lòng của các thuộc hạ Hấp Huyết lâu.

Khuôn mặt nàng lạnh như tiền: “Còn phải xem biểu hiện của ngươi. Đưa ta ra khỏi đây!” Hắc biết như vậy là nàng đã sắp tha thứ cho hắc nên không nói, tự mình đưa nàng ra ngoài.

Thiên Điều chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Nữ chủ, dầu hỏa là thứ gì?” Nàng ban cho Thiên Điều một cái lườm đầy sát khí: “Bốn lâu chủ không phải nữ chủ ở đây. Còn dầu hỏa thì lâu của bốn lâu chủ có rất nhiều! Muốn có thì hợp tác.”

Bây giờ, hắc cũng tò mò muốn biết dầu hỏa là thứ gì mà lại biến một ngọn lửa nhỏ thành đại hỏa hoạn đập mãi không tắt. Hắc mỉm cười: “Vậy ta với nàng cùng hợp tác.”

Nàng vẫn như cũ: “Bang... à nhằm lâu của bốn lâu chủ sẽ có gì? Chúng ta không thiếu tiền!” Hắc suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói: “Tuyệt Liên cùng với Đình Hoàn.”

Nàng âm thầm ló lười. Tuyệt Liên và Đình Hoàn là loại được tuy có nhiều vô kể nhưng vạn kim khó cầu. Vì sao? Đơn giản vì Tuyệt Liên là loài sen mọc trên tuyết, được các loài dã thú canh giữ nên hiếm ai trở về cùng Tuyệt Liên; còn Đình Hoàn thì sinh trưởng trong các vách núi cao vạn trượng, khó hái vô cùng. Mà tên đó mở miệng lạ nhẹ tự lông hồng thế sao?!

Lần này, nàng không chút nghĩ ngợi đưa tay ra: “Thành giao.” Phong Thần nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu. Nàng thì lại chợt nhớ ra đây là cổ đại chứ không phải hiện đại. Đôi lúc, nàng hay làm theo thói quen khi gặp đối tác.

Nàng rút tay về, chuyện đi sự chú ý: “Còn chưa đưa ta ra khỏi đây?” Hắc cũng không hỏi nhiều, dẫn nàng ra khỏi Hấp Huyết lâu.

Huyết Sát lâu...

Nhóm Kim Sư thì mừng ra mặt khi biết hôm nay Lưu Hoa Nguyệt sẽ trở về. Tất cả thuộc hạ cũng thờ phào nhẹ nhõm vì nàng đã trở về an toàn.

Song Long cùng Châu Nhi hơn hờ vì không phải quản lý cả lâu lớn như vậy. Mỗi người một lý do nhưng ai cũng vui mừng.

Nàng vừa từ cửa đá bước vào, tất cả thuộc hạ đã tập trung đầy đủ ở sảnh. Mọi người trầm miệng một lời: “THAM KIẾN CHỦ TỬ!” Nàng gật đầu rồi an vị. Nàng nói: “Tất cả mọi chuyện sẽ trở lại như lúc đầu. Không phải lo sợ hay cẩn thận khi hành sự nữa!”

Dừng lại một chút, nàng tiếp tục: “Tất cả các ngươi lui ra ngoài, Tứ hộ vệ ở lại.” Khi tất cả ra ngoài, nàng ra lệnh một lượt: “Ngươi chuẩn bị ba thùng dầu hỏa. Mao Hồ, tiếp tục huấn luyện cho người mới và chọn ra những người xuất sắc nhất. Huyền Vũ, ngươi mở thêm một vài trà lâu, thanh lâu cùng tửu lâu nữa. Chu Tước, ngươi cũng tìm những người có thân thủ tốt đi. Nhanh chóng thực hiện rồi quay về!”

Bốn người lĩnh mệnh rồi rời đi. Nàng ngồi lại suy nghĩ một chút về cuộc giao dịch. Thời này chưa ai phát hiện được dầu hỏa nên chắc chắn nó sẽ có giá trị liên thành. Còn về Tuyệt Liên và Đình Hoàn thì hiện đại cũng có nhưng đã sắp tuyệt chủng rồi. Do hiệu ứng nhà kính làm trái đất nóng lên nên Tuyệt Liên

rất khó để có thể trồng và nhân tạo; còn Đình Hoàn thì bị khai thác bừa bãi và nền đất cứng chúng mới sống được nên cũng khó trồng. Lần này, nài lòng to!

Mèo: hôm nay chắc mưa lớn vì con Mèo này siêng năng đột xuất!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trở về

Tem: phuongsarah123

Kim Sur bước vào, phía sau là sáu hắc y nhân khiêng ba thùng gỗ. Kim Sur ôm quyền: "Chủ tử, dầu hỏa đã mang tới rồi."

Lúc này, Mao Hồ và Chu Tước cũng đi tới, đồng thanh: "Chủ tử, người đã tới." Nàng gật đầu: "Tốt! Bây giờ, các người mau chóng đem những thùng dầu này tới Hấp Huyết lâu. Nhớ, bảo vệ cho tốt! Sau đó, các người bảo vệ số Tuyết Liên và Đình Hoàn trở về. Nhanh đi đi!"

Tất cả bọn họ đồng thanh: "Dạ! Chúng thuộc hạ sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Nàng gật đầu, phất tay bảo bọn họ đi.

Khi bọn họ đã đi, nàng nhanh chóng đi tới chỗ của Châu nhi. Châu nhi vừa nhìn thấy nàng, chạy lại, nước mắt chực rơi: "Tiểu thư... hức.... tại sao... hức.... tiểu thư lại bỏ.... nô tì đi lâu như vậy?"

Nàng nhìn thấy một màn này bỗng dưng lúng túng. Từ bé, nàng đã được giáo dục trở sắt đá, mười tuổi học cầm đao lấy mạng người nên không biết phải ứng xử sao khi thấy người khác khóc.

Lưu Hoa Nguyệt lên tiếng: "Khóc gì mà khóc? Ta đã an toàn rồi không phải sao?" Châu nhi lấy ta áo lau nước mắt, gật đầu. Thấy Nàng ta không khóc nữa, Lưu Hoa Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn quanh căn phòng, nàng không thấy song Long đâu cả. Bỗng, Hắc Long từ cánh cửa bước vào. Nhìn thấy nàng, Hắc Long mừng rỡ: "Chủ tử, ngài đã về rồi!"

Nàng gật đầu, hỏi: "Bạch Long đâu?" Hắc Long cung kính: "Hắn đã đi luyện chế loại dược mới rồi ạ." Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Các người thu dọn đồ đạc đi. Chúng ta sẽ rời khỏi đây vào sáng mai."

Hắc Long và Châu nhi nhìn nhau khó hiểu nhưng cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Song Long cùng Châu nhi xách đồ ra sân chính. Châu nhi hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu?" Lưu Hoa Nguyệt đi trước, cong khóe môi: "Trở về náo loạn Chiến vương phủ!"

Châu nhi hớn ha hớn hở chạy theo sau tiểu thư nhà mình. Vậy là tiểu thư đã làm lành với cô gia rồi. Thật là tốt!

Lưu Hoa Nguyệt, song Long và Châu nhi đứng trước cửa Chiến vương phủ. Hai hàng mây ngà của cô thoáng cau lại. Vừa mới vài ngày trước thì nàng đã tặng "lễ vật" như vậy, sao bây giờ vẫn như cũ được?

Tạm thời gác chuyện đó sang một bên, nàng dùng nội lực đập bay cửa lớn rồi ung dung bước vào. Thấy có tiếng động lạ, thị vệ trong phủ đều chạy ra xem xét. Tất nhiên, bọn họ đều đứng hình nhìn bốn người ung dung bước vào.

Nàng đi vào phủ trước bao ánh mắt nhìn nàng chăm chăm. Song Long không quan tâm, chỉ bước theo sau nàng. Châu nhi thì vừa đi vừa cúi mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn sàn.

Đặt chân tới Thanh Nguyệt các, nàng ung dung đập cửa bước vào trong phòng. Đập vào mắt nàng là một cảnh khiến người khác sôi máu: Phong Thần đang nằm trên chiếc giường của nàng, trên tay cầm một cái... yếm... của nàng.

Nàng mặt mũi tối sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: "Phong Thần tên khốn nhà ngươi là đồ biến thái vô sỉ!!!!!!" Nói xong, nàng dồn nguyên khí vào lòng bàn tay xuất ra một chưởng. Hắn nhanh chóng né đi, chạy lẹ ông nàng vào lòng.

Phong Thần trương ra bộ mặt vô lại: "Hắc hắc, Nguyệt nhi, nàng nhớ vì phụ đến vậy sao?" Mặt nàng đã đen gò tì càng đen hơn, so với bao công chỉ hơn

không có kém.

Nàng vẫn cố nén cảm giác muốn bầm thây hắn ra thành vạn đoạn, nói: "Tên cầm thú kia mau buông ta ra!" Ai nói hắn không gần nữ sắc? Ai nói hắn lạnh lùng? Những tên đó chắc chắn có vấn đề về thần kinh!!!

Hắn vẫn vô si ôm chặt lấy nàng: "Nàng nhớ vì phu thì cứ nói đi, không phải ngại! Vì phu sẽ không buông nàng ra đâu!" Bây giờ, giọt nước đã tràn ly rồi, nàng không thể nhịn nữa. Nàng xuất một chưởng vào bụng hắn, hắn bị tấn công bất ngờ nên nói lỏng tay. Nàng thừa cơ hội đó liền nhanh chóng lùi ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Gặp mặt Tam vương gia

Lưu Hoa Nguyệt nhanh chóng lấy trong vòng không gian ra một thanh hắc kiếm. Nàng lập tức làm thế thủ.

Hắn thoáng cau hai hàng mày của mình lại. Giọng điệu có chút khó chịu: "Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy?" Nàng vẫn thủ kiếm, cười cười: "Đề phòng biến thái!"

Khéo miệng khê giật giật, nói mãi chẳng được một câu: "Nàng... nàng..." Nàng thu kiếm, vênh mặt, tay chống nạnh tạo dáng vẻ chanh chua: "Ta... ta làm sao? Ta đẹp thì ta biết rồi!" Trong lòng nàng thầm đắc ý. Mấy câu cãi lý cùn ở hiện đại còn tốt chán!

Lần này, hắn thua nàng, thua một cách khá là "nhục nhũ"! Thấy nàng đang khiêu khích cười, hắn tự hỏi khi nào hắn mới có thể đánh mất trái tim nàng, khi nào nàng sẽ nở nụ cười thật rạng rỡ vì hắn. Nhưng, chưa thể gấp rút được vì với nàng phải dùng chiêu lạc mềm buộc chặt.

Hắn gơ hai tay lên, làm vẻ bất đắc dĩ: "Được rồi! Nàng thắng được chưa?" Nàng vênh mặt, tay chỉ về hướng cửa: "Người có thể rút đi rồi!"

Hắn ngao nhán lắc đầu, vận khinh công bay đi. Nàng đứng phía dưới nhìn lên, động khẩu thì nàng thắng trong khi động thủ thì hắn thắng.

Nàng có chút bức bối vì sự khiêu ngao của nàng không cho phép người khác hơn mình về tài. Còn sắc thi bà đây không quan tâm, dịch dung là đẹp hơn rồi. Xem ra, nàng phải luyện tập nhiều!

Hấp Huyết lâu...

Phong Thần đeo chiếc mặt nạ bạc lên, che đi khuôn mặt tuần dật. Hắn ngồi xuống, một tay đặt lên thành ghế, một tay chống cằm tạo ra bộ dáng lười biếng.

Nhìn xuống dưới, có bốn hắc y nhân đang nửa quỳ trên mặt đất. Không ai khác chính là Trọng, Ảnh, Kiêu, Mị. Hắn lười biếng lên tiếng: "Thứ gọi là đầu hòa như thế nào?" Trọng cung kính trả lời: "Thưa chủ nhân, thứ đó là một loại chất lỏng dễ bén lửa, hơi có mùi."

Thường thì thủy khắc hỏa, tại sao chất lỏng này lại dễ bén lửa? Kì lạ. Hắn lên tiếng: "Đã đưa đồ rồi chứ?" Mị trả lời: "Thưa chủ nhân, thuộc hạ đã đưa đầy đủ rồi ạ." Hắn gật đầu, làm vẻ đã biết: "Các người lui ra đi!"

Bọn họ không nói hai lời, lập tức biến mất. Hắn ngồi một mình trong sảnh chính của Hấp Huyết lâu, lấy từ trong người ra một tờ giấy.

Trong tờ giấy kia có họa chân dung của một nữ tử. Đôi mắt đen láy, đôi môi hồng nhuận mọng nước. Người trong bức họa đó chính là nàng- Lưu Hoa Nguyệt.

Hắn ngắm bức họa của nàng đến xuất thần, đôi mắt phía sau chiếc mặt nạ bạc không còn lạnh băng nữa mà chứa đầy nhu tình. Nàng tuy là người của hắn nhưng lòng nàng lại không có hắn. Nghĩ đến đây, hắn bất giác thờ dài.

Ở bên này, nàng cố hết sức để luyện kiếm. Nhưng nàng lại không một chút tập trung vào đường kiếm. Đầu óc nàng hiện tại đang ở trên trời, quơ kiếm lung tung, mềm tí nữa à ngã xuống đất.

Hắc Long đang đứng tấn nhìn thấy một màn này thì vãi mồ hôi lạnh. Từ khi đi theo nàng đến giờ, hắn ta chưa thấy nàng mất tập trung vào một việc đang làm như bây giờ. Bạch Long thì đang ôm đồng thảo dược nên không để ý đến nàng.

Châu nhi từ trong bếp bước ra, trên tay cô nàng là một chiếc khay lớn đựng bốn tách trà và một đĩa điểm tâm thật to. Cô nàng đặt chiếc khay xuống bàn đá, lên tiếng: "Tiểu thư, song Long, mọi người lại đây ăn uống một ít rồi làm việc tiếp!"

Lưu Hoa Nguyệt cất kiếm, đi tới ngồi vào bàn, kêu: "Song Long, Châu nhi, các người cũng mau ngồi xuống đi." Châu nhi nhanh chóng ngồi xuống, song Long cũng dừng lại, ngồi vào bàn.

Đúng lúc này, một tên mặc dịch (suy nghĩ của Nguyệt) từ đâu đó chui ra hét lớn: "NHỊ HOÀNG TẦU!! TA ĐÃ VỀ RỒI!!!!!!" Và cái tên mặc dịch (suy nghĩ của Nguyệt) đó không ai khác chính là Tam vương gia- Tiêu Dao vương- Phong Hào.

Từ xưa đến nay, nàng ghét nhất là những tên ồn ào, chưa thấy người đã thấy tiếng nên người nàng tỏ ra hàn khí: "Ồn ào!"

Nghe thấy âm thanh như muốn ăn tươi nuốt sống này, Phong Hào cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Âm thanh không độ ẩm này hóa ra ngoài lão nhị còn có nhị tẩu xài được.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đánh nhau

Mèo: Ai cảm thấy Tam vương hợp với Châu nhi giống mèo nào :v?

Phong Hào chạy lại, bày ra vẻ đáng thương, đưa một hộp gỗ tinh xảo ra: "Nhị hoàng tẩu, tẩu đừng mắng ta a! Đây là quà gặp mặt của ta!"

Bây giờ, nàng mới "bố thí" cho hắn ta một cái nhìn. Hắn ta mở hộp gỗ ra, bên trong chứa năm cây trâm ngọc: "Nhị hoàng tẩu, ta nghĩ tẩu sẽ thích mấy cây trâm này!" Phong Hào cười trong lòng: "Chung quy đều là nữ nhân, thấy trang sức đẹp đều sáng mắt ra thôi!"

Nhưng hắn ta nào có hay rằng, người ngồi trước mặt hắn chính là lâu chủ Huyết Sát lâu- Huyết Nguyệt, là một người tiền chất thành kho, tiêu xài không hết chứ! Với cả, nàng là người của thế kỉ XXI, là người thừa kế số tài sản khổng lồ của Lưu gia mà chưa thèm liếc mắt. Huống chi vài ba cây trâm nhỏ này?

Khỏe môi nàng vẽ lên một hình bán nguyệt, đảo mắt nhìn Châu nhi. Châu nhi hiểu ý, đưa tay đóng hộp gỗ lại, đưa cho Phong Hào: "Thưa vương gia, tiêu thư của nô tỳ không thiếu những thứ trâm cài này. Nô tỳ nghĩ vương gia nên đem về đi!"

(Nếu có ai hỏi vì sao Châu nhi bỗng dưng từ yếu đuối nhất gan trở thành một người cứng rắn như vậy thì: Trong vòng vòn vẹ năm ngày, Châu nhi đã được Mao Hồ cùng song Long rằng luyện tính cách lẫn võ công. Nên giờ đây gan của Châu nhi rất lớn.)

Phong Hào nghe Châu nhi nói vậy, hết sức bất ngờ. Không ngờ thiên hạ rộng lớn đến vậy, có cả nữ tử không bị vẻ tiêu soái tuần giết của hắn mê hoặc. Trong lòng muốn đang tán thưởng nhưng lại tỏ vẻ tức giận: "Tiện tỳ to gan, dám xen vào việc của chủ tử!"

Hắn ta đang định thử nàng bằng cách giáng xuống một bạt tay thì Châu nhi giơ tay lên cản: "Xin vương gia chú ý rằng: "đánh tởm phải ngó mặt chủ"! Nô tỳ tuy chỉ là nha đầu thiếp thân của tiểu thư nhưng vẫn có chút công phu nên thỉnh vương gia tự trọng!"

Lời nói sắc sảo, giọng điệu cảnh cáo không có tôn kính như vậy mà vẫn xưng là "nô tỳ"? Còn nhị hoàng tẩu vẫn thân nhiên uống trà? Xem ra là nô tỳ bày được nàng ta mãi dùa để trở nên bén nhọn như vậy.

Lưu Hoa Nguyệt đặt ly trà xuống, cười nửa miệng: "Châu nhi, cho ta thấy người đã học được những gì!" Châu nhi chấp tay nhún người hành lễ: "Vâng, nô tỳ sẽ không để tiểu thư thất vọng."

Nói rồi, Châu nhi vâng một tảng nguyên khí nhàn nhạt lên, lấy từ trong người ra một chiếc quạt. Phong Hào bất ngờ, dựa theo cảm nhận của hắn, Châu nhi là võ giả cấp 9. Một nô tỳ phải mài dũa rất lâu mới được như vậy.

Nhưng nếu hắn ta biết được tất cả quá trình đạt được cấp 9 võ giả của Châu nhi chỉ trong năm ngày thì hắn sẽ như thế nào.

Châu nhi xòe chiếc quạt ra, đưa nội lực vào chiếc quạt kia, phiến quạt bây giờ chấn khác nào một lưỡi dao. Nàng ta vận kinh công nhanh chóng di chuyển đến chỗ Phong Hào, hướng tay hắn ta mà chém.

Phong Hào không ngờ rằng, nàng (Lưu Hoa Nguyệt) lại biến hắn thành bao cát để luyện tập. Hắn ta nhanh chóng rút ra một cây tiêu ngọc ra, đỡ đòn tấn công của Châu nhi.

Châu nhi vận kinh công, bay lên trên không trung. Nàng nhắm thẳng phiến quạt về phía hắn, dồn nguyên khí về phía phiến quạt. Hắn nhanh chóng né tránh đòn tấn công kia.

Một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi bay mù mịt. Song Long lấy tay áo che mặt lại, còn nàng vẫn ung dung ngồi xem trận đấu.

Phong Hào nhòe miệng cười. Không ngờ có một nữ nhân không kiêng dè quyền thế một vương gia mà ra tay như cô nương này. Nàng ta... hắn muốn!

Khói bụi vơi đi, thân ảnh nhỏ nhắn nhỏ nhắn của Châu nhi ngày càng rõ. Khi khói bụi bay hết, Châu nhi đứng đó, trên váy áo không dính một chút bụi bẩn. Chiếc quạt vẫn đọng lại một tia nguyên khí.

Lưu Hoa Nguyệt thấy vậy, lên tiếng: "Châu nhi, đánh như vậy đủ rồi! Ngươi lúc này chưa phải đối thủ của hắn đâu!" Châu nhi trả lời: "Dạ, nô tỳ đã biết!"

Nàng gật đầu, cho Châu nhi cùng song Long lui xuống. Cả một hoa viên giờ chỉ còn hai người.

Phong Hào lên tiếng: "Nhị hoàng tẩu đúng là cho ta mở rộng tầm mắt! Kể cả nô tỳ thiếp thân cũng không đơn giản." Nàng vẫn duy trì nét cười: "Phải không? Vương gia đến đây để ra mắt hay là hành thích ta? Phía ngọn cây hai người, ngoài tường bốn người; họ đều là võ giả cấp 20."

Hắn nghe nàng nói vậy, mồ hôi lạnh liền chảy. Ai nói nàng là phế vật vô tri? Nàng là phế vật thì ai là thiên tài? Thật là không biết điều!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bắt đầu hành động

Phong Hào lắc đầu, mặt nghiêm trọng: "Đó đâu phải người của đệ. Với cả, võ công của đệ đâu tệ đến nỗi cần ám vệ!" Lưu Hoa Nguyệt cười một tiếng: "Ha, vậy là ta có khách đến thăm rồi!"

Nàng đứng dậy, đặt chén trà xuống. Lấy từ trong người ra một thanh hắc kiếm, âm lãnh lên tiếng: "Sao còn chưa ra? Hay là... các ngươi sợ chết!"

Nghe lời đe dọa, Phong Hào thấy sống lưng của mình như muốn đóng băng. Tay cầm tiêu ngọc ra thế thủ thoáng chốc run run.

Sáu tên hắc y nhân xông lên, tất cả đều nhắm vào nàng mà ra những sát chiêu. Nàng vẫn ung dung đỡ và né tránh những chiêu thức đó thật nhẹ nhàng. Nàng dùng giọng điệu đùa giỡn: "Các ngươi chỉ có như vậy mà muốn hành thích ta? Về luyện thêm vài năm đi!"

Không để bọn chúng có thêm cơ hội tấn công, nàng dồn nguyên khí vào lưỡi kiếm, chém một nhát thật mạnh vào không trung. Nguyên khí được giải phóng chém bọn hắc y nhân ra làm hai nửa.

Thủ đoạn tàn nhẫn, đánh nhanh thắng nhanh. Nàng cười lạnh một tiếng rồi nói: "Các ngươi dọn dẹp cho sạch sẽ vào!"

Nàng quay sang Phong Hào: "Hôm nay có chuyện ngoài ý muốn, hôm khác ta sẽ mời vương gia tới chơi!" Không chờ hắn trả lời, nàng nhanh chóng rời đi.

Phong Thần đang vui mình vào núi tẩu chương thông báo tình hình chiến sự. Bỗng, hắn hạ bút son xuống, dựa người vào tựa ghế lên tiếng: "Lão tam, người không thể đi bằng cửa chính hay sao?"

Phong Hào từ trên sà nhà bay xuống, làm vẻ tiêu soái: "Lão nhị, huynh có một thể tử rất thú vị a! Tự biến mình là phế vật trong khi là võ giả cấp 24. Cả nô tỳ của nàng ta nữa, không một ai bên cạnh nàng ta!"

Phong Thần chỉ cười nửa miệng: "Ngươi chỉ biết mỗi thế?" Phong Hào giật mình: "Còn gì nữa sao?" Hắn thờ ơ lắc đầu: "Ngươi tự đi hỏi nàng đi!"

Hắn tiếp tục cầm bút son lên phê duyệt tẩu chương. Phong Hào vẫn chur bỏ cuộc: "Lão nhị, mới rồi, có thích khách đến hành thích nhị hoàng tẩu đó!" Hắn ta thử quan sát nét mặt của hắn. Thấy được một biến đổi nho nhỏ, liền nói tiếp: "Có tới sáu tên, mỗi người đều là võ giả cấp 20 a~!"

Phong Thần không kiên nhẫn nữa, như muốn gầm lên: "Nàng có làm sao không?" Phong Hào thấy cá đã mắc câu: "Huynh nói cho ta biết về thân phận của nàng đã rồi đệ nói tiếp!" Phong Thần không kiên nhẫn: "NÓI!"

Căn phòng bỗng dưng trở nên lạnh lẽo như trong hầm băng. Phong Hào thấy da đầu tê rần, đành nói: "Đệ chưa kịp ra tay thì nhị tẩu đã chém chết bọn họ rồi!" Phong Thần thờ phào nhẹ nhõm, căn phòng giờ đây đã ấm áp hơn.

Phong Hào cảm thấy ở lại cũng không moi móc được gì nữa liền rời đi. Lúc này, hắn mới sai Trọng đi điều tra về thích khách.

Mặt khác, Hồ Điệp (chap 15) đi tới, nửa quỳ: "Chủ nhân, bên phía Liễu quý phi và Liễu thừa tướng đã chuẩn bị hành động." Hắn ung dung đặt tẩu chương xuống, lấy ra một tờ giấy: "Đưa cho hoàng thượng thứ này!"

Hồ Điệp nhận lấy tờ giấy, lập tức biến mất. Hắn ngồi một mình trong thư phòng, nở nụ cười lạnh. Ha, lão cáo già đã không chờ được nữa rồi. Để xem là ta thắng hay ngươi thắng!

Hắn bỏ lại đồng tẩu chương, cất bước đi đến Thanh Nguyệt các. Vừa bước vào hoa viên, hắn đã thấy nàng đang ngồi loay hoay đo cân đếm mấy

loại thảo dược.

Trên bàn đá, có hơn chục loại thảo dược được phân loại, sắp xếp ngay ngắn. Lúc thì nàng ghi ghi chép chép gì đó, lúc thì nàng nghiền một số thảo dược thành bột.

Hắn nhìn nàng đến ngây ngẩn cả người. Một lúc lâu sau, hắn bước lại, ôm nàng từ phía sau thật chặt. Nàng cố dẩy dựa để thoát ra nhưng đều vô dụng.

Hắn ghé môi vào tai nàng, nhẹ giọng: "Đề ta ôm nàng một lát thôi." Nàng cũng ngưng dẩy dựa, cứ mặc cho hắn ôm. Được một lúc, nàng lên tiếng: "Xong chưa? Ta còn rất nhiều việc phải làm!"

Hắn không tình nguyện, buông nàng ra. Được thả ra, nàng tiếp tục vui đùa với thảo dược, hoàn toàn coi hắn là không khí.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thưởng hoa phẩm trà

Mèo: Năm nay đen hơn đất nòi, toàn gặp mấy bà cô ông thầy như la sát. Kể ra thì bài căn chuẩn bị nhũ cực + hơi bí ý chút. Chap này ra chậm nên thông cảm đi nha các nàng ☐

Phong Thần cảm thấy khó chịu vì chuyện đã qua khá lâu rồi mà nàng vẫn bài xích hắn như vậy. Tuy rằng là phu thê, nhưng đến bây giờ nàng vẫn nghĩ là hữu danh vô thực.

Còn nàng, mặc dù là sát thủ tàn độc hai đời, nhưng nàng vẫn khá ngây thơ về tình yêu. Đời trước, nàng là con chúa một đại gia tộc nên căn bản không được sinh ra trong tình yêu mà chỉ sinh ra trong sự áp đặt của gia tộc, là một sát thủ NO.1 nên nàng cũng chỉ biết làm theo yêu cầu.

Đời này, nàng lại là phế vật bị người nhà kinh rě, không có giá trị lợi dụng nên chỉ tự sinh tự diệt. Nàng, một con người chưa từng nếm trải tình yêu nên không hiểu được khi yêu sẽ như thế nào.

Hai con người, hai suy nghĩ nhưng đều có một tâm trạng buồn bực như nhau. Hắn nhìn nàng thêm mộ chút, liền lập tức rời đi. Chờ bóng dáng của hắn khuất đi sau cánh cửa, tâm tình nàng mới cảm thấy thả lỏng đi nhiều.

Mỗi lần hắn ôm nàng hay chỉ đơn giản là mỗi lần gặp mặt đều khiến tim nàng đập nhanh liên hồi và cảm thấy thật áp bức. Nếu nàng nói rằng mình không quan tâm hắn thì chính là lời nói dối trắng trợn, nếu nói nàng yêu hắn thì có lẽ hợp lý hơn.

Yêu? Cái ý nghĩ này vừa đi tới làm nàng không tự chủ mà cốc vào đầu mình một cái rồ đau, lắc đầu liên tục. Không thể có chuyện một người như nàng lại dễ dàng động tâm như vậy.

Đang suy nghĩ trên mây, bỗng, Hắc Long lên tiếng kéo nàng về hiện tại: "Chủ tử, Hạ công công muỗbs gặp người." Nàng hỏi: "Hắn là ai?"

Hắc Long trả lời: "Dạ, đó là công công của Thái Hòa cung." Nếu nàng nhớ không nhầm thì Thái Hòa cung là cung của Ly thái hậu. Nàng người đứng đầu Huyết Sát lâu nên cũng chẳng muốn gần hoàng tộc, đơn giản vì hoàng tộc rất kiêng kị các tổ chức sát thủ!

Nhưng dù gì thì trên danh nghĩa nàng vẫn là tôn tử của thái hậu nên không thể chối. Nghĩ một lúc, nàng lên tiếng: "Cho vào!" Hắc Long dạ một tiếng, liền nhanh chóng đi dẫn người vào.

Hạ công công đi vào, khom người hành lễ: "Lão nô bái kiến Chiến vương phi!" Nàng giữ thái độ lạnh lùng: "Công công đa lễ! Không biết có chuyện gì mà công công lại đến gặp ta?"

Hạ công công quan sát nàng. Ngay cả danh xưng 'bốn vương phi' nàng cũng không xưng, nàng không phải đang ngắm hoa thưởng trà cũng không luyện cầm kì thư họa, mà là đang ngồi trước một bàn đầy lọ to nhỏ với nhiều loại dược khác nhau.

Hạ công công khó hiểu nhưng cũng không tỏ ra ngoài mặt. Sống trong thâm cung nhiều năm, lão phải biết cách che dấu cảm xúc. Hắn cung kính: "Thưa vương phi, Thái hậu mời người vào cung ngắm hoa phẩm trà. Không biết vương phi có muốn đi không?"

Nàng trong lòng cười lạnh. Ha, trong chốn thâm cung kia mà cũng yên bình vậy sao? Chuyện này không đơn giản! Nhưng nàng cũng đang buồn chán, đi một chút thì cũng không mất miếng thịt nào! Nàng nở nụ cười: "Thất nhiên là ta có nhã hứng rồi! Công công đợi ta một chút."

Một lúc sau, nàng bước ra với một bộ váy trắng thanh lịch kèm với một vài họa tiết chìm màu đen, búi tóc đơn giản với một cây trâm bạch ngọc đơn giản, khuôn mặt không son phấn.

Hạ công công bất ngờ với cách ăn mặc của nàng. Nếu là nữ nhân khác, họ sẽ ăn mặc lộng lẫy và xinh đẹp, cố trở thành tiêu điểm. Còn nàng, nàng lại ăn mặc đơn giản nhưng khí chất cao cao tại thượng, trong trẻo lạnh lùng kia cùng với vẻ đẹp khuyếch thành lại khiến người khác không thể không ngước nhìn.

Nàng vẫn dùng giọng điệu lạnh băng nhưng có phần tôn trọng: "Đã để công công chờ lâu!" Hạ công công sức tỉnh: "À... không sao! Chúng ta mau lên đường." Nàng gật đầu, đi theo Hạ công công.

☺ □□□□□□□□□□

Thái Hòa cung...

Tiếng eo óo đặc trưng của công công vang lên: "CHIẾN VƯƠNG PHI ĐẾNNNNNNN!!!!!"

Nàng bước vào, trước bao ánh nhìn xăm soi của các nữ tử khác. Nàng coi như không có chuyện gì, đi lại chỗ Ly thái hậu hành lễ: "Tham kiến mẫu hậu." Lời nói không cao ngạo không siểm nịnh, lạnh nhạt nhưng tôn kính, hành động đúng mực không thể bắt bẻ được.

Ly thái hậu cười: "Nguyệt nhi, ngươi lên đây để ai ya nhìn một chút!" Bà vừa nói, vừa vỗ vỗ vào chỗ trống cạnh mình. Nàng cười nhẹ, dạ một tiếng rồi đi lên ngồi cạnh thái hậu.

Tất cả mọi người thấy thái độ hòa nhã của thái hậu đối với nàng thì nhìn nàng đủ kiêu. Có ghen tị, có hâm mộ, có hận, nhưng chung quy thì nàng không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tam vương động tình

Ly thái hậu nắm lấy tay nàng, cười hiền: "Nguyệt nhi, Thần nhi có bắt nạt con không? Nếu có thì nói với ai ya, ai ya làm chủ cho con."

Nàng tỏ ra nhu thuận, lắc đầu: "Thưa mẫu hậu, vương gia không hề bắt nạt con." Mới lạ! Nhưng hai từ cuối nàng chỉ nói trong lòng.

Ly thái hậu cũng gật đầu: "Phải! Là lão bà này lo xa rồi! Nếu nó bắt nạt con thì từ đầu không hề xin thánh chỉ ban hôn."

Nàng cảm thấy hơi bất ngờ. Cứ tưởng hoàng thượng ban hôn theo chính trị chứ, không ngờ là hấn đề nghị. Nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chuyển chủ đề: "Mẫu hậu, Nguyệt nhi cảm thấy sắc mặt người không tốt, mẫu hậu có khéo không?"

Thái hậu xao xao huyết thái dương: "Ai ya không sao. Chỉ là con đau đầu tái phát thôi!" Bỗng, một nữ tử đánh đá lên tiếng: "Thái hậu, nếu người không khỏe hãy mời thái y đi. Người phải biết chú ý phượng thể!"

Lưu Hoa Nguyệt nhìn nữ tử kia, đó là Hà Lương quận chúa cháu của Liễu quý phi- Liễu Hà Lương. Nàng ta đã thương thâm trọng nhớ Tam vương gia lâu lắm rồi nhưng hấn ta vẫn luôn tránh né. Ha, ra là một đối thủ đáng gờm của Châu nhi rồi.

Trong mắt của Ly thái hậu xẹt qua một tia chán ghét, nhưng rất nhanh đã che dấu: "Không nhọc ngươi quan tâm đến ai ya!" Lưu Hoa Nguyệt đã nắm được một tia chán ghét vừa xẹt qua trong mắt thái hậu, cười thật tươi mà mang nét hiền hòa, nhu thuận: "Mẫu hậu, Nguyệt nhi biết chút ít về y thuật, hay là... để Nguyệt nhi xem cho người?"

Thái hậu có chút kinh ngạc, nhưng liền hồi phục đáng vẻ: "Ừm... Vậy con xem cho ai ya một chút đi!" Nàng cười gật đầu, đưa tay lên bắt mạch cho thái hậu.

Một lúc sau, nàng lấy ra một hộp Định Thần đan cùng với một hộp Hồi Lực đan. Nàng đưa hai hộp thuốc về phía ma ma của thái hậu: "Bệnh của thái hậu không có gì nghiêm trọng cả. Chỉ cần uống ít thuốc bổ là được."

Thái hậu vẫn giữ khuôn mặt tươi cười: "Ừm... không có gì là tốt rồi!" Liễu Hà Lương nhìn nàng bằng ánh mắt sát như mã tấu, lên giọng: "Nghe nói Chiến vương phi là người tài sắc vẹn toàn. Không biết bản quận chúa có thể thỉnh giáo thanh cầm của vương phi không?"

Nàng không khó chịu khi phái nghe giọng nói chanh chua này, vì ở hiện đại, nàng đã nghe đến cảm thấy quen thuộc rồi! Nàng chỉ cười: "Quận chúa có lòng. Nhưng tay của ta hôm nay bị đau nên chỉ còn cách nhờ nha hoàn của ta tiếp quận chúa rồi!"

Châu nhi nghe nàng nói vậy, lấy chiếc cầm ra, nhún người hành lễ: "Nô tỳ xin thay vương phi đàn một khúc."

Đúng lúc này, Phong Hào cũng đi ngang qua nơi này. Hấn nghe được một cầm khúc rất hay. Thanh âm lúc mềm mại, lúc cứng rắn, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ. Hấn bắt giác đi về phía phát ra tiếng đàn.

Từ xa, hấn nhìn thấy Châu nhi ôm đàn ngồi gầy. Những tia nắng chiếu xuống làm nước da trắng nõn như phát ra ánh sáng mê người. Đôi mắt đẹp kếp

hờ, lông mi cong vút. Chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xinh, bờ môi căng đỏ mọng như quả mận đào.

Nhang sắc tuy không phải là khuynh thành nhưng nét thanh tú của nàng ta lại khiến hắn không thể rời mắt. Trái tim như bị lỗi vài nhịp. Một nguồn lực thần bí đã kéo hắn đi về phía nàng.

Vừa đến chỗ nàng (Cn), cảm khúc cũng đến hồi kết. Tất cả mọi người vẫn im lặng, như đang cảm nhận dư vị của khúc cảm.

Một tiếng vỗ tay vang lên làm tất cả mọi người sực tỉnh. Tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên dồn dập. Khi bọn họ dừng vỗ tay, họ phát hiện Tam vương gia đã đứng ở đây từ bao giờ. Tất cả đồng loạt quỳ xuống: “Tham kiến Tam vương gia!”

Hắn chỉ phát tay áo ra hiệu mọi người bình thân, ôm quyền thi lễ: “Thần nhi tham kiến mẫu hậu!” Thái hậu gật đầu: “Hào nhi đa lễ. Hôm nay không ngờ Hào nhi lại có nhân húng đến đây!”

Phong Hào lắc đầu cười: “Nhi thần chỉ là bị tiếng đàn kia hấp dẫn nên tới thôi! Mà, vừa nãy ai đã đàn vậy?” Lúc này, Luru Hoa Nguyệt mới lên tiếng: “Lúc này, người đàn chính là Châu nhi. Mọi người muốn ta đàn một khúc nhưng tay ta hơi đau nên đành để Châu nhi đàn giúp.”

Nàng cẩn thận quan sát nét mặt của hắn. Hắn không biểu hiện gì bất ngờ, cười nói: “Đúng là chủ nào tớ nấy! Nhị tẩu, để thật khâm phục!” Nàng gật đầu xem như đã biết.

Liễu Hà Lương cảm thấy Tam vương coi mình như không khí, luôn miệng khen gọi Châu nhi liền lên tiếng nũng nịu: “Hào ca ca, lần này ca ca đã tiêu dao nơi nào vậy?”

Nghe được giọng nói này, sống lưng của Phong Hào nổi lên một trận lạnh buốt. Cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Thì ra là Hà Lương biểu muội cũng ở đây sao?” Không đợi nàng ta trả lời, hắn thi lễ với thái hậu: “Thần nhi có việc gấp, không phiền buổi yên của thái hậu. Thần nhi cáo lui!”

Nói rồi, hắn vận kinh công bay đi. Luru Hoa Nguyệt quan sát sắc mặt của Châu nhi, thấy trên gương mặt thanh tú có chút hụt hẫng nhìn bóng lưng đã khuất phía chân trời. Trên môi nàng liền gọi lên một đường cong hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Động lòng

Luru Hoa Nguyệt luôn nhảy bén với mọi chuyện xung quanh. Nên, nàng đã biết nha đầu nhà mình đã động tình rồi!

Nàng tính toán việc làm mai, thì một đám gồm 10 tên hắc y nhân đột nhiên xuất hiện. Người nào cũng tỏa ra sát khí ngùn ngụt, trên tay cầm những thanh kiếm sắc, nhìn là biết đến đây không phải có ý tốt.

Như biết trước điều gì đó, nàng và Châu nhi bật chặt hai tai lại. Lúc này, ở yến hội này chỉ có nữ tử con nhà văn. Thất nhiên họ là nữ nhi chân yếu tay mềm đứng nghĩa.

Đúng như dự đoán của nàng, yến hội trở nên hỗn loạn. Người la hét, người ngất xỉu. Nàng vẫn không chịu nổi, vận nguyên khí hét to: “IM HẾT ĐI!!!!!!”

Bỗng dưng, hiện trường im như tờ, so với lúc nãy như là một nơi khác vậy. Nàng nhìn lướt qua một lần, lạnh lùng nói: “Các ngươi là do ai phái đến? Mục đích là gì?”

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm mạnh, làm cho bất kì ai cũng lạnh sống lưng. Một tên hắc y nhân can đảm lên tiếng: “Bọn ta là nhười của ai không quan trọng! Cái bọn ta cần chính là mạng của ngươi đó... Chiến vương phi!”

Môi nàng vẽ lên thành hình bán nguyệt: “Vây.... phải xem các ngươi có đủ khả năng này không đã!” Nói rồi, nàng nhanh chóng lấy ra chiếc quạt phiến sắt quen thuộc. Bàn tay ngọc lưu loát xòe quạt ra, nở một nụ cười tươi chứa đầy sát khí.

Nàng rất ít khi khoe sát khí, nhưng bây giờ nàng chỉ muốn kéo dài thời gian. Châu nhi đã bí mật rời khỏi đây để báo tin cho hắn (PT). Bởi vì nàng chỉ là võ giả cấp 24 mà thích khách mỗi người cũng là võ giả cấp 22.

Ở đây có 10 tên, nếu tính luôn cả những kĩ năng lẫn chiêu trò thì nàng cùng lắm chỉ ngang tay với năm tên thôi! Mặc dù không muốn nhưng nàng đang cần hắn giúp đỡ.

Sát khí từ người nàng tỏa ra càng nhiều, hơi thở như đến từ địa ngục. Điều này làm cho những tên hắc y thoát rừng mình, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Nàng neho mắt nguy hiểm, quét tới từng tên hắc y nhân một, đòn đánh tâm lý này đã làm bọn chúng run sợ nhưng vẫn cố gắng xông lên.

Nàng vận kinh công, bay ra khỏi tầm mắt bọn chúng, vọng âm: “Các ngươi có bản lĩnh tới đây, nhưng không có bản giết ta đâu!!” Từ vòng cổ không

gian, nàng lấy ra một số kim châm tẩm độc. Nàng vận nguyên khí phóng kim châm vào tử huyệt của ba tên, bốn tên đã né được kim châm

Nàng vận kinh công đổi vị trí nhưng bị trúng một chưởng. Nàng bật ra khỏi quỹ đạo, ngã xuống đất phun ra một búng máu tươi.

Chiến vương phủ..

Thư phòng..

Châu nhi bất chấp bị người hầu và gia đình chặn lại. Xong được vào cửa, nàng lập tức quỳ xuống, giọng điệu khẩn trương:“ Vương gia, cầu xin người mau mau cứu tiểu thư! Tiểu thư đang bị thích khách vây lại ở yến hội rồi!”

Phong Thần sau khi nghe những gì Châu nhi nói, lập tức vận kinh công đi tới Thái Hòa cung.

Châu nhi đang định đi theo thì thấy Phong Hào đang đứng đó, liền hỏi:“ Tam vương gia, người có thể giúp tiểu thư được không?” Hắn ta nhòe miệng cười mờ ám:“ Tại sao? Nếu như... người sẽ cho ta một điều kiện, thế nào?”

Nàng không để ý đến nụ cười mờ ám:“ Được! Chỉ cần cứu tiểu thư thì ngài muốn gì cũng được!” Nghe được câu trả lời, trong lòng hắn thầm cười nữ tử ngây thơ nhưng vẫn xuất phát.

Thái Hòa cung..

Yến hội..

Phong Thần vừa đến nơi, đã nhìn thấy những vũng máu khắp nơi, người la, người hét còn có ngất xỉu, xung quanh rất hỗn loạn. Hắn không hề quan tâm, hắn vẫn cố gắng tìm ra bóng dáng kia.

Một lúc sau, hắn nhìn thấy nàng. Người nàng chi chít các vết thương lớn nhỏ, tay run run nhưng vẫn cố sức đánh. Thấy nàng sắp bị trúng chưởng, hắn liền phi thân đến phá chưởng rồi ôm nàng vào lòng.

Được ôm trong một vòng tay quen thuộc, tim nàng bất giác run lên từng nhịp. Ngược mắt nhìn người đang ôm mình, nàng thở nhẹ nói:“ Đa tạ.” Hắn liếc nhìn nàng, nhìn gương mặt trắng nõn làm nổi bật một vài vết xước đỏ tươi, đau lòng nói:“ Nàng bị thương trên mặt, không sao chứ?”

Nghe hắn nói vậy, tay nàng bất giác sờ lên mặt, cảm giác rất rát từ trên mặt khiến nàng hơi khó chịu:“ Có một vài nhát dao này thì có sao đâu?”

Hắn nghe vậy thì nhòe miệng cười. Đúng là người của hắn luôn khác biệt! Bây giờ, hắn nhìn lên phía đối diện. Trước mặt hắn có 5 tên hắc y nhân thuộc võ giả cấp 22.

Bây giờ, hắn đã biết vì sao nàng lại nhờ sự giúp đỡ từ hắn. Hắn ôm nàng thật chặt, cười dịu dàng:“ Nguyệt nhi, nàng bám chặt lấy ta. Ta sẽ giải quyết chúng nhanh thôi!”

Bỗng dưng, nàng lại sinh ra cảm giác ỷ lại vào hắn, người nàng nép sát vào hắn như chim nhỏ cần sự che chở. Thấy nàng đang dựa dẫm vào mình, hắn cảm thấy như mình đã có được một thành tựu lớn hơn cả việc lập chiến công nơi sa trường.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thử yêu (Tam vương x Châu nhi)

Phong Thần một tay ôm thiên hạ của mình, một tay cầm kiếm. Đôi mắt sát bén xoáy vào mấy tên hắc y nhân như muốn xuyên thủng họ.

Không khí xung quanh bây giờ còn khó thở và khủng khiếp hơn lúc này. Hắn truyền nguyên khí vào lưỡi kiếm, phi đến chỗ hắc y nhân chém chúng làm hai. Dưới nền cỏ xanh mát là những vũng máu đỏ lổm chổm, khắp nơi đều có xác người.

Sau khi giải quyết xong đám thích khách, hắn lập tức ôm nàng trở về Chiến vương phủ.

Bên ngoài Thái Hòa cung....

Lúc này, Châu nhi và Phong Hào đang mắc kẹt lại với mười tên hắc y nhân. Hắn ta cười như không nói: "Châu nhi a, tới cứu nhị tẩu chứ không phải đứng đây."

Nghe là biết hắn không muốn đã động gì tới đám người này. Châu nhi ngay cả cái liếc mắt cũng không cho hắn, bình tĩnh đáp: "Nô tỳ cũng không kêu người tới để đứng đây!" Nói xong, xòe quạt sắt xông vào phá vòng vây.

Hắn giật mình khi nhìn thấy nàng như vậy, một võ giả cấp 9 đấu với mười tên võ giả cấp 22, chẳng khác nào tìm đường chết. Nhưng, hắn đã đánh giá nàng quá thấp. Nàng đã được Kim Sur và song Long huấn luyện: không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Nàng đã gián tiếp lấy mạng của hai tên hắc y nhân, quát: "Nô tỳ đã mở đường, vương gia có thể vào trong!" Lời nói như ra lệnh này lại khiến hắn một lần nữa chấn động. Nữ nhân không bao giờ liếc hắn lấy một lần, lại không vì vinh hoa mà ngã vào lòng hắn và vì chủ của mình mà không quản sống chết.

Một nha đầu như vậy, hắn định rồi! Hắn dừng dừng tuốt kiếm khỏi vỏ: "Chắc bây giờ lão nhị đã đưa nhị tẩu ra khỏi đó an toàn rồi! Thôi thì bỏn vương giúp người một tay vậy, xem như gần gũi cốt đi!"

Nghe hắn nói vậy, lòng nàng đâm ra khó hiểu, nhưng vẫn nói: "Nô tỳ có thể giết hết bọn chúng! Điều kiện là còn nửa cái mạng để về. Vương gia vẫn nên đi vào trong xem tình hình!"

Không đợi hắn trả lời, nàng đã dùng kinh công phi thân lên nấp vào những tán cây. Từ đây, nàng có nhìn thấy được tất cả trận địa của tám tên còn lại. Nàng nhẹ nhàng mở phiến quạt, khởi động cơ quan. Từ trong nan quạt, năm cây châm tẩm độc được phóng ra, đâm thẳng vào tử huyệt của ba tên còn hai tên kia nhanh chóng né được.

Hắn cũng không muốn mình bị lép vế, trở thành tiểu bạch thỏ cần bảo vệ nên cũng "cầm dao giết giặc". Rất nhanh sau đó, tất cả đều được giải quyết gọn gàng, nhưng vẫn còn một tên vẫn chưa trở về với đất mẹ.

Nhìn thấy hắn đang định tẩu thoát, nàng nhanh chóng phi thân xuống, điểm huyệt ngũ của tên đó. Trước khi hôn mê, tên đó đã kịp chém sâu vào trong cánh tay nàng. Từ miệng vết thương, máu đỏ chảy ra làm ướt đầm một cánh tay áo nàng.

Bất chấp đau đớn phát ra ở vai, nàng xách tên đó lên, hướng Phong Hào nói: "Đa tạ tam vương cứu giúp." Hắn nhìn đáng vẻ cổ tỏ ra không sao cảm thấy đau lòng, nhưng cố làm cho giọng điệu bình thản: "Người đang bị thương!"

Sắc mặt nàng hơi tái đi vì mất máu, song, giọng điệu của nàng lại bình thản: "Nô tỳ không sao. Một chút tiểu thương như thế thì không nên làm chậm trễ chính sự! Đa tạ vương gia đã quan tâm!" Không đợi hắn trả lời, nàng nàng vác tên hắc y nhân lên, vận kinh công bay mất.

Hắn nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn và kiên cường của nàng đến khi nàng khuất sau chân trời, trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng. Hắn cong môi tự lẩm bẩm một mình: "Nàng sẽ là của ta! Hãy chờ đó tiểu dã miêu đáng yêu!"

♥□□□□□□□□□□□□

Huyết Sát lâu...

Huyết lao...

Châu nhi xích tên hắc y nhân vào tường, kéo mặt nạ hắn ta xuống, tự tay mình moi độc từ trong miệng hắn ta và ép hắn ta uống một viên dược.

Sau khi hoàn thành mọi việc, nàng giải huyệt ngũ cho tên hắc y nhân, hỏi: "Là ai sai các người tới đây?" Hắn ta trả lời: "Tại sao ta phải trả lời?"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thẩm vấn

Khóe môi Châu nhi vẽ lên một nụ cười qui dị, nàng âm hiểm nói: "Người không nói? Vậy người biết đây là đâu không?" Hắn ta cứng đầu lên tiếng: "Dù đây là địa ngục ta cũng không nói!"

Nàng cười lớn: "Ha ha ha ha ha! Đây không phải là địa ngục, nhưng đây là Huyết lao của Huyết Sát lâu! Ha ha ha ha ha ha..."

Sắc mặt tên hắc y nhân lúc xanh lúc trắng nhưng, Hắc lao? Huyết Sát? Vậy nghĩa là... suy nghĩ đến đây, hắn dè dặt hỏi: "Ngài là... Huyết Sát lâu chủ?" Châu nhi nhướm mày, hừ lạnh: "Chỉ bằng người cũng xứng gặp gặp chủ tử của ta? Mơ mộng!"

Nàng cầm quạt sắt trong tay, khởi động cơ quan. Từ nan quạt, 4 cây châm châm phóng ra, ghim vào hai tay và hai chân hắn. Tiếng hét vang vọng khắp Hắc lao, phá tan sự yên tĩnh vốn có.

Lúc này, Kim Sur và Mao Hồ bước vào. Họ mang theo dụng cụ tra tấn đặc thù, Mao Hồ nhìn Châu nhi nói: "Châu nhi, chỗ này cứ giao cho bọn ta!" Nàng gật đầu." Hắn được phái tới để ám sát Chiến vương phi!" Không để hai người phản ứng, nàng liền rời đi.

Mao Hồ nhìn vào vết thương đang chảy từ huyết của tên hắc y nhân, bình thần nói: "Tốt nhất ngươi nên nói thật đi! Ngươi đã trúng phải Hoàn Nhưỡng tán. Người còn chưa đến ba canh giờ nữa." Kim Sur lạnh giọng: "Nói! Ai sai ngươi đến đây?!"

Tên hắc y nhân vẫn cứng đầu cứng cổ, giọng điệu kinh thường: "Dù ta chỉ một khắc cũng không nói!" Kim Sur bây giờ đã bị chọc tức. Từ khi làm một trong tứ đại hộ vệ của Huyết Sát, chưa có ai dám nói với hắn như vậy ngoại trừ tam đại hộ vệ nhị đại hộ pháp và chủ tử thôi!

Nhìn thấy Kim Sur đang tỏa ra sát khí nồng đậm, Mao Hồ liền cảm một lọ nhỏ chứa chất lỏng màu đỏ tím lên, nói: "Kim Sur, ngươi bình tĩnh một chút! Cứ cho hắn uống Độc Khẩu là được rồi."

Nói xong, Mao Hồ mở lọ thuốc ra, dốc hết tất cả vào miệng tên hắc y nhân. Bây giờ, Kim Sur lên tiếng lạnh lùng: "Nói! Ai sai ngươi đến?!" Hắc y nhân vẫn cứng họng: "Ta không nói! A AA AA AA AA AA AA AA AA"

Vừa dứt lời, miệng hắn ta liền bắt đầu lở loét ra, vết loét nhanh chóng lan đến phần gò má hắn. Thấy cách này không hiệu quả, Mao Hồ liền lấy thứ khác ra "chơi".

Lần này, Mao Hồ cầm một chiếc roi da. Chiếc roi dài năm thước, từ tay cầm thì xung quanh thân roi có rất nhiều kim châm tẩm độc. Mao Hồ nở nụ cười hắc ám, truyền nguyên khí vào cây roi rồi quất mạnh vào người tên hắc y nhân. "Vút... bặc!" Phần đầu chiếc roi cắm thật sâu vào bắt đầu tên hắc y nhân.

Kim Sur cả người tỏa ra hàn khí dày đặc, cất giọng lạnh lùng: "Nói! Ai sai ngươi đến?" Tên hắc y nhân thở ngất quãng: "Ta.... có chết.... cũng.... cũng... không.... nói!" Mao Hồ rút roi ra khỏi người hắn, lại quất thêm một phát vào người hắn. Kim Sur vẫn hỏi lại: "Ai sai ngươi đến? Nói mau!"

Tên hắc y nhân đã ngất đi. Mao Hồ lấy thùng nước ớt bên cạnh, chuẩn xác tạt vào người hắn ta. Một tiếng la hét chói tai lại vang lên. Kim Sur giọng điệu vẫn thế, vẫn là một câu hỏi: "Ai sai ngươi đến?" Tên hắc y nhân thở khó nhọc: "Ta..... học... có chết.... học.... cũng.... không..... học..... nói...!"

Kim Sur lấy ra một viên bi bằng sắt nhỏ, truyền nguyên khí vào rồi phóng vào cánh tay tên kia. Vẫn là câu hỏi cũ nhưng hai hàm răng Kim Sur cắn chặt, rít ra từng chữ: "Ai sai ngươi đến?" Lúc này, khi tên hắc y nhân đã không còn sức lực nữa, hắn thều thào: "Là... Liễu.... học.... Liễu quý.... học Liễu quý phi...!"

Sau khi hắn nói xong, Mao Hồ quất roi đúng vào giữa tim hắn. Khi chết, mắt tên hắc y nhân vẫn còn trừng lớn, hắn chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ta có thể... Yêu ngươi được không?

Mao Hồ và Kim Sur đi đến phòng tập hợp nội bộ. Vừa mở cửa, họ đã thấy Châu nhi, Huyền Vũ, Chu Tước cùng với song Long đã ngồi chờ ở đó. Kim Sur vừa bước vào, đã lên tiếng thông báo: "Người đứng sau vụ ám sát vừa rồi, là người chúng không dễ dàng đối phó rồi!"

Nghe hắn nói vậy, Huyền Vũ hỏi nhưng giọng điệu chắc nịch: "Hấp Huyết lâu?!" Mao Hồ lắc đầu: "Không phải. Là người trong cung cấm. Chúng ta muốn động vào cũng phải có sự đồng ý của chủ tử!"

Châu nhi bắt đầu nghi vấn: "Tiểu thư chưa bao giờ bước vào cung trừ hai lần tham gia yến tiệc. Sao có thể gây thù chuốc oán với người trong cung như vậy được!?"

Suy nghĩ một lúc, Chu Tước lên tiếng: "Rốt cuộc là ai đã chán sống đến như vậy? Kim Sur, Mao Hồ hai người nói đi để ta còn điều tra!" Mao Hồ không nhanh không chậm đáp: "Liễu quý phi, nữ nhi Liễu thừa tướng."

Nghe hết câu, Chu Tước phóng như bay ra khỏi phòng. Để lại sáu người ở trong phòng tiếp tục bàn đối sách để giải quyết vấn đề.

Tua tua tua...

Chiến vương phi...

Thanh Nguyệt các...

Lưu Hoa Nguyệt được Phong Thần nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận. Nhìn thấy hắn dịu dàng như vậy, dù là lúc nàng thảm hại nhất như bây giờ cũng không hề bỏ mặc nàng. Điều này làm cho lòng nàng nổi lên từng đợt sóng.

Hắn dịu dàng nói, thanh âm pha lẫn chút đau lòng: "Những vết thương kia... nàng còn đau lắm không?" Đáp lại hắn là một giọng điệu run run lạnh nhạt: "Ta không mềm yếu đến vậy! Một chút tiểu thương này có là gì."

Nhớ lại lúc còn tập huấn làm sát thủ ở hiện đại, nàng đã phải vượt qua mưa bom bão đạn. Có lần, vì chút sơ sót nhỏ đã khiến nàng gãy 8 chiếc xương sườn và tay phải. Nhưng đổi lại, cha nàng đã nói: "Còn phải cố gắng!"

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của nàng, hắn cảm thấy đau lòng và hụt hẫng. Đau lòng vì vì biết nàng muốn đạt được một thân võ công thâm hậu như hôm nay đã phải khổ luyện và chịu nhiều đau đớn hơn nhiều lần so với hôm nay. Hụt hẫng vì sau bao nhiêu chuyện xảy ra thì nàng vẫn giữ thái độ lạnh lùng với hắn.

Từ phía cửa phòng, Tổng thái y đang bị Trọng xách đến, nhìn vào không khác gì đại bàng xách gà con là bao. Hướng phía giường nàng, Trọng ném ông ta đến. Không đợi lão nhân mở miệng, Phong Thần lạnh giọng ra lệnh: "Chừa cho nàng!"

Nghe thấy Chiến vương gia ra lệnh, Tổng thái y nào dám chậm trễ, chạy lại bắt mạch cho nàng. Hiện tại, sắc mặt của ông ta ngày càng trầm xuống, hướng Phong Thần chấp tay, cung kính nói: "Vương gia, vương phi đã tiêu hao rất nhiều sức cộng với việc mất máu nhiều. Thần sẽ lập tức kê một thang thuốc bổ khí huyết cho vương phi. Chỉ cần vương phi tắm bổ và uống thuốc đầy đủ, chậm nhất là một tháng sẽ khỏi hẳn."

Hắn gật đầu, phất tay ra hiệu cho Trọng đưa Tổng thái y đi sắc thuốc. Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Hắn nhìn vào những vết xước mảnh, dài trên gương mặt nàng, đau lòng nói: "Mặt nàng..."

Lưu Hoa Nguyệt cong khóe môi, đưa ngón tay nhỏ xinh lên chạm vào vết xước, cắt ngang lời hắn: "Vương gia nhọc công lo lắng rồi! Một chút vết thương này, không thể phá bỏ đi võ công của ta đâu."

Hắn không nói gì. Không khí trong phòng bỗng nhiên ngưng trọng. Tĩnh lặng đến mức có thể nghe tiếng hít thở của đôi phương.

Một lúc lâu sau đó, nàng lên tiếng phá đi sự yên tĩnh: "Có thể hay không?" Hắn thắc mắc: "Nàng muốn thứ gì?"

Nàng quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, cười nhẹ hỏi: "Có thể hay không? Ta có thể... yêu người hay không?" Nghe xong những lời nàng nói, hắn không thể kiềm nén sự vui sướng, ôm chặt lấy nàng.

Vùi đầu vào mái tóc dài mượt của nàng, hắn tham lam hít thật sâu mùi hương đặc trưng của nàng, vui mừng nói: "Cuối cùng, cuối cùng nàng cũng mãi mãi là của ta rồi... Nguyệt nhi."

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43-2

Lưu Hoa Nguyệt hơi bất ngờ, nhưng không né tránh cái ôm ấm áp của hắn. Nàng giơ tay lên một cách vụng về, vòng qua ôm lấy hắn, rúc đầu sâu vào vai hắn tựa như một con mèo nhỏ cần được bảo vệ (*Mèo: CHẮC tỷ cần bảo vệ a~~!*).

Phong Thần giờ đây cảm thấy hạnh phúc đến tận cùng. Từ trước đến nay, hắn luôn luôn là người chủ động. Dù hắn làm gì thì nàng cũng không hề đáp lại, mà bây giờ, nàng lại đang ôm hắn aaaaaaa. Sau bao nhiêu khiếm trí thì nàng cuối cùng cũng là của hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn buông tay ra, vuốt nhẹ tóc nàng, dịu dàng nói: "Nguyệt nhi, nàng có biết ta đã mong muốn ngày này quá lâu rồi hay không?" Nàng nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt đang chứa đầy nhu tình và sùng nịnh và chỉ có hình bóng của một mình nàng.

Lưu Hoa Nguyệt cười nhẹ: "Nhưng cuối cùng ta vẫn là của chàng, đúng không?" Hắn gật đầu cười.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng mở ra. Nàng đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. Chu Tước đứng trước cửa, thờ hồn hèn. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, nàng ta không chút giao động mà nói: "Chủ tử, là người trong cung!"

Chu Tước chỉ nói vồn vện sáu từ nhưng Lưu Hoa Nguyệt lại hiểu được ý nghĩa trong đó. Nàng lạnh giọng: "Ai?!" Chu Tước cung kính trả lời: "Là Liễu quý phi ạ."

Nàng nhũn mày. Liễu quý phi? Nàng chưa gặp người này bao giờ, ngay cả trong kí ức của Lưu Hoa Nguyệt trước kia cũng không có. Vậy thì tại sao nữ nhân này lại muốn ám hại nàng? Suy nghĩ một lúc, nàng mở miệng "ban lời vàng": "Tra!" Chu Tước "Dạ" một tiếng rồi đóng cửa lại đi mất.

Phong Thần gắt gao cuộn chặt hai tay thành nắm đấm. Hay cho một Liễu quý phi! Chỉ là một quý phi nhỏ nhoi mà dám ám hại người của hắn. Đã vậy, Liễu gia một người cũng đừng hòng sống!

Thấy sắc mặt của hắn tối sầm, xung quang người tỏa ra sát khí như tu la chuyển thế, nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên bàn tay đang gắt gao nắm chặt của hắn, giọng điệu nhẹ nhàng: "Chàng đừng lo cho ta, kẻ nào đã dám đụng đến Lưu Hoa Nguyệt này thì ta sẽ bắt kẻ đó phải chịu đau khổ

gấp trăm, gấp ngàn lần!"

Nghe vậy, bàn tay đang nắm chặt của hắn đã thả lỏng ra, hắn nắm lấy tay nàng, nói: "Nguyệt nhi, nàng phải cẩn thận. Liễu gia đang muốn chiếc long ý trên cao kia nên sẽ không từ bất cứ thủ đoạn để đạt được mục đích đâu. Còn nữa, nàng hãy cùng ta diễn một màn kịch nhỏ, được không?"

Nàng gật đầu: "Được, ta cũng là dạng người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích và mục đích của ta là "khiến cho Liễu gia chết không có chỗ chôn chôn!" Một màn kịch nhỏ thì tính là gì!" Hắn biết, nhưng để có thể đạt được mục đích cuối cùng thì đành phải để nàng chịu ủy khuất một thời gian vậy.

Lúc này, Trọng bước vào, trên tay đang cẩn thận bưng một chén thuốc đi vào, cung kính nói: "Vương gia, thuốc của vương phi đã đến." Hắn gật đầu, bưng chén thuốc bắc đen ngòm đến bên miệng nàng, đút cho nàng từng chút một.

Tuy rằng, chén thuốc kia có vị đắng chát nhưng khi tràn vào cổ họng thì nàng lại cảm thấy nó có vị ngọt đến lạ thường.

Sau khi uống thuốc xong, Phong Thần đưa chiếc chén rỗng cho Trọng rồi phất tay bảo hắn đi ra ngoài. Khi Trọng đã đi rồi, nàng mới hỏi: "Chàng định làm sao để hạ độc thủ với Liễu gia đây?"

Hắn im lặng một lúc rồi nói: "Trước mắt, ta định sẽ đưa Liễu Minh Ngọc lên làm thiếp. Giả vờ sủng ái cô ta để lấy thông tin. Sau khi lợi dụng xong thì bỏ đi cũng được." Hắn vừa nói, vừa quan sát nét mặt của nàng, nét mặt nàng vẫn không hề thay đổi.

Nàng suy tư một chút, lên tiếng: "Vậy thì... đã diễn thì phải diễn cho giống, diễn đến cùng, ta muốn họ không có đất để chôn chôn!" Nghe nàng nói vậy, hắn thở phào nhẹ nhõm, giọng có chút buồn: "Nguyệt nhi, nàng phải cố chịu ủy khuất một thời gian rồi!"

Nàng cười nhẹ không nói. Bây giờ, dù có chịu ủy khuất nhiều hơn nữa thì nàng cũng chịu. Vì hắn, nàng có thể hi sinh mọi thứ. Hóa ra, yêu chỉ đơn giản là muốn bên cạnh người đó, hi sinh tất cả cho người đó.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Màn kịch bắt đầu

Lúc này, Châu nhi mới về đến Chiến vương phủ. Việc đầu tiên, nàng ta đi đến Thanh Nguyệt các.

Mở cửa ra, Châu nhi đã thấy cảnh ân ái của hai người, gương mặt nhỏ hơi phẫn hồng, lúng túng nói: "Tiểu thư.... nô.... nô tỳ không có ý..."

Châu nhi còn lời nói chưa xong, Lưu Hoa Nguyệt đã đánh gãy: "Châu nhi, tay ngươi sao lại bị thương vậy?" Châu nhi hơi dật mình, vết thương đã được băng bó và bộ y phục loang lổ vết máu đã thay bằng một bộ khác sạch sẽ hơn nhưng sao tiểu thư còn nhận ra? Thật phi thường!

Châu nhi đáp lại, trong giọng nói chứa đầy sự ngạc nhiên: "Sao... Làm sao tiểu thư biết? Nô tì đã băng bó kĩ lưỡng, y phục đã thay đổi rồi mà."

Nàng nhìn một lượt từ trên xuống dưới Châu nhi, mở nụ cười tự tin: "Thứ nhất, ngươi chỉ sử dụng một tay duy nhất tay kia để thông xuống. Thứ hai, từ tay ngươi ta có thể ngửi được một mùi máu thoang thoảng."

Châu nhi ngày càng sùng bái tiểu thư của mình hơn. Tiểu thư luôn luôn sắc sảo như vậy.

Lưu Hoa Nguyệt cũng không dè dặt nữa, nói: "Có chuyện gì mà ngươi lại vội vã như vậy?" Nàng ta đáp: "Tiểu thư, người của Liễu thừa tướng vừa đến... Huyết Sát lâu."

Lúc này, Phong Thần mới lên tiếng: "Hắn ta đến đó làm gì?" Châu nhi lên tiếng thông báo lại: "Vương gia, hắn muốn thuê người giết chết tiểu thư!"

Hiện tại, Lưu Hoa Nguyệt thật muốn cười lớn. Đến hàng cạp nhờ cạp con giết cạp mẹ. Ha, hắn ta cũng thật thú vị. Nàng câu môi lên: "Nếu vậy.... nhận nhiệm vụ này đi! Chơi với con mồi trước khi ăn cũng không tệ." Châu nhi nhận mệnh, xoay người đi để chữa cho họ không gian riêng.

Phong Thần cười sùng sịnh, giọng điệu yêu chiều nói: "Nguyệt nhi, nàng xem chúng ta nên bắt đầu trò chơi thể nào đây?" Nàng nở nụ cười đầy gian tà: "Tất nhiên là....."

Vài ngày sau....

Trong không khí náo nhiệt của một bữa tiệc, vị khách A lớn tiếng: "Này, các người biết tin gì chưa?"

Vị khách B đáp: "Tin gì?" Vị khách A nói: "Chiến vương phi đã bị thất sủng rồi!" Vị khách C cãi: "Không nhầm chứ?! Chiến vương là người xin thánh chỉ ban hôn kia mà, sao gờ lại vậy được!?"

Vị khách D mắng: "Hừ, người đứng là kẻ biết một không biết hai! Lúc vương phi tham gia cung yến chẳng may bị hủy hết dung mạo. Chiến vương dù gì

cũng là nam nhân, sao có thể sủng ái một xấu nữ!"

Tiếng bàn tán vang lên không dứt. Mới vài ngày, cục diện hoàn toàn thay đổi. Lúc trước còn nói nàng có phúc, bây giờ lại nói nàng chỉ có họa. Thật là lòng người khó dò.

Liều thừa tướng phủ....

Liều Minh Ngọc hiện tại đang lục lợi rương đồ trang sức của mình, hai nha hoàn thân cận thì đang lựa chọn y phục trong một chiếc tủ thật lớn.

Một nha hoàn cầm lên chiếc váy màu hồng phấn, hoa văn tinh xảo, nói: "Tiểu thư, hay là mặc chiếc váy này đi. Nó được vừa nhẹ nhàng, xinh đẹp lại còn tô điểm vẻ đẹp của tiểu thư nữa!"

Liều Minh Ngọc cũng dồi tầm mắt lên bộ váy, miệng cười tươi: "Được, hai người mau giúp ta thay đi! Nhanh!" Nha hoàn dạ một tiếng, liền đem bộ váy đến thay cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ta có thể... Yêu người được không?

Mao Hồ và Kim Sur đi đến phòng tập hợp nội bộ. Vừa mở cửa, họ đã thấy Châu nhi, Huyền Vũ, Chu Tước cùng với song Long đã ngồi chờ ở đó. Kim Sur vừa bước vào, đã lên tiếng thông báo: "Người đứng sau vụ ám sát vừa rồi, là người chúng không dễ dàng đối phó rồi!"

Nghe hần nói vậy, Huyền Vũ hỏi nhưng giọng điệu chắc nịch: "Hấp Huyết lâu?!" Mao Hồ lắc đầu: "Không phải. Là người trong cung cấm. Chúng ta muốn động vào cũng phải có sự đồng ý của chủ tử!"

Châu nhi bắt đầu nghi vấn: "Tiểu thư chưa bao giờ bước vào cung trừ hai lần tham gia yến tiệc. Sao có thể gây thù chuốc oán với người trong cung như vậy được!?"

Suy nghĩ một lúc, Chu Tước lên tiếng: "Rốt cuộc là ai đã chán sống đến như vậy? Kim Sur, Mao Hồ hai người nói đi để ta còn điều tra!" Mao Hồ không nhanh không chậm đáp: "Liều quý phi, nữ nhi Liều thừa tướng."

Nghe hết câu, Chu Tước phóng như bay ra khỏi phòng. Để lại sáu người ở trong phòng tiếp tục bàn đối sách để giải quyết vấn đề.

Tua tua tua...

Chiến vương phủ...

Thanh Nguyệt các...

Lưu Hoa Nguyệt được Phong Thần nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận. Nhìn thấy hần dịu dàng như vậy, dù là lúc nàng thảm hại nhất như bây giờ cũng không hề bỏ mặc nàng. Điều này làm cho lòng nàng nổi lên từng đợt sóng.

Hần dịu dàng nói, thanh âm pha lẫn chút đau lòng: "Những vết thương kia... nàng còn đau lắm không?" Đáp lại hần là một giọng điệu run run lạnh nhạt: "Ta không mềm yếu đến vậy! Một chút tiểu thương này có là gì."

Nhớ lại lúc còn tập huấn làm sát thủ ở hiện đại, nàng đã phải vượt qua mưa bom bão đạn. Có lần, vì chút sơ sót nhỏ đã khiến nàng gãy 8 chiếc xương sườn và tay phải. Nhưng đối lại, cha nàng đã nói: "Còn phải cố gắng!"

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của nàng, hần cảm thấy đau lòng và hụt hẫng. Đau lòng vì vì biết nàng muốn đạt được một thân võ công thâm hậu như hôm nay đã phải khổ luyện và chịu nhiều đau đớn hơn nhiều lần so với hôm nay. Hụt hẫng vì sau bao nhiêu chuyện xảy ra thì nàng vẫn giữ thái độ lạnh lùng với hần.

Từ phía cửa phòng, Tổng thái y đang bị Trọng xách đến, nhìn vào không khác gì đại bàng xách gà con là bao

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 46

Lưu Hoa Nguyệt hơi bất ngờ, nhưng không né tránh cái ôm ấm áp của hắn. Nàng giờ tay lên một cách vụng về, vòng qua ôm lấy hắn, rúc đầu sâu vào vai hắn tựa như một con mèo nhỏ cần được bảo vệ(*Mèo: CHẮC tỳ cần bảo vệ a~~!*).

Phong Thần giờ đây cảm thấy hạnh phúc đến tận cùng. Từ trước đến nay, hắn luôn luôn là người chủ động. Dù hắn làm gì thì nàng cũng không hề đáp lại, mà bây giờ, nàng là đang ôm hắn aaaaaaa. Sau bao nhiêu khiên trì thì nàng cuối cùng cũng là của hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn buông tay ra, vuốt nhẹ tóc nàng, dịu dàng nói:" Nguyệt nhi, nàng có biết ta đã mong muốn ngày này quá lâu rồi hay không?" Nàng nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt đang chứa đầy nhu tình và sủng nịnh và chỉ có hình bóng của một mình nàng.

Lưu Hoa Nguyệt cười nhẹ:" Nhưng cuối cùng ta vẫn là của chàng, đúng không?" Hắn gật đầu cười.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng mở ra. Nàng đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. Chu Tước đứng trước cửa, thở hổn hển. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, nàng ta không chút giao động mà nói:" Chủ tử, là người trong cung!"

Chu Tước chỉ nói vồn vện sáu từ nhưng Lưu Hoa Nguyệt lại hiểu được ý nghĩa trong đó. Nàng lạnh giọng:" Ai?!" Chu Tước cung kính trả lời:" Là Liễu quý phi ạ."

Nàng nhũn mày. Liễu quý phi? Nàng chưa gặp người này bao giờ, ngay cả trong kí ức của Lưu Hoa Nguyệt trước kia cũng không có. Vậy thì tại sao nữ nhân này lại muốn ám hại nàng? Suy nghĩ một lúc, nàng mở miệng "ban lời vàng": "Tra!" Chu Tước "Dạ" một tiếng rồi đóng cửa lại đi mất.

Phong Thần găt gao cuộn chặt hai tay thành nắm đấm. Hay cho một Liễu quý phi! Chỉ là một quý phi nhỏ nhoi mà dám ám hại người của hắn. Đã vậy, Liễu gia một người cũng đừng hòng sống!

Thấy sắc mặt của hắn tối sầm, xung quang người tỏa ra sát khí như tu la chuyển thể, nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên bàn tay đang găt gao nắm chặt của hắn, giọng điệu nhẹ nhàng:" Chàng đừng lo cho ta, kẻ nào đã dám đụng đến Lưu Hoa Nguyệt này thì ta sẽ bắt kẻ đó phải chịu đau khổ gấp trăm, gấp ngàn lần!"

Nghe vậy, bàn tay đang nắm chặt của hắn đã thả lỏng ra, hắn nắm lấy tay nàng, nói:" Nguyệt nhi, nàng phải cẩn thận. Liễu gia đang muốn chiếc long ý trên cao kia nên sẽ không từ bất cứ thủ đoạn để đạt được mục đích đâu. Còn nữa, nàng hãy cùng ta diễn một màn kịch nhỏ, được không?"

Nàng gật đầu:" Được, ta cũng là dạng người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích và mục đích củ ta là " khiến cho Liễu gia chết không có chỗ chôn chôn thây!" Một màn kịch nhỏ thì tính là gì!" Hắn biết, nhưng để có thể đạt được mục đích cuối cùng thì đành phải để nàng chịu ủy khuất một thời gian vậy.

Lúc này, Trọng bước vào, trên tay đang cẩn thận bưng một chén thuốc đi vào, cung kính nói:" Vương gia, thuốc của vương phi đã đến." Hắn gật đầu, bưng chén thuốc bắc đen ngòm đến bên miệng nàng, dứt cho nàng từng chút một.

Tuy rằng, chén thuốc kia có vị đắng chát nhưng khi tràn vào cổ họng thì nàng lại cảm thấy nó có vị ngọt đến lạ thường.

Sau khi uống thuốc xong, Phong Thần đưa chiếc chén rỗng cho Trọng rồi phát tay bảo hắn đi ra ngoài. Khi Trọng đã đi rồi, nàng mới hỏi:" Chàng định làm sao để hạ độc thủ với Liễu gia đây?"

Hắn im lặng một lúc rồi nói:" Trước mắt, ta định sẽ đưa Liễu Minh Ngọc lên làm thiếp. Giả vờ sủng ái cô ta để lấy thông tin. Sau khi lợi dụng xong thì bỏ đi cũng được." Hắn vừa nói, vừa quan sát nét mặt của nàng, nét mặt nàng vẫn không hề thay đổi.

Nàng suy tư một chút, lên tiếng:" Vậy thì... đã diễn thì phải diễn cho giống, diễn đến cùng, ta muốn họ không có đất để chôn chôn thây!" Nghe nàng nói vậy, hắn thở phào nhẹ nhõm, giọng có chút buồn:" Nguyệt nhi, nàng phải cố chịu ủy khuất một thời gian rồi!"

Nàng cười nhẹ không nói. Bây giờ, dù có chịu ủy khuất nhiều hơn nữa thì nàng cũng chịu. Vì hắn, nàng có thể hi sinh mọi thứ. Hóa ra, yêu chỉ đơn giản là muốn bên cạnh người đó, hi sinh tất cả cho người đó.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Màn kịch bắt đầu

Lúc này, Châu nhi mới về đến Chiến vương phủ. Việc đầu tiên, nàng ta đi đến Thanh Nguyệt các.

Mở cửa ra, Châu nhi đã thấy cảnh ân ái của hai người, gương mặt nhỏ hơi phẫn hồng, lúng túng nói:" Tiểu thư.... nô.... nô tỳ không có ý..."

Châu nhi còn lời nói chưa xong, Lưu Hoa Nguyệt đã đánh gãy: "Châu nhi, tay ngươi sao lại bị thương vậy?" Châu nhi hơi dặt mình, vết thương đã được băng bó và bộ y phục loang lổ vết máu đã thay bằng một bộ khác sạch sẽ hơn nhưng sao tiểu thư còn nhận ra? Thật phi thường!

Châu nhi đáp lại, trong giọng nói chứa đầy sự ngạc nhiên: "Sao... Làm sao tiểu thư biết? Nô tì đã băng bó kĩ lưỡng, y phục đã thay đổi rồi mà."

Nàng nhìn một lượt từ trên xuống dưới Châu nhi, mở nụ cười tự tin: "Thứ nhất, ngươi chỉ sử dụng một tay duy nhất tay kia để thông xuống. Thứ hai, từ tay ngươi ta có thể ngửi được một mùi máu thoang thoang."

Châu nhi ngày càng sùng bái tiểu thư của mình hơn. Tiểu thư luôn luôn sắc sảo như vậy.

Lưu Hoa Nguyệt cũng không dong dài nữa, nói: "Có chuyện gì mà ngươi lại vội vã như vậy?" Nàng ta đáp: "Tiểu thư, người của Liễu thừa tướng vừa đến... Huyết Sát lâu."

Lúc này, Phong Thần mới lên tiếng: "Hắn ta đến đó làm gì?" Châu nhi lên tiếng thông báo lại: "Vương gia, hắn muốn thuê người giết chết tiểu thư!"

Hiện tại, Lưu Hoa Nguyệt thật muốn cười lớn. Đến hang cộp nhờ cộp con giết cộp mẹ. Ha, hắn ta cũng thật thú vị. Nàng câu môi lên: "Nếu vậy.... nhận nhiệm vụ này đi! Chơi với con mồi trước khi ăn cũng không tệ." Châu nhi nhận mệnh, xoay người đi để chừa cho họ không gian riêng.

Phong Thần cười sùng sình, giọng điệu yêu chiều nói: "Nguyệt nhi, nàng xem chúng ta nên bắt đầu trò chơi thể nào đây?" Nàng nờ nụ cười đầy gian tà: "Tất nhiên là....."

≡♥□□□□□□□□□□□□

Vài ngày sau....

Trong không khí náo nhiệt của một tửu lâu, vị khách A lớn tiếng: "Này, các ngươi biết tin gì chưa?"

Vị khách B đáp: "Tin gì?" Vị khách A nói: "Chiến vương phi đã bị thất sủng rồi!" Vị khách C cãi: "Không nhầm chứ?! Chiến vương là người xin thánh chỉ ban hôn kia mà, sao gờì lại vậy được!?"

Vị khách D mắng: "Hừ, ngươi đúng là kẻ biết một không biết hai! Lúc vương phi tham gia cung yến chẳng may bị hủy hết dung mạo. Chiến vương dù gì cũng là nam nhân, sao có thể sùng ái một xấu nữ!"

Tiếng bàn tán vang lên không dứt. Mới vài ngày, cục diện hoàn toàn thay đổi. Lúc trước còn nói nàng có phúc, bây giờ lại nói nàng chỉ có họa. Thật là lòng người khó dò.

Liễu thừa tướng phủ....

Liễu Minh Ngọc hiện tại đang lục lọi rương đồ trang sức của mình, hai nha hoàn thân cận thì đang lựa chọn y phục trong một chiếc tủ thật lớn.

Một nha hoàn cầm lên chiếc váy màu hồng phấn, hoa văn tinh xảo, nói: "Tiểu thư, hay là mặc chiếc váy này đi. Nó được vừa nhẹ nhàng, xinh đẹp lại còn tô điểm vẻ đẹp của tiểu thư nữa!"

Liễu Minh Ngọc cũng dỗi tâm mắt lên bộ váy, miệng cười tươi: "Được, hai ngươi mau giúp ta thay đi! Nhanh!" Nha hoàn dạ một tiếng, liền đem bộ váy đến thay cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Liễu thừa tướng

Mèo: chap này gọi Liễu Minh Ngọc là nàng nhá!

Phòng khách (méo bik nói sao nên để là phòng khách lun)

Phong Thần đang thản nhiên ngồi uống trà, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều thể hiện rõ nét thanh nhã. Hắn đặt chén trà xuống, lãnh đạm mở miệng: "Liễu thừa tướng, bốn vương nghe nói rằng Liễu nhị tiểu thư- Liễu Minh Ngọc có vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, là đệ nhất tài nữ. Không biết bốn vương có phúc khí được chiêm ngưỡng không?"

Liễu thừa tướng nghe xong, trong lòng mừng như mở hội. Ha, ngay cả Chiến vương cũng nhìn trúng đứa con gái của ông, như thế thì còn gì bằng.

Con gái lớn ở trong cung đang được sủng ái, được làm quý phi; con gái thứ thì được Chiến vương để ý. Không phải là càng ngày càng gần tới chiếc long ý quyền lực kia sao? Thật là trời đang giúp ông mà ha ha ha!

Nghĩ đến đây, ông nhòe miệng cười lớn, chắp tay cung kính: "Vương gia, Ngọc nhi được ngài nhìn trúng thì đúng là nó có tam sinh hữu hạnh (phước đức ba đời) a! Hạ thần sẽ cho người gọi nó tới ngay!"

Sau thời gian một chén trà, Liễu Minh Ngọc xuất hiện với bộ váy hồng phấn mềm mại, làm tôn lên nức da trắng như bạch ngọc, ôm lấy dáng người nhỏ nhắn của nàng làm tăng nét thực nữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo được đánh một lớp phấn mỏng. Đôi mắt to tròn đen láy động lòng người, đôi môi đỏ mọng nước khẽ cười.

Chỉ cần là nam nhân không phải Liễu Hạ Huệ* thì nhìn vào sẽ cảm thấy ngứa ngáy không yên. Nhưng Chiến thần của chúng ta cũng theo chân là quân tử như Liễu Hạ Huệ.

Nàng quỳ xuống hành lễ theo qui củ, giọng nói mềm mại, thanh thúy như chuông bạc động lòng người vang lên: "Tiểu nữ tham kiến vương gia, nữ nhi tham kiến phụ thân."

Đổi lại, Phong Thần chỉ khẽ nhếch khóe miệng, lãnh đạm nói: "Liễu nhị tiểu thư đa lễ rồi!" Thanh âm lãnh đạm này khiến Liễu Minh Ngọc run lên. Một lúc sau nàng mới đứng lên được.

Nhiệt độ trong phòng hiện tại đang giảm xuống, không khí ngày càng nặng nề. Nửa ngày sau, hấn mở miệng nói: "Liễu nhị tiểu thư ngồi đi!" Nàng nhún người một cái, đi đến tới chỗ ngồi.

Liễu thừa tướng lên tiếng: "Vương gia, ngài thấy đứa con gái của hạ thần thế nào?" Phong Thần nhìn sang Liễu Minh Ngọc. Ánh hai người chạm nhau, nàng liền đỏ mặt, mở nụ cười e lệ. Trong lòng hấn xét qua một tia chán ghét rồi nhanh chóng che dấu đi.

Hấn ưu nhã nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, nói: "Nhị tiểu thư quả đúng như lời đồn, đúng là quốc sắc thiên hương!"

Lời nói nước đôi, giọng điệu lạnh nhạt làm người khác không hiểu dụng ý của hấn. Liễu thừa tướng cười ngượng giải hòa: "Vương gia, nếu như ngài thích nữ nhi của hạ thần thì hạ thần sẽ gả nó cho ngài làm thiếp. Ý vương gia thế nào?"

Liễu Minh Ngọc nghe vậy, đỏ mặt, dùng tay áo che đi một nửa che đi khuôn mặt nhỏ xinh. Nhìn bộ dáng thật khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng che chở nhưng đối với hấn thì cảm thấy càng thêm chán ghét.

Hấn thật đã không chịu được nữa, đặt chén trà xuống, đứng dậy lãnh đạm: "Vậy thì phiền thừa tướng chọn ngày lành vậy!" Nói rồi, hấn không thèm quay đầu lại mà đi thẳng về Chiến vương phủ. Mới chỉ không gặp có vài canh giờ đã khiến hấn cảm thấy nhớ nàng (Luu Hoa Nguyệt) muốn chết đi sống lại rồi.

Đội bóng dáng của hấn khuất sau cửa lớn, Liễu thừa tướng cười to: "Ha ha ha ha! Thật tốt aaaa! Ngọc nhi, lúc qua cửa Chiến vương phủ thì con phải nắm chặt tá tư của hấn, phải đem tin tức quan trọng về cho ta biết không?!" Nàng cũng cười nhẹ, rũ hàng mi liễu che đi buồn khổ và đau đớn trong ánh mắt, nhu thuận đáp: "Vâng, nữ nhi sẽ nhớ kĩ."

* Liễu Hạ Huệ: là chính nhân quân tử được biết đến vào Trung Quốc xưa. Tương truyền khi có một cô gái đến gõ cửa nhà ông vào một đêm giá rét, ông đã cởi áo khoác lên người phụ nữ rồi ôm cô mà trong lòng không hề có tạp niệm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lập kế cùng Đế Hậu

Chiến vương phủ...

Thanh Nguyệt các...

Phong Thần từ ngoài cửa bước vào, cả người đều phóng ra oán khí, nét mặt lạnh lùng đến tột độ làm Luu Hoa Nguyệt có chút chột dạ.

Hấn tự nhiên ngồi xuống bàn, gằn từ chữ: "Nguyệt nhi, nàng giải thích thế nào?!" Nghe hấn nói, nàng cũng hiểu tám chín phần khiến hấn giận như vậy rồi. Nhưng, làm người là phải biết cách đổ tội lên đầu người khác.

Nàng nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn không một vết xước trở nên rạng rỡ, dịu dàng vô (số) tội nói: "Thần, chàng nói gì thiếp không hiểu!" Nói xong, chính nàng cũng thấy da gà nàng rụng đầy đất, Châu nhi cũng tròn mắt nhìn nàng vẻ không thể tin được. Nhưng thôi, vì an nguy của bản thân, phải nhận!

Nghe giọng nói dịu dàng của nàng gọi tên mình, lòng hần nhũn ra, con giận khi nãy cũng bay lên chín tầng mây. Hần cố tỏ vẻ giận dữ, chỉ ra cổng lớn: "Hừ, thiên hạ nói rằng nàng bị hủy dung vì thích khách! Ta đã cho người ép chuyện này xuống, sao họ biết được?!"

Nàng vẫn duy trì nụ cười, đi chuyển đến gần hần, ôm cánh tay hần làm nũng: "Thần, nếu như ta không xảy ra chuyện thì sao chàng có thể thuật lợi lấy Liễu Minh Ngọc làm thiếp mà không bị lời ra tiếng vào a! Người ta chỉ muốn tốt cho chàng thôi!"

Châu nhi sớm đã không chịu được cảnh ân ái này nên đã rút lui, căn phòng lớn chỉ còn lại hai người. Phong Thần thuận thế, kéo nàng ngồi lên đùi mình. Để đầu nàng tựa vào ngực mình, dịu dàng nói: "Nguyệt nhi, phải để nàng chịu ủy khuất rồi!"

Nàng lắc đầu: "Ta không chịu ủy khuất gì cả! Ta không muốn đứng sau lưng để chàng che chở, ta muốn cùng chàng vượt qua mọi khó khăn!"

Hần nghe nàng nói vậy, trong lòng cảm động không thôi. Cánh tay ôm nàng vô thức xiết thật chặt như muốn cùng nàng nhập lại làm một. Không ai nói một câu nào, nhưng khung cảnh này thật hài hòa ấm áp.

Trải qua một ngày dài, sáng ngày hôm sau hần cùng nàng đi đến hoàng cung để bàn kế.

Hôm nay, nàng vẫn vậy y phục đen thêu chỉ bạc nhưng lại mang trên mặt chiếc sa móng màu xanh lam nhạt che đi nửa khuôn mặt nên người ngoài chỉ nhìn được đôi mắt đen láy sâu thẳm. Hần thì vận bộ hắc bào làm tăng thêm vẻ yêu mị, gương mặt vẫn lạnh nhạt đến tột độ.

Vừa bước vào ngự thư phòng, đập vào mắt nàng là hình ảnh hoàng đế đang ôm ấp Liễu quý phi trong lòng. Vẻ mặt của Phong Minh hiện tại đầy sùng nịnh nhưng ẩn sâu trong đôi mắt hần ta là sự chán ghét. Còn Liễu quý phi chỉ lo hưởng thụ nên không nhận ra điều đó. Khóe môi nàng nhếch lên thành một đường cong. Ha, người trong hoàng thất đúng là giả tạo không ai bằng, mặt dày còn hơn mặt đường!

Phong Thần giả ho khan hai tiếng. Lúc này, lực chú ý của mọi người đều chuyển sang hần. Phong Minh nhìn hần, cười: "Ngọn gió nào đã đưa hoàng đế yêu quý của trẫm đến đây vậy? A, hôm nay nhị đệ muội cũng đến sao, thật tốt."

Phong Minh không cảm thấy quá thất vọng khi nhìn nàng đeo mạng sa. Tuy hần là vua, ngày ngày chỉ ngồi trên long ý quyền cao nhưng không phải không biết gì. Chuyện nàng bị hủy dung hần cũng đã biết.

Phong Thần liếc mắt nhìn vào Liễu quý phi, ý bảo việc chính sự nên không thể để cô ta ở đây. Hiểu ý, Phong Minh sùng nịnh nói: "Dung nhi, nàng ra ngoài một chút, trẫm có chuyện muốn bàn với thần đệ. Trẫm sẽ đền bù cho nàng sau, được không?"

Liễu Dung (Liễu quý phi) cảm thấy mắt húng nhưng vẫn tươi cười, mềm mại nói: "Được, thần thiếp không can việc chính sự của hoàng thượng. Lần sau, thiếp sẽ đền!" Chờ Liễu Dung lui ra, Phong Minh lệnh cho thái giám cung nữ lui ra hết, trong ngự thư phòng rộng lớn thoáng chốc chỉ có ba người.

Hần mở miệng hỏi: "Chắc phải có chuyện quan trọng lắm nên hoàng đế mới vào cung. Nói đi, có chuyện gì?" Phong Thần tự nhiên kéo Lưu Hoa Nguyệt ngồi xuống, đưa tay kéo sa móng trên mặt nàng ra. Khuôn mặt tuyệt sắc không tỳ vết khiến Phong Minh hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh hần đã lấy lại vẻ ưu nhã bình thường.

Nhìn thấy vẻ mặt hần như vậy, trong mắt nàng hiện lên tia tán dương nhưng nàng cũng đi nhanh vào chủ đề chính: "Chúng ta cùng nhau bàn kế chặn Liễu thừa tướng, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thân phận hoàng hậu

Trong mắt của Phong Minh hiện lên một tia tán dương. Không nghĩ được một nữ nhân cũng có đánh và quyết đoán và khí chất của người đứng đầu như thế.

Thật không hiểu là nàng đã che dấu quá sâu hay tại Lưu gia đều có vấn đề mà suốt mười sáu năm nàng có thể sống dưới lớp vỏ vật được.

Thấy hoàng huynh yêu quý nhìn chăm chăm nàng như thế, Phong Thần tức giận, rít từng chữ một: "Hoàng huynh, hay là huynh gọi hoàng tẩu vào bàn kế chung đi!"

Nhìn thấy vẻ mặt hần như thế, hoàng thượng chẳng còn cách nào ngoài việc kêu người gọi hoàng hậu tới. Nàng thờ dài, từ khi nào hần đã biến thành vai

dám vậy?

Một lúc sau, công công hô lớn:" HOÀNG HẬU GIÁ ĐÁO!" Nàng tò mò nhìn về phía cửa. Trước đến nay, cung yến hay lễ hội đều là Đức phi đi dự. Chưa từng thấy vị hoàng hậu này.

Có người nói hoàng hậu bị thất sủng, có người bảo hoàng hậu đau ốm liên miên nên không đi được, người thì cho rằng tính tình hoàng hậu không tốt nên hoàng thượng không cho đi. Nhưng chung quy thì không một ai biết thực hư thế nào.

Cánh cửa mở ra, một nữ nhân vận nam trang xuất hiện, sau lưng còn đeo cung tên, búi tóc cao kiêu tướng, cả người toát ra anh khí mườì phần. Nếu không phải người đứng trước mặt có dung nhan tinh xảo xinh đẹp thì ai cũng nghĩ đó là nam tướng quân xông pha chiến trường chứ không phải một quốc gia chi mầu.

Nữ tử như vậy, nàng thích.

Hoàng hậu quý xuống hành lễ:" Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an!" Nhưng nàng ta lại hành lễ kiểu nam tướng. Càng lúc, nàng càng thấy thích vị tâu tử này a!

Lưu Hoa Nguyệt và hán thi nhếch miệng cười, riêng hoàng thượng lại lấy tay ôm trán:" Được rồi, Tuyết nhi, nàng đứng lên đi!" Nàng ta nói tạ ơn rồi bước vào ghế ngồi xuống rất tự nhiên.

Lưu Hoa Nguyệt cười nhẹ:" Hoàng tâu, lần đầu gặp mặt. Muội là Hoa Nguyệt, người cứ gọi là Nguyệt được rồi!" Hoàng hậu cười, giọng nói ôn hòa:" Được được, Nguyệt, ta là Dương Lam Tuyết cứ gọi là Tuyết hay tí ti cũng được!"

Hai mỗ nam nào đó ndduongws hình. Đùa gì vậy? Sao họ lại hòa nhã thế? Về mặt tướng quân (DLT), về lãnh đạm (LHN) còn đâu????

Không khí trong phòng lập tức trở nên qui dị. Phong Minh ho khan hai tiếng, liền bị Dương Lam Tuyết vận vẹo:" Hoàng thượng, nếu người bị bệnh thì mau mau chết sớm đi! Đừng sống rồi lây bệnh cho người khác!"

Phong Thần đang uống trà, nghe nàng ta nói xong thì phun hết trà ra, bất chấp hình tượng cười ha hả. Chính Lưu Hoa Nguyệt còn không nhịn được, đôi vai khẽ run, khóe miệng co giật. Vị Dương hoàng hậu này thật là...

Sắc mặt hoàng thượng lúc xanh lúc trắng, nghiêng rằng:" Hoàng hậu, nàng vừa nói gì?" Dương Lam Tuyết đưa ra vẻ mặt tỉnh bơ:" Ta nói a, người bị bệnh thì mau mau chết sớm đi để khỏi phải lây cho người khác! Người bị diếc hay sao mà không nghe thấy?"

Lưu Hoa Nguyệt ngao ngán lắc đầu. Haizzzz... đây gọi là gì nhỉ... à oan gia cái lộn! Không ngờ ở cổ đại cũng có một nữ hán tử như vậy!

Cãi được một lúc, Dương Lam Tuyết nhìn không được liền văng tục:" Shit! Người đừng tưởng là vua thì lão nương không đánh! Bà đây là cao thủ Karatedo năm năm liền giải nhất quốc tế đó!"

Nghe đến đây, Lưu Hoa Nguyệt nhú mày, lên tiếng cắt ngang cuộc cãi vã:" Đã trễ, cửa ta bắt đầu và chuyện chính thôi! Tuyết tí ti, có những chuyện không nên nói, một trong số đó là thân phận thật sự của chúng ta!"

Dương Lam Tuyết gạt đầu, cả bốn người bây giờ mới bắt đầu bàn kế.

Sau khi đã bàn bạc xong, Phong Thần cùng Lưu Hoa Nguyệt trở về là lúc mặt trời nép vào đằng tây.

Vừa bước vào phòng, hán lên tiếng hỏi:" Nguyệt nhi, "thân phận thật sự" nàng nói là gì?" Nàng cười, nói:" Thiên cơ bất khả lộ, tới thời điểm thích hợp thì chàng sẽ biết thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Liễu nhị tiểu thư vào cửa

Hán bắt gác thở dài. Nếu nàng không nói, thì hán sẽ không quan tâm. Chỉ cần nàng ở bên cạnh hán là được!

.....

Thời gian trôi thật nhanh, hôm nay đã đến ngày Liễu Minh Ngọc vào cửa Chiến vương phủ. Xung quanh vương phủ đều treo chữ hi đỏ tươi. Nhưng không khí trong vương phủ không mấy náo nhiệt.

Mấy nha hoàn trong Chiến vương phủ luôn tay luôn chân bưng này bê kia tuy ngoài mặt không có vẻ gì mà trong ánh mắt lại thể hiện rõ nỗi bất bình. Ai không biết rằng Chiến vương không gần nữ sắc? Ai không biết chính ngài còn đề nghị hoàng thượng ban hôn với vương phi? Ai không biết người sủng vương phi đến tận trời? Vậy mà thoáng chốc đã cưới một tần thiếp về! Thật là bất bình cho nàng.

Bình thường, vương phi cũng không lên giọng với họ, cũng chưa từng mắng chửi đánh đập qua. Có lần, một nha hoàn quét dọn không cẩn thận làm vỡ lọ thuốc trên bàn thạch của nàng, nàng không mắng không đánh mà còn hỏi nha hoàn kia có sao không rồi nhắc nhở nhẹ vài câu là qua chuyện. Bây giờ, bọn họ vừa thấy đau lòng vừa bất bình thay nàng.

Giờ lành đã đến, chiếc kiệu hoa bốn người khiêng đã đến trước cửa Chiến vương phủ. Phong Thần không vận hỷ bào mà mang một thân hắc y đi đến đá kiệu hoa.

Hắn trưng cái mặt không cảm xúc cho mọi người. Đá kiệu, bãi đường đều là vẻ mặt đó khiến khách khứa ai ai cũng không dám thở mạnh. Nói là hôn lễ mà không khí âm ảm chẳng khác gì tang lễ.

Cả một ngày trời, chẳng một ai thấy vị Chiến vương phi xuất hiện. Người thì nghĩ vương phi thương tâm nên nhốt mình trong phòng không ra cửa. Người thì cho rằng nàng bị hủy dung nên vương gia cấm nàng dự lễ.

Nhưng ai ngờ được vị vương phi kia đang nhàn nhã uống trà trong hậu hoa viên, nói cười vui vẻ với song Long và Châu nhi.

Tới giờ động phòng, mọi người lên tiếng cáo từ rồi tra dầu vào chân mà chạy cho nhanh. Chẳng ai muốn chịu thêm không khí ngột thở, âm ảm như tang lễ thêm nữa.

Trong phòng hoa chúc, một thiếu nữ mặc hỷ phục, đầu phủ khăn uyên ương ngồi bên mép giường căng thẳng nói vọng ra ngoài: "Uyển nhi, người nghĩ xem ta có thể giúp phụ thân được không? Ta thấy rằng vương gia không hề thích ta!"

Nha hoàn tên Uyển nhi bên ngoài cũng nói vọng vào: "Tiểu thư, thật ra... nô tỳ cũng thấy rất lạ! Nhiều năm như vậy, lão gia chưa từng sủng ái người mà bỗng nhiên lại đưa cho người cả một rương trang sức lớn, lệnh người phải bắt được tâm tư của vương gia nữa. Nô tỳ cũng không biết chuyện gì nữa!"

Liễu Minh Ngọc dùng giọng buồn nói: "Ừ, những việc của phụ thân thật kì lạ. Nếu đêm nay vương gia không tới, ta sẽ bị đi! Dù sao, ta cũng không muốn mình trở thành người phá đi hạnh phúc của người khác!"

Uyển nhi nhìn lên bầu trời đầy sao: "Vậy.... tiểu thư.... người nhớ đưa nô tỳ theo nhé! Nhưng người muốn đi đâu?"

Hai bàn tay nàng nắm chặt lấy nhau, suy tư rất lâu rồi mới nói: "Thiên hạ rộng lớn... ta... ta nghĩ đi càng xa nơi này càng tốt. Nơi chẳng ai tìm được ta, ta sẽ được thanh thân sống qua ngày!"

Lưu Hoa Nguyệt đứng trên mái ngói nghe hết cả nội dung câu chuyện. Nàng bất ngờ khi biết được quyết định của Liễu Minh Ngọc. Nàng ta tuy là nữ nhi con quan lại được gả cho vương tử nhưng ước được tránh xa chốn hồng trần chún không cần sủng ái. Một nữ nhân như vậy rất khó tìm.

Bước vào phòng hoa chúc, Lưu Hoa Nguyệt lên tiếng: "Người không cần như vậy, ta kêu Thân cưới người là muốn có sự giúp đỡ từ người. Giúp cha người cải tà quy chính chứ không hại gì người cả."

Liễu Minh Ngọc gạt mình, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tiểu... Tần thiếp bái kiến vương phi."

Nàng xém nữa bật cười. Một nữ nhân có gan mơ ước tự do mà lại không có gan đối mặt với một người. Thật kì lạ. Nàng bước lại, nâng nàng ta lên: "Người không cần hành lễ. Ta muốn nhờ người giúp ta một việc: để phụ thân người đừng trở mặt với hoàng thượng. Ý người thế nào?"

Liễu Minh Ngọc tất nhiên ý rõ ý tứ của nàng, nói: "Tất nhiên là được. Vương phi, người định làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ta... đồng ý

Liễu Minh Ngọc lấy tay kéo khăn voan xuống. Trước mặt nàng là một nữ nhân vận hắc y, làm tăng thêm khí chất huyền bí của nàng. Trên mặt mang một chiếc sa mỏng che đi nửa khuôn mặt nhưng có thể mơ hồ thấy được dung nhan khuynh đảo chúng sinh. Cô hơi run một chút.

Nàng cười nhẹ, dùng giọng điệu nhẹ nàng nói: "Người chưa nghe qua kế hoạch đã đồng ý sao?" Cô cười khò: "Nữ hài giống phụ, nam hài giống mẫu. Ta đây lớn lên chẳng giống phụ thân, chỉ giống mẫu thân một đôi mắt. Thế, vương phi nghĩ sao?"

Bây giờ, nàng đã hiểu. Liễu Minh Ngọc không phải nữ nhi ruột của Liễu thừa tướng. Thấy đôi mắt tỏ vẻ không tin của nàng, cô tiếp lời: "Ta đồng ý

không phải vì hận ông. Ta đồng ý giúp ngươi vì ta muốn đền đáp công ơn dưỡng thành của ông ta. Ta không muốn ông ấy hối hận vì bất cứ điều gì!"

Nàng nâng chân mày lên: "Vậy nếu kế hoạch này khiến ông ta phải vào nhà lao hưởng phúc năm năm thì sao?" Trong mắt cô có chút giao động: "Ta... ta..."

Lưu Hoa Nguyệt cắt lời: "Người sẽ thấy thế nào?" Cô rũ mi che đi đôi mắt: "Ta... đồng ý! Để ông không chết đi, ta liền đồng ý. Nhưng, người... có thể đưa ta đi khỏi đây không? Ta... không muốn nhìn thấy ngày ông ta vào nhà lao, càng muốn cách xa chốn hồng trần nơi này!"

Nàng suy tư một chút, nói: "Một tháng nữa, ngươi có thể đi! Trong một tháng này, ta sẽ phái người đến dạy cho ngươi và nha hoàn ngươi ít võ công và một số được thuật cơ bản. Nếu ngươi chuyên tâm thì ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây."

Trong đôi mắt cô ánh lên sự vui mừng: "Được, ta và nha hoàn thiếp thân sẽ học thật tốt! Một tháng này, người muốn ta làm gì?" Nàng cười: "Báo cáo lại hành động của Liễu thừa tướng bằng cách kêu nô tỳ của ngươi bỏ thư vào hõn son giả trước hồ sen ở hậu hoa viên. Ta sẽ cho người đến lấy. Muốn lấy mặt báo thì đến vườn trúc, sẽ có người đưa cho nha hoàn của ngươi."

Nàng dừng một chút, nói tiếp: "Nhớ làm những điều trên, ngươi được rời khỏi, ông ta không mất mạng. Nếu ngươi làm sai hay lừa ta, ngươi sẽ được hậu quả như vậy!" Nói xong, nàng phóng ba cây châm ra, cả ba cái gim sâu vào trong bức tường. Cô hơi run lên tiếng: "Ta... đã hiểu! Ta sẽ không phạm phải điều tối kị đâu!"

Nàng cười hài lòng: "Thần đêm nay sẽ đến! Ngươi cũng đừng nói chuyện vừa rồi ra!" Rồi lách người rời đi.

Cô nhanh chóng đội lại khăn voan, ngồi lại ngay ngắn bên đầu giường. Một lúc sau, cửa mở ra, Phong Thần bước vào, chẳng thèm nhìn nàng: "Ngươi nên nhớ, cho dù ngươi có vào cửa vương phủ, ngươi cũng không thành tần thiếp của ta, không được kiếm chuyện với nàng rõ chưa!"

Hắn tưởng cô sẽ nổi giận, trở nên chanh chua hay là khóc rống lên. Nhưng nàng lại điềm nhiên trả lời: "Tiểu nữ đã rõ. Chỉ cần vương phi không sai bảo, tiểu nữ sẽ an phận!"

Phong Thần vẫn không tin: "Ngươi có giám thề không?" Cô kéo khăn voan xuống, vẻ mặt kiên định, hai ngón chỉ thiên: "Ta, Liễu Minh Ngọc, thề với trời đất: sẽ an phận thủ thường, không động vào một cọng tóc của vương phi. Nếu phạm vào, ta sẽ bị sét đánh chết không có đất chôn!"

Cô vừa dứt lời, một đạo ánh sáng chiếu vào cô, trên trán xuất hiện một vết chu sa hình sét màu lam. Một lúc sau, vết lam sét kia biến mất. Phong Thần gật đầu: "Nàng kêu ta đêm nay phải ở lại. Ngươi nằm trên giường, ta ra ghé!" Nói rồi, hắn bước ra ghé nằm.

Cô chẳng để ý, tháo trâm, rửa mặt rồi đi nằm. Một lúc sau, cô đã chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nỗi lòng Dương Lam Tuyết

Sáng sớm, mặt trời chưa xuất hiện, Lưu Hoa Nguyệt vận một hắc y đi đến Phụng Nghi Cung.

Đứng trên nóc phòng của hoàn hậu, nàng thấy một thân ảnh đứng dưới sân, mặc võ phục trắng, đeo một đai vải màu đen đang múa võ. Nhìn qua thì không khác gì với võ sư hiện đại. Đó không ai khác chính là Dương Lam Tuyết. Nàng phi thân xuống, lên tiếng: "Tuyệt tỷ tỷ có rảnh không?"

Dương Lam Tuyết quay đầu lại, mắt thấy Lưu Hoa Nguyệt vận hắc y, trên mặt đeo thêm sa mỏng, nở nụ cười: "Tất nhiên rồi! Nếu là Nguyệt nhi thì lúc nào tỷ cũng rảnh!"

Bỗng, một nha hoàn bước đến, nha hoàn hành lễ rồi nói: "Hoàng hậu, hoàng thượng sai nô tỳ đưa cho người bức thư này." Cô nhận thư, mở ra đọc, sau đó ném thư xuống đất rồi quát: "Tiện tỳ to gan, ngay cả giả làm hoàng thượng cũng dám! Là ai đã cho ngươi ăn gan hùm mật gấu hả?!"

Gương mặt của nha hoàn kia trở nên trắng bệch, vội quỳ xuống dập đầu: "Hoàng Hậu, nô tỳ không dám! Nô tỳ chỉ nhận bức thư từ một thái giám thôi... Nô tỳ không có mà... Xin hoàng hậu minh xét..."

Lưu Hoa Nguyệt nhìn thấy sắc mặt khó coi của cô thì nhẹ giọng nói: "Tuyệt tỷ tỷ, tỷ đừng giận. Để muội đưa nha hoàn này về tra khảo là được, người của muội làm việc rất hiệu quả. Họ nhất định sẽ tra khảo đến khi ả ta hé miệng nói thật mới thôi!"

Nghe vậy, sắc mặt của cô mới dịu đi: "Vậy trăm sự nhờ muội đó Nguyệt nhi!" Nàng giơ tay lên, búng một cái. Hắc Long liền xuất hiện đến trước mặt nàng cung kính: "Tiểu thư, thuộc hạ có mặt." Nàng chỉ tay về phía nha hoàn đang quỳ trên đất, không nhanh không chậm nói: "Đưa ả ta đi tra khảo về việc làm giả thư của thánh thượng. Nhớ, phải dùng mọi thủ đoạn khiến ả mở miệng!"

Hắc Long đáp lại, tóm lấy nha hoàn kia rồi lách mình biến mất.

Cô vẫn ngây ngốc đứng nhìn vào chỗ Hắc Long vừa đứng. Sao lại vậy? Từ khi nào hoàng cung trở thành chợ vậy?? Muốn đếm liền đến muốn đi liền đi vậy?! Không thể tin được!!!!

Một lúc sau, cô hoàn hồn lại, hướng nàng hỏi: "Rốt cuộc, muội... như thế nào lại có một thủ hạ biến thái như vậy?!" Nàng cười, đổi sang chuyện khác: "Phải không? Muội thấy, nha hoàn Tiểu Hoa của tỷ cũng không phải nguoiig thường. Đến cả muội cũng phải bắt ngờ a~!"

Dừng một chút, Lưu Hoa Nguyệt tiếp: "Mà, muội hỏi thật tỷ: có phải tỷ đặc biệt ân tâm đến hoàng thượng không?" Giọng điệu nàng dùng không phải là để hỏi mà giống như nói một câu trần thuật vậy.

Câu vừa xuất ra, mặt cô liền hiện lên một tầng mây hồng, lấp bắp nói: "Muội... muội nói... gì... vậy? Ha..ha thật... thật là... buồn cười..." Nàng nhẹ tháo sa mùng trên mặt xuống, tựa tiểu phi tiểu: "Nếu không phải, sao tỷ lại rõ ràng đó không phải thư từ hoàn thượng gửi tới?"

Dương Lam Tuyết biết không giấu được nữa, cười khỏ nhìn nàng: "Muội biết rồi thì sẽ ra sao? Cả thiên hạ này ai không biết từ khi được vào cung đến nay, hoàng hậu ta đây vẫn là một xử nữ chứ? Ai trong cung không biết từ trước đến nay, mỗi khi có yến đều hạ chỉ cấm ta xuất hiện chứ? Trong một cuộc tình, người nào yêu trước thì sẽ bị gameover đúng không?"

Cô lại tiếp: "Ta biết, trong đám oanh oanh yến yến này thì ta xấu nhất, không dịu dàng nhất... mạnh bạo nhất. Nhưng.. azzzz đáng lý ra khi bị ép vào cung thì ta nên đi trốn thật xa. Như vậy sẽ không quan tâm hấn, không bị cuốn vào hậu cung tranh sủng như mấy quyền ngôn tình ở hiện tại rồi! Đáng tiếc, ta không làm vậy."

Nàng nghe xong lại cảm thấy hơi quá. Mặc dù cô không dịu dàng và mạnh bạo thì sao? Con nhà võ ai không thể. Nhưng nếu đem ra so sánh thì nàng không dịu dàng đến độc ác, mạnh bạo đến khát máu. Còn hơn cô gấp vạn lần.

Nàng cũng không tiếp tục đề tài bạc nhẽo này nữa, lấy ra một tờ giấy được gấp làm tư: "Tuyệt tỷ tỷ, thứ này tỷ phải giữ gìn cẩn thận, không được để nó rơi vào tay của bất luận kẻ nào! Chờ thời cơ đến. Muội hiện tại phải đi, có thời gian lại tâm sự cùng tỷ. Muội cáo từ!"

Thấy cô nhận tờ giấy, gật đầu một cái, nàng mới phi thân về vương phủ. Mặt trời hiện tại cũng sắp lên rồi, hấn không thấy nàng có ở trong phủ chắc chắn sẽ nổi giận. Đành phải báo chuyện với "anh chồng" sau vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Một chữ Tình

Về đến Chiến vương phủ, Lưu Hoa Nguyệt bước ngay đến Thanh Nguyệt các. Vừa bước vào, nàng đã nhìn thấy hấn ngồi trên giường, hai mắt nhắm lại, tay khoanh trước ngực, cả người toát ra nộ khí.

Hấn âm lãnh mở miệng, giọng điệu có chút bá đạo: "Nàng vừa đi đâu?!" Nàng liếc mắt nhìn hấn, vẫn đạm phong kinh đáp: "Đi làm nguyệt lão. Không được sao?"

Nghe vậy, hấn nhướm mày ra vẻ đã hiểu. Đi đến trước mặt nàng, hấn dang tay ôm nàng vào lòng, giọng điệu như làm nũng: "Nàng chỉ lo cho họ thôi, không hề nghĩ đến ta! Rốt cuộc nàng là thê tử của ta hay của họ a~~~~!"

Nàng nghe xong thì bật cười. Sao nhìn bộ dáng hấn cứ như nàng đầu nhĩ bị uy khuất vậy? Thật giống một tiểu nữ thụ... í. nhằm tiểu bạch thỏ nha!

Vùng ra khỏi cái ôm của hấn, nàng đi về phía bàn trà ngồi xuống tự châm cho chính mình một ly: "Nguoi nên quay về chuẩn bị "lạc hồng" và làm tốt nhiệm vụ đi! Đang là thời gian nhạy cảm, nguoi nên tránh xa ta ra một chút, chán ghét ta hai chút và mắng chửi ta ba chút, biết chưa?!"

Mặt mày hấn ù rũ, thấp giọng đáp: "Ta biết rồi..." "Biết rồi thì rút!! Mau mau biến đi!" Không đợi hấn nói hết, nàng đã xen vào chặn họng. Hấn đành lùi thui đi ra khỏi Thanh Nguyệt các, không tiếng động quay về tân phòng.

Trong phòng còn lại một mình nàng. Nàng lấy từ dưới gầm giường ra một lô luyện đan. Nàng lục rương dược liệu lấy thêm một ít dược, phân loại chúng ra. Lâu rồi không luyện, không biết tay nghề còn xài được không nữa!

Lau lô luyện dược thật kỹ rồi quay sang xử lý dược. Một lúc sau, nàng ngồi bệt xuống đất, vận nguyên khí luyện đan. Lúc này, nàng đang cực kì cẩn trọng vì loại đan dược cực kì khó luyện chế. Đã vậy, nguyên dược liệu lại quý và hiếm nên dù có tiền thì cũng không mua được loại đan này.

Không biết qua bao lâu, Lưu Hoa Nguyệt thu hồi nguyên khí. Nàng thò tay vào trong lô dược xem xét. Nhìn trong tay đang cầm bốn viên đan nâu đỏ, hình dáng hơi rạn một chút nhưng làm nàng cảm thấy rất bất ngờ.

Lần đầu tiên thử nghiệm đã được bốn viên. Rất nhiều dược thuật đã không tiếc công sức tiền của để luyện loại Mộng Hương đan này. Nhưng dĩ nhiên là mười dược thuật thì cũng lắm chỉ có hai dược thuật luyện đan thành công, còn lại đều thất bại.

Nở một nụ cười nửa miệng, nàng búng tay hai cái. Tức thì, Bạch Long cung kính đứng trước mặt cung kính: "Tiểu thư!" Nàng gật đầu: "Dùng lô hương đốt chúng ở nơi nhiều gió. Không được để một ai biết! Sau khi đốt ba canh giờ thì lan truyền tin đồn ta đã dặn. Kêu người của Hấp Huyết lâu tạm ẩn thân đi!"

Bạch Long cầm lấy bốn viên Mộng Hương đan rồi lắc mình biến mất. Còn nàng thì cất lô được và được liệu thừa đi, nằm lên giường rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Trong lúc đó, Phong Thần phải chịu đựng đủ chuyện. Đầu tiên là lạc hồng, sau lại kính trà đủ loại. Hắn thật sự nhìn đủ rồi!

Hắn đứng phắt dậy, mở miệng âm lãnh nói: "Bốn vương mệt rồi, lúc khác nói tiếp!" Rồi đứng phắt dậy phất tay áo đi mất, để lại sau lưng một đám người chẳng kịp ú ớ gì.

Mới không gặp nàng vài canh giờ đã thấy rất nhớ. Không biết nàng đang ở đâu, đang làm gì, có hay không... nhớ đến hắn. Nghĩ đến đây, hắn cẩn thận không để ai thấy mình rồi đi đến Thanh Nguyệt các.

Bước vào cửa, hắn nhìn xung quanh phòng rồi nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé nằm cuộn lại ở trên giường. Khuôn mặt nàng hơi ửng hồng vì ngủ, đôi lông mi cong vút khẽ giật, cái miệng anh đào nhỏ xinh hơn mở khiến hắn chỉ muốn cắn một cái. Lúc tỉnh nàng cứng đầu, độc lập bao nhiêu thì lúc ngủ lại mềm mòng, yếu đuối bấy nhiêu.

Kề đi đến cạnh giường, hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của nàng, nhẹ giọng thủ thỉ: "Nguyệt nhi, nàng biết không, ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày ta sẽ dung túng, sủng nịnh, bao dung cho một nữ nhân. Cho đến khi ta gặp nàng.

Nhìn thấy nàng trong bộ hắc y huyền bí, ta đã tự hứa với lòng sẽ luôn bên nàng đến bách niên giai lão, sẽ luôn khiến nàng cười, sẽ cùng nàng vượt qua mọi chuyện. Nhưng nàng lại không hề động lòng. Như vậy cũng được. Nàng không cần yêu ta, hãy để ta yêu nàng là được, chỉ cần đừng xa rời ta là được.

Ta thật là ngốc! Biết rõ nàng đang thiếp đi mà vẫn mong nàng có thể nghe thấy những lời này." Hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, nụ hôn kia thật nhẹ, thật nhẹ nhưng lại chứa thật nhiều tâm trạng của hắn.

Hắn thật hận nàng vô tâm vô phế, hắn thật hận nàng không quan tâm hắn, hắn muốn hận nàng thật nhiều, thật nhiều... lại không nỡ hận nàng.

Haizzz... hỏi thế gian tình là gì?... Chính là quả ngọt khi ta đi đúng đường, là liều độc được khi ta đi sai hướng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Làm thật (h)

7 ngày sau...

Phong Thần đang ngồi phê duyệt thư tình báo ở biên cương thì một chiếc phi tiêu phóng vào. Hắn nhanh tay bắt lấy, trên đuôi chiếc phi tiêu kia còn buộc một tờ giấy:

Tối nay, ngươi mau mau thị tẩm Liễu Trắc phi! Ngươi là hồng chuyện, bốn lâu chủ sẽ nhét đầu ngươi xuống hồ cho cá ăn!

Huyết Nguyệt

Hắn bật cười thành tiếng. Uy hiếp hắn như vậy, dùng giọng điệu bắt kính như vậy, chung quy chỉ có mình nàng. Nhưng hắn cam tâm tình nguyện dung túng cho nàng vô pháp vô thiên như vậy!

Tiếp tục công việc, hắn nghĩ xem làm cách nào có thể nuốt nàng vào bụng nhanh nhất. Thế là đám nô tỳ gia đình đi qua đều thấy vương gia cười tủm tỉm như.... người điên và né thật xa.

Lúc này, Trọng bước vào, cung kính đưa cho hắn một tờ giấy nhỏ, nói: "Chủ nhân, là người của Huyết sát!" Hắn mở tờ giấy ra, bên trong đó chỉ vờn vẽ ba chữ: Đã tráo người.

Tất nhiên, hắn biết ai đã bị tráo. Phất tay bảo Trọng lui xuống, Phong Thần nhìn về vô định. Không biết sẽ tráo thành ai.

Thanh Nguyệt các...

Lưu Hoa Nguyệt đang ngồi sưởi nắng thì Hắc Lòng vào, cung kính nói: "Chủ tử, Liễu trác phi nói nếu không phải ngài sẽ không tráo!"

Nàng lười biếng mở mắt, suy tư một chút bảo: "Được! Cứ vậy đi!" Dù sao cũng mất, mất cho trót.

_____ thời gian trôi ~ _____

Phong Thần đi đến tiểu các của Liễu Minh Ngọc, trong lòng đầy bất mãn. Dù đã cố đi chậm, nhưng mà hắn cũng đã đến nơi, thờ dài một hơi rồi bước vào.

Điều khiến hắn từ hột hần trở nên phấn chấn là nữ tử ngồi bên mép giường là Lưu Hoa Nguyệt. Nhanh chóng đó cửa lại, chạy như bay đến ôm lấy nàng, sùng nịnh: "Nguyệt nhi, là nàng sắp xếp sao?"

Nàng nhìn thẳng vào hắn: "Người nhỏ giọng một chút, ta sẽ đổi giọng thành Liễu tiểu thư, ta với người chỉ giả vờ!" [Mèo: ta viết H không rành. Chương này là tất cả vốn liếng của ta (~_-)~]

Hắn cười hắc, bàn tay không yên phận bắt đầu sờ loạn, ghé sát miệng đến gần tai nàng thổi hơi: "Nguyệt nhi, chuyện đó dù sao cũng đã làm qua, chỉ bằng làm thật đi!"

Bị giọng nói trầm đục của hắn làm cho mê muội, nàng quên luôn cả việc phản kháng. Hắn lập tức đè lên người nàng, bắt đầu thoát đi "chương ngại vật".

Cảm thấy trên người lạnh lạnh, nàng bừng tỉnh. Nàng nhìn lại thì trên người mình chỉ còn duy nhất một cái yếm đen. Mặt nàng hiện tại đỏ như có thể nhỏ ra máu, nàng bắt đầu kháng cự: "Khối khiếp, người mau rút ra, mau rút ra!! Tên đại sắc lang này!!"

Do chống cự quá mãnh liệt, chiếc yếm còn sót lại cũng bay xuống đất. Cơ thể xinh đẹp của nàng hoàn toàn hiện rõ trước mặt hắn.

Hồ hấp của hắn lại càng trầm đục, hạ xuống mút lấy viên trân châu đỏ hồng của nàng, một tay xoa nắn bên còn lại.

"Um... ah... dừng... ah..... dừng lại....!" Nàng không tự chủ được cất tiếng rên rỉ. Hắn ngửa mặt lên cười tà: "Dừng lại hay dừng dừng lại? Ta không nghe rõ nàng muốn gì a~~~"

Một tay của hắn xấu xa bóp chặt lấy viên trân châu trên ngực nàng, một tay lần xuống phía dưới thăm dò hoa huyết của nàng: "Đã ướt như vậy rồi sao? Muốn dừng lại? Hử..."

"Um..... dừng..... um.....ah....."

Chết tiệt! Hắn thâm chủi. Hạ thân của hắn đã trướng lên, dục vọng trong cơ thể đang không ngừng đòi giải thoát. Bỏ ngón tay đang thăm dò bên trong nàng ra, hắn đặt gậy thịt ở trước cửa huyết, nhẹ nhàng ma sát: "Nguyệt nhi, muốn không? Hửm?"

Cả người nàng cảm thấy khô nóng, hạ thân trống rỗng, như bị thôi miên: "Um..... mu... muốn..... ah....." Hắn cười tà, dùng gậy thịt ma sát mạnh hơn: "Muốn gì?" Nàng vịn vịn " ah..... um... mu... muốn..... ng.... người..."

Hắn không chờ nữa, nhanh chóng thúc gậy thịt vào sâu nhất trong nàng. Trong phòng chỉ còn tiếng rên rỉ của nữ nhân, tiếng gầm của nam nhân và hương vị hoan ái khiến người đi qua phải đỏ mặt tía tai.

Không biết qua bao lâu, hắn tăng tốc độ ra vào, phóng thích tất cả mầm móng vào trong nàng. Rút gậy thị đã mềm ra, xoay người thỏa mãn ôm nàng vào lòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Không thể có

Sáng sớm, ánh nắng vàng xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên chiếc giường... có hai cơ thể đang ôm nhau ngủ.....

Lưu Hoa Nguyệt thức dậy, cảm thấy có gì đó đang đè lên ngang hông mình. Nàng nhìn xuống dưới thấy một cánh tay đang ghi chặt lấy người nàng.

Cố hết sức nhưng lại chậm chậm gạt cánh tay ra mà không để người kia không thức dậy. Nhưng đây khéo thế nào cũng không thể khiến cho cánh tay đang ôm nàng chuyển động.

Phong Thần đã dậy từ lâu, thế nhưng lão giả ngủ để trên chộc nàng một chút. Không ngờ lại có thể thấy dáng vẻ bất lực như tiểu bạch thỏ của nàng. Thật sự rất rất đáng yêu nha~~

Hắn trở người, đè nàng dưới thân, ghé miệng vào tai nàng, dùng giọng nói trầm thấp mê hoặc:" Nguyệt nhi, mới sáng sớm nàng đã muốn quyến rũ vi phu sao?"

Hơi thở ấm nóng phả vào tai nàng, khiến mặt của nàng đỏ ửng lên, lấp bắp phản bác:" Ngươi.... ta.... ta đâu.... có.... Ngươi.... tránh ra....!"

Thấy cử chỉ thẹn thùng đáng yêu của nàng, hắn cảm thấy thỏa mãn. Vì sao? Đơn giản vì nàng đối với ai cũng là vẻ mặt băng sương gió lạnh, chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt khác. Mà lúc ở cùng hắn, dáng vẻ thẹn thùng đáng yêu của tiểu bạch thỏ, dáng vẻ xù lông đuôi của tiểu bạch miêu, tất cả các biểu cảm của nàng hầu hết chỉ phô bày cho hắn xem nên hắn cảm thấy thật có thành tựu.

Hắn cười cười, cười đến vô si, thổi hơi nóng vào tai của nàng:" Bây giờ còn sớm, hay chúng ta.... làm thêm một lần nữa??" Lập tức, nàng cố sửa dùng dấn ra khỏi vòng tay hắn, bắt chắp dùng sức vào cả nguyên khí để thoát ra.

Vừa thoát ra được, nàng lập tức dùng vận tốc ánh sáng mặt y phục vào, chạy như bay ra khỏi phòng. Hắn cười trừ, nhanh chóng mặc quần áo vào, quay về chuẩn bị cho buổi thượng triều.

Lưu Hoa Nguyệt chạy về phía Thanh Nguyệt các, bước đến trước cửa, nàng gõ tay gõ cửa. Một nha hoàn bước ra, nàng cười nhẹ:" Uyển nhi, ngươi và Liễu tiểu thư nhanh chóng đi theo Châu nhi về viện của mình đi. Hạ nhân trong phủ chuẩn bị thức giấc rồi!"

Uyển nhi gật đầu, nhanh chóng bước vào trong chuẩn bị mọi thứ. Sau khi ba người kia đi hết, nàng lập tức bước vào phòng, mở hòm thủy được ra, tìm một lọ thuốc màu nâu đen, trên thân có buộc một tờ giấy rồi uống.

Uống xong, nàng đem cất cái lọ rỗng kia đi. Nằm trên giường, nàng suy nghĩ về những việc ngày hôm qua.

~~~~~

Sáng hôm qua...

Nàng đang ngồi sưởi nắng thì Hắc Long vào:" Chủ tử, Liễu trác phi nói không phải ngài không tráo!" Nàng dùng giọng điệu lười biếng:" Ta đã biết! Ngươi lui ra đi!"

Sau khi Hắc Long lui ra ngoài, nàng bước vào phòng, mở hòm được liệu, lấy vài bông hoa và một nắm lá rồi đóng hòm lại. Nàng lấy thêm ít nước sạch, một cái bếp nấu nhỏ và một miếng vải trắng rồi bắt đầu làm việc.

Lưu Hoa Nguyệt nghiền nhuyễn các bông hoa và vài chiếc lá, bỏ số lá còn lại vào nước rồi đem đun. Sau đó, nàng đem khăn trắng bọc kín miệng chén đựng bột hoa và lá kia, đổ nước lá mới đun vào và trộn đều nước lá với bột nhuyễn rồi lọc thật kỹ một lần nữa.

Bỏ nước vào trong lọ nhỏ, buộc vào đó tờ giấy: tránh thai.

~~~~~

Đúng vậy, nàng đã uống thuốc tránh thai. Vào thời gian này, nàng chưa thể mang thai được. Nếu nàng mang thai, Liễu thừa tướng sẽ động là thứ nhất; thứ hai là nàng sẽ không thể là Huyết Nguyệt thời gian dài và giới giang hồ sẽ loạn, Liễu thừa tướng sẽ đoạt thời cơ này mà nổi loạn.

Nàng không thể là gánh nặng cho mọi người. Vậy nên, tốt nhất là không có đứa trẻ nào xuất hiện cả, như vậy là tốt nhất! Chuyện này, không nên để một ai biết. Với cả, hiện tại trong bụng nàng cũng chưa xuất hiện sinh linh nào nên không thể nói nàng ác độc. Vì đại cục nên phải như vậy, thời gian thích hợp còn rất xa so với hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trở lại giang hồ

Kết thúc mọi hồi tưởng, Lưu Hoa Nguyệt lại lấy giấy bút ra, ghi một bức thư, thu xếp đơn giản một ít đồ rồi vận kinh công bay đi.

Một lúc sau, nàng đặt chân đến trước cửa Phượng Nghi cung, nhanh chóng lách người vào trong. Bỗng nhiên, một chiếc bình hoa từ trong phòng khách bay ra, kèm với tiếng thét nghiêm rằng nghiêm lợi của nữ nhân:" TÊN RỒNG THỐI KIA, NGƯỜI MAU CÚT KHỎI TÂM MẮT CỦA LÃO NGUỒN! NẾU KHÔNG THÌ BA THÁNG SAU NGƯỜI KHÔNG CẦN XUỐNG GIƯỜNG NỮA!!!!"

Tiếng thét cùng với lời nói mập mờ cũng không thể là cho người hầu giảng đoạn việc họ đang làm. Có thể thấy chuyện này xảy ra rất thường xuyên, có lẽ là mỗi ngày đều như vậy.

Một lâu lúc sau, Lư Hoa Nguyệt nhìn thấy Phong Minh bước ra. Nàng nhanh chóng ẩn đi hơi thở của mình rồi núp sau núi giả. Nàng vẫn luôn có cảm giác rằng, Phong Minh không chỉ là một hoàng đế biết trọng văn dụng võ mà còn là một người không đơn giản chút nào, thậm chí có cả phần thâm sâu khó lường.

Đội hân ta bước ra khỏi cổng Phụng Nghi cung, nàng mới bước vào gặp Lam Tuyết.

Vừa mở cửa bước vào, nàng đã thấy hình ảnh của một vị nam tử bạch y đang thu xếp hành trang vào tay nải. Từ hướng nàng nhìn có thể thấy được khuôn mặt khá xuất chúng: mày kiếm, mắt phượng, mũi cao, môi mỏng... có thể khiến bất cứ nữ tử nào cũng mê mẩn.

Nàng đứng dựa lưng vào cửa, giọng nói mang theo ý cười: "Tuyết tỷ tỷ, không ngờ tỷ lại có một sở thích thú vị như vậy!"

Không sai, nam tử bạch y kia chính là quốc gia chi mẫu của Nam Phong quốc- Dương Lam Tuyết. Cô ngẩng mặt lên, vừa lúc nhìn thấy nụ cười nhẹ bên môi của nàng.

Dương Lam Tuyết không nhận được, liền lầm bầm: "Muội cười lên nhìn đẹp như vậy, gương mặt khi lạnh lùng bí hiểm như vậy, làm gì có nam nhân nào có thể cưỡng lại được chứ!"

Tuy rằng cô nói rất nhỏ nhưng nàng là một cao thủ nên vẫn nghe không sót một chữ, mày liễu hơi nhíu lại, hỏi: "Tuyết tỷ, tỷ nói gì cơ?"

Dương Lam Tuyết giật mình, ý thức được bản thân vừa nói gì, chỉ cười tự giễu: "Không, không có gì! À, muội đến đây là có việc gì sao?"

Lư Hoa Nguyệt nghe vậy, xác định chẳng thể moi được gì từ miệng của cô nữa. Nhưng cũng đủ để hiểu rằng, hoàng thượng và cô đang xảy ra không ít chuyện.

Nàng nhìn về phía tay nải của cô, giọng nói mang theo ý tứ dò xét: "Tuyết tỷ đang muốn đi đâu à? Vừa hay muội cũng muốn ra khỏi phủ đi dạo. Hay tỷ muội ta cùng đi?"

Dương Lam Tuyết lắc đầu: "Không! Ta muốn quay về Thiên Sơn, về với thiên hạ. Ta muốn làm ngọn gió chứ không muốn làm hoàng yến trong lồng vàng nữa!"

Lư Hoa Nguyệt có chút giật mình. Thiên Sơn là nơi nào à? Đó là nơi thú dữ, cạm bẫy trùng trùng, mặc dù. Chưa nói đến từ kinh thành đến Thiên Sơn phải đi đến một tháng, nếu không ngủ nghỉ thì phải mất nửa tháng trời. Trốt cuộc thân phận thật sự của Dương Lam Tuyết là gì??

Trong mắt nàng thoáng qua một tia nghi vấn, nhưng rất nhanh đã được che dấu kỹ, nơi khóe miệng hiện lên nụ cười bất đắc dĩ: "À... vậy thì muội sẽ dạo phố một mình vậy! Hẹn ngày tái ngộ!"

Dương Lam Tuyết cũng không thấy điều gì bất thường, nở nụ cười chua xót: "Ừm... Vậy... hẹn ngày tái ngộ chốn giang hồ!"

Lư Hoa Nguyệt gật đầu, xem như chào tạm biệt rồi vận kinh công đi mất. Thân phận thật sự của đế hậu thật khó lường, cũng thật may vì nàng không phải là người đối đầu với họ. Nếu không, nàng cũng sẽ gặp nhiều phiền toái lớn.

Mặc dù có Huyết Sát lâu sau lưng nhưng chưa rõ thế lực của họ thế nào nên không thể khinh suất được.

Chiến vương phủ...

Thư phòng...

Phong Thần đang ngồi phê duyệt chiến sự, bỗng có một tên gia đình gấp gấp chạy vào. Tên gia đình lấy từ trong người ra một phong thư, đưa lên cho hân, cung kính nói: "Vương gia, đây là thư từ biên cương gửi đến!"

Đôi mày kiếm hơi cau lại, hân đưa tay lấy bức thư, đọc thật cẩn thận. Đọc xong, hân không nói gì, ra hiệu cho tên gia đình lui xuống, ra khỏi thư phòng kín đáo đi đến Thanh Nguyệt các.

Bước vào tiền viện, Phong Thần đã nghe tiếng khóc lớn. Nhìn lại liền thấy Châu nhi đang ngồi úp mặt khóc trên bàn đá, trên tay cầm một tờ giấy hơi nhàu.

Hân bước lại gần Châu nhi, trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì?" Châu nhi ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước mắt, chìa tay đưa cho hân một bức thư: "Vương gia... hức.... tiểu thư.... ô ô... tiểu thư.... đi rồi... ô ô..."

Tức thì, hân đoạt lấy bức thư trong tay của nàng. Càng đọc, đôi mày của hân càng nhíu chặt lại. Nói với Châu nhi: "Người đến phủ Tiêu Dao vương, lập tức báo tam vương đến cho ta!!"

Châu nhi lau nước mắt, dạ một tiếng rồi chạy đi. Trong tiền viện chỉ còn lại một mình hấn. Nguyệt nhi, nàng giới lăm, dám trốn đi còn viết thư từ biệt. Để lần này ta trừng phạt nàng, xem nàng còn dám trốn nữa không!!

Huyết Sát lâu...

Tiền sảnh...

Nàng ngồi ở trên cao, trên mặt đẹp một chiếc mặt nạ hình bán nguyệt, hoa văn tinh xảo. Nhìn một lược thuộc hạ từ trên xuống, cất giọng lạnh lùng:" Hôm nay, ta triệu tập tất cả các người ở đây để thông báo một chuyện đó là: chúng ta sẽ di dời nơi tập hợp sang Tây Hoa. Người nào có ý kiến gì không?"

Tất cả thuộc hạ đều đồng thanh đáp:" CHÚNG THUỘC HẠ KHÔNG Ý KIẾN, TÙY CHỦ TỬ ĐỊNH ĐOẠT!!"

Nàng gật đầu, đứng dậy phất tay:" Vậy chúng ta bắt đầu xuất phát. Đi!" Trong nháy mắt, đại sảnh trống rỗng không còn lấy một hơi thở, bóng người nào. Vào thời khắc này, tất cả kẻ hoạch của nàng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hai bức thư kì lạ

Bước vào hoàng cung, sát mặt của Phong Thần không khá hơn được. Hạ nhân xung quanh chào cũng không dám, mắt nhìn mũi, mũi nhìn gày chờ hấn đi đến chỗ khác.

Đặt chân đến thượng thư phòng, không để thái giám canh cửa vào trong bẩm báo, hấn đã nhanh chóng tiến vào. Bên trong, trên chiếc bàn không còn dấu vết của đại thần mà tất cả đều ở dưới đất. Bút, nghiên, than mực... đều nằm hỗn độn trên sàn.

Tiếp đó, thanh âm chứa đầy lửa giận của Phong Minh cất lên:" Là ai thì cũng mau rút hết cho trẫm!!" Phong Thần chậm rãi lên tiếng:" Lão huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe thấy giọng của nhị đệ mình, Phong Minh cố nén lửa giận, ném đến cho hấn một tờ giấy hơi nhàu: Ròng thôi, có giới thì đi tìm lão nương đi! Ta đang ở

| -..... -.

|... ---- -- -.

Không giải được thì đừng có! Cáo từ

Hấn sững sờ nhìn vào những dấu chấm, dấu gạch ngang mà không có lấy một manh mối nào. Hấn lấy từ trong ngực áo ra một tờ giấy được gấp lại một cách cẩn thận, đưa cho Phong Minh.

Hoàng thượng có chút nghi hoặc nhìn hấn, nhận tờ giấy rồi mở ra: ta sẽ cho người chút nơi ta đang ở phải đi đường ốc

O U A O

O C S H

-----》T A A Y

Ta chờ người đến, Châu nhi.

Cả hai người đưa hai bức thư không hề có quy luật gì ra cho nhau xem. Nhìn những gợi ý, chữ nghĩa kì lạ rồi dấu gạch và dấu chấm không rõ nghĩa cả nửa ngày, Phong Minh cũng sai một tên thái giám đi tìm sứ giả chuyển đến các nước khác để giao lưu học hỏi đến.

Không lâu sau, hai sứ thần bước đến thượng thư phòng, bọn họ quỳ xuống hành lễ:" Tham kiến hoàng thượng. Tham kiến vương gia." Phất tay ý bảo bọn họ đứng dậy, Phong Thần đưa hai bức thư cho bọn họ, giọng nói pha chút không kiên nhẫn:" Mau mau giải mã hai bức thư này, chỉ cần có thể giải mã được, ta vào hoàng thượng sẽ ban trọng thưởng!"

Hai tên sứ thần mỗi người cầm một bức thư, mở ra đọc. Được một lúc, một tên mở miệng:" Khôi bẩm vương gia, bức thư do vương phi để lại sử dụng loại kí tự ngôn ngữ của các quốc gia ở phương Tây xa xôi. Nhưng, loại từ này vì thần chưa thấy bao giờ."

Tên còn lại cũng nói:" Khởi bẩm hoàng thượng, bức thư do hoàng hậu để lại sử dụng tín hiệu của các dân tộc ở vùng sông núi. Thần cũng không thể giải mã ngay được. Kính xin hoàng thượng cho chúng thần thêm ít thời gian."

Trầm mặc một lúc, Phong Minh cũng gật đầu:" Các người có ba ngày!" Hai tên sứ giả trở về giải thư, căn phòng chỉ còn có hai người.

□□□□□□□□

Thiên Sơn....

Dương Lam Tuyết vận nam y, trên vai đeo một chiếc tay nải nhỏ. Cô bước đến trước cổng lớn sơn đỏ, phía trên ghi ba chữ " Thiên Sơn môn".

Bước tới trước đại môn, cô liến giơ chân đá cửa xông vào. Tất cả mọi người bên trong đều bị kinh động, chạy ra xem có chuyện gì đang diễn ra.

Cô tiêu sái bước vào trong, nở nụ cười!" Lâu rồi không gặp! Còn ai nhận ra ta không!" Từ trong đám người, một cô bé tết hai bím tóc, khuôn mặt tròn trĩnh chạy ra, ôm chầm lấy cô:" Oaaaaaa! Đại sư tỷ, tỷ càng ngày càng giống cao phú soái nha! Nhu nhi thực thích!"

Cô xoa đầu Nhu nhi, cười:" Được rồi, đại sư thúc cùng sư phụ đâu?" Nhu nhi kéo tay cô:" Đi, muội đưa tỷ đi! Tại vì tỷ đi rồi, nên việc lớn nhỏ đều vào tay của Tam sư huynh làm muội lúc nào cũng bị bắt nạt. Sư tỷ à, tỷ phải làm chủ cho ta!"

Cô chỉ cười không nói. Tiểu sư muội ngây thơ này vẫn không biết rằng tam sư đệ đã theo đuổi nàng ta trong ba năm. Ba năm, không ngắn, cả Thiên Sơn môn này đều biết, chỉ có tiểu cô nương này là không. Haizzzz, tam đệ còn một quãng đường dài phải đi aaa!

Phong Thần ngồi đọc thư từ các ám vệ gửi đến. Cả hơn ba trăm bức thư từ các quốc gia xa gần khác nhau. Nhưng thủy chung không có một tin tức gì về nàng.

Bao nhiêu thư, bấy nhiêu hi vọng đều tiêu tan theo dòng chữ " không có tin tức" hay " Không nghe ngóng được". Hắn phải làm sao!

Chán nản nhìn về vô định, hắn bắt giấc thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tâm thư của mẫu thân

Huyết Sát....

Lưu Hoa Nguyệt ngồi trên cao, nhìn xuống những thuộc hạ của mình, nàng cất giọng lạnh lùng:" Nay, Huyết Sát lâu của chúng ta đã dò Huyết đường đến đây. Ta nhắc nhở các người rằng: đừng xem thường ai ở đây, đặc biệt là nữ nhân!

Đây là nữ quốc, lực lượng quân đội, trọng quan và cả giang hồ trên đất nước này đều thuộc nữ quyền các người không được làm cản, rõ chưa?!"

Tất cả hắc y nhân đều chấp tay cúi người:" THUỘC HẠ ĐÃ RÕ!" Nàng gật đầu. Bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nàng lên tiếng:" Chu Tước!"

Chu Tước bước ra khỏi hàng ngũ, chấp tay:" Có thuộc hạ!" Nàng dựa vào ghế, âm dương quái khí nói:" Việc ta giao cho người, người nhất định phải hoàn thành cho thật tốt. Còn nữa, mỗi lần chúng ta hoạt động, người phải phong tỏa mọi tin tức. Nhớ rằng đừng để lộ ra dù chỉ một chữ!"

Chu Tước gật người, đáp lại rồi trở về chỗ cũ. Lưu Hoa Nguyệt phát tay, Huyết đường rộng lớn chỉ còn lại một mình nàng.

Lấy từ trong người ra một hộp gỗ nhỏ được chạm khắc tinh xảo, nàng lâm vào suy tư. Theo trí nhớ của " Lưu Hoa Nguyệt", mẫu thân nàng vào ngày rằm sẽ cắm chiếc tiêu bạch ngọc này đứng dưới ánh trăng huyền ảo thổi nên khúc nhạc du dương mà đượm buồn.

Từ khi mẫu thân mất, chiếc tiêu này đã không có trong trí nhớ nữa, thay vào đó là tháng ngày bị hành hạ. Kết thúc hồi tưởng, nàng mở hộp, lấy cây tiêu bạch ngọc ra nhìn ngắm. Tiêu ngọc lạnh băng, hoa văn tinh xảo sống động còn... có nguyên khí vây quanh.

Nguyên khí vây quanh? Sao lại vậy? Cẩn thận tìm đến chỗ nguyên khí được tỏa ra trên thân sáo, chạm nhẹ vào.

Bỗng, một luồng sáng mờ ảo hiện lên, bao vây lấy chiếc tiêu bạch ngọc. Lúc sau, khi ánh sáng tan dần, một tờ đã ngả vàng xuất hiện bên trong sáo.

Lưu Hoa Nguyệt lấy tờ giấy ra đọc. Trong đó viết:

Nguyệt nhi, lúc con tìm được thư của mẫu thân thì ta cũng đã không còn nữa. Ta biết, con đang rất ngỡ ngàng vì sao ta lại giấu bức thư trong

cây sáo ngọc này. Vì chỉ khi con đạt được một cảnh giới nhất định mới có thể mở được kết giới. Còn nữa, kết giới này chỉ có người mới chạm vào được cây sáo ngọc này.

Ta chỉ muốn nhắc nhở con rằng, con sinh ra tuy là đích nữ nhưng lại không phải tiểu thư, con tuy là người của hào môn nhưng không hề danh giá, con sinh ra bởi hai người vĩ đại nhất của đại lục cùng với sự hòa hảo của hai quốc gia.

Điều cuối cùng, dù thế nào, người cũng phải đường đường chính chính bước vào giang hồ để tìm ra thân thế của mình.

Đọc xong tâm thư mẫu thân để lại, nàng cảm thấy suy tư. Hóa ra, bấy lâu nay nàng không phải đích nữ tiểu thư, hóa ra nàng chính là nghiệt chủng, hóa ra...

Nàng bật cười thành tiếng. Tiếng cười của nàng vang vọng hết cả Huyết đường. Tiếng cười của nàng nhỏ dần, nhỏ dần... Lưu Hoa Nguyệt đưa ngón tay nõn nà chạm vào má, cảm giác ướt lạnh làm nàng giật mình.

Kiếp trước, nàng được đưa vào cuộc huấn luyện ma quỷ từ lúc nhỏ, trải qua bao nỗi đau thể xác nàng cũng chưa từng rơi lệ. Nào ngờ chỉ vì một bức tâm thư nho nhỏ mà lệ đã tràn mi. Ha, thế sự khó lường, lúc mới đến đây, trong thâm tâm nàng luôn có gì đó thôi thúc nàng phải có chỗ đứng trong giang hồ. Giờ nàng đã biết vì sao rồi!

Gạt đi những giọt nước mắt, lau sạch lệ quang. Nàng nói trong không khí: "Chu Tước, người mau đi tìm rõ nguyên nhân cái chết của mẫu thân ta và thân thế của người! Đi đi!" Một hắc y nhân xuất hiện chấp tay nhận mệnh rồi biến mất.

Xem ra, trong bức thư còn có dụng ý khác. Hoặc là tâm nguyện của mẫu thân, hoặc là mong nàng đã trưởng thành nên mới viết thư này. Nhưng dù sao, nàng cũng muốn tìm cho ra thân thế của mình, đã không phải là máu mủ của Lưu gia, nàng cũng muốn tìm lại họ thật của mình. Mang họ Lưu này, nàng cảm thấy thật ghê tởm.

Tay cầm theo tiêu bạch ngọc, nàng vận khinh công ra khỏi Huyết đường. Đứng trên một ngọn cây cổ thụ, đường dưới ánh trăng rằm, nàng để tiêu ngọc kề môi, thổi một khúc nhạc mang nặng ưu thương. Tiếng tiêu theo gió đi về phương xa....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bí ẩn tiêu ngọc

Lưu Hoa Nguyệt hoàn toàn chìm đắm trong khúc tiêu nhưng xung quanh vẫn có một lớp nguyên khí mỏng để bảo vệ chính mình. Trải qua mọi chuyện, nàng biết được rằng bất kì ai cũng có thể đã hại chết mẫu thân nàng, bất kì ai cũng muốn hại nàng.

Đúng như kiếp trước cha nàng đã nói " *Vĩnh viễn chỉ có thể tin ở bản thân, dù là người thân nhất, người bản thân sùng bái kể cả người mình tin tưởng nhất cũng có thể đâm mình một nhát từ đằng sau!*"

Bây giờ, nàng hoàn toàn lĩnh ngộ được câu nói này. Đúng thật chỉ có trải qua sóng gió thăng trầm mới lĩnh ngộ được hàm ý bên trong những lời dạy của người đi trước.

Tiếng tiêu nhỏ dần rồi dừng hẳn. Nếu bất nàng phải đoạt tình tuyệt ái để trả thù cho mẫu thân, nàng không từ. Bất nàng phải bỏ ra năm năm để tìm được thân phận, nàng đồng ý.

Thoát ra những dòng suy nghĩ, Lưu Hoa Nguyệt xoay người, chuẩn bị bước đi thì một giọng nói quỷ dị cất lên: "*Ha ha ha ha! Không ngờ rằng, tiểu thư lại đến đây sớm như vậy. Chà chà, còn gì kia? Ồ, thì ra là tiêu ngọc của phu nhân. Ha ha ha ha...*"

Âm thanh được phân tán ra tứ phía nên nàng không thể đoán được tên kia đang ở đâu. Nàng đứng yên tại chỗ, cả người tỏa ra sát khí và hàn khí dày đặc, đôi hắc đồng tử quan sát xung quanh, lãnh đạm nói: "Người là ai?"

Tiếng nói quỷ dị kia lại cất lên, mang theo một tia hứng thú: "*Ha, chẳng lẽ ngài chưa biết thân phận của mình sao? Không sao, không sao cả! Chỉ cần ngài biết rằng: tiêu âm dẫn lối, phụ tử tương phùng. Ha ha ha ha ha...*"

Tiêu thanh dẫn lối, phụ tử tương phùng? Rốt cuộc là có ẩn ý gì? Nàng lại lớn tiếng nói: "Cuối cùng người muốn nói gì?" Đáp lại nàng là khoảng im lặng.

Nàng nhìn lại cây tiêu ngọc trong tay, mảy liễu nhú lại thành hình chữ xuyên. Tiêu thư? Trong bức thư mẫu thân để lại có nhắc đến: "*con sinh ra tuy là đích nữ nhưng lại không phải tiểu thư*" vậy là sao? Lại nói đến chữ "*hào môn*" và "*không danh giá*", mẫu thân có dụng ý gì?

Xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau, nàng đã có thể đoán được đại khái là: nàng không hề được sinh ra ở một gia tộc lớn hay nhà quyền quý nào cả, nàng có thể được sinh ra ở một bang phái lớn trong giang hồ lúc đó. *Hào môn* chứng tỏ rằng bang phái rất hùng mạnh nhưng *không danh giá* là nhiều người ngửa mắt với phụ mẫu và cơ nghiệp của họ.

Còn về tiêu ngọc? Nàng nêu giả thuyết rằng, nói được phụ thân nàng đặc biệt tạo ra để tặng mẫu thân. Sau đó xảy ra biến cố nên nó đã trở thành tín vật để họ tìm lại nhau. Nếu đúng là vậy, thì phụ thân sẽ rất đau lòng vì mẫu thân đã không cò tại thế nữa.

Vừa đi, vừa suy nghĩ nên rất nhanh nàng đã trở lại Huyết đường. Bước vào phòng của chính mình, nàng lạnh lùng nói: "Chu Tước, đã tra được gì chưa?"

Chu Tước xuất hiện, quỳ một gối, cúi đầu: "Thưa chủ tử, thuộc hạ chỉ tra được rằng, phu nhân trước lúc ra đi đã bị bệnh nặng lệch giường. Không lâu sau đó, người đã ra đi. Thuộc hạ còn tra được rằng Hạ di nương của Thừa tướng phủ đã đến thăm bệnh trước lúc phu nhân ra đi không lâu."

Lưu Hoa Nguyệt nắm chặt tay, các khớp trở nên trắng bệch. Hay cho một Hạ di nương nhỏ nhoi cũng dám động đến mẫu thân nàng! Lâu nay lo chuyện đại sự cùng nhiều việc xảy ra nên chưa "chăm sóc" cho người họ Lưu kia. Nay, thù cũ thù mới, nàng phải đòi lại cả vốn lẫn lời. Làm họ SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT!!

Phất tay ra hiệu cho Chu Tước lui ra ngoài, nàng lại chìm vào suy nghĩ của riêng mình. Nhìn ra cửa sổ, bầu trời không có lấy một ngôi sao nào, độc nhất chỉ có ánh trăng hui quạnh. Ha, bầu trời đêm nay thật giống như đang muốn nói với nàng rằng: Số phận của người sẽ giống ánh trăng kia, sẽ cô đơn, hui quạnh như vậy.

Nhưng, nàng không quan tâm. Biết được thân phận của mình và trả thù là mục đích của nàng. Và để đạt được mục đích đó, nàng sẽ không từ bất kì một thủ đoạn, và không cần biết hậu quả sẽ ra sao. Đó mới là nguyên tắc của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Giải mã bức thư (1)

Cùng với những suy nghĩ miên mang, Lưu Hoa Nguyệt từ từ chìm vào mộng đẹp bên ánh trăng cô độc.

Bên ngoài cửa sổ, một bóng người đứng từ trên cây chăm chú nhìn nàng. Đôi mắt phượng hơi nheo lại, bỗng chốc khóe miệng lại kéo lên thành nụ cười nhạt. Một con gió thổi qua, bóng người kia cũng biến mất.

(~""-_-)~.....

Sáng hôm sau, Phong Thần vội vã đến Càn Thanh cung. Thời hạn ba ngày đã hết, đám viên quan chắc chắn đã có lời giải đáp. Lần này, hần mong sẽ có được vị trí của nàng.

Vừa đến cửa, không để ý đám thái giám ra sức ngăn cản, hần hiên ngang đập cửa bước vào. Cửa mở ra, hần bước vào; tên thái giám quỳ xuống, ra sức dập đầu: "Xin hoàng thượng tha mạng! Nô tài đã cố gắng can vương góa lại nhưng không được. Xin người tha mạng."

Phong Minh ngồi trên ghế rồng, phất tay ra hiệu cho tên thái giám ra ngoài. Như được đại xá, tên thái giám chạy ra ngoài thật nhanh nhưng cũng không quên đóng cửa lại.

Phong Minh nhìn đáng vẻ gấp như chạy nạn của Phong Thần mà thờ dài. Y đặt thẩu chuong xuống, nói với giọng đầy thất vọng: "Lão nhị, ta biết người rất chờ mong tin của nàng. Nhưng tên kia chỉ giải được đến đây thôi." Nói rồi, y đưa cho hần một tờ giấy.

Hần nhanh chóng giật lấy tờ giấy, mở ra: "TAAIHOAQUOOC□". Hần vò nát tờ giấy: "Trong này có nghĩa là gì? Đây là chữ viết của đại lục nào?" Cả đại lục này, nhiều đất nước khác nhau nhưng vẫn dùng chung một nét chữ. Đây là chữ viết ở đâu?

Phong Minh thấy hần như vậy, liền khò sở nói: "Ít nhất, họ còn giải được tầng thứ nhất, còn mật mã của ta họ chẳng giải được gì!" Có lẽ, y bị nàng (DLT) bỏ bùa mê thuốc lú gì đó rồi. Không nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở Phụng Nghi cung, không nghe thấy tiếng cười đùa của nàng cùng với hạ nhân làm y cảm thấy thật trống vắng.

Phong Thần trầm mặc không nói. Hần biết, y đang rất đau khổ, cảm giác này, hần cũng đang nếm trải. Nhưng hần khác y, hần biết lí do mình có cảm giác trống trải khi không có nàng ở bên, còn y không hiểu cảm giác đó là gì.

Chợt nhớ đến điều gì đó, hần nói: "Phải rồi, trong bức thư của Nguyệt nhi để lại, có nói là Châu nhi đến chỗ hện. Hay chúng ta nhờ nàng giải thử?" Phong Minh gật đầu, cả hai cùng nhau đi đến Chiến vương phủ.

Chiến vương phủ...

Thanh Nguyệt các...

Bước vào bên trong, Phong Thần liền nhìn thấy Phong Minh đang ngồi bên cạnh đồ dành Châu nhi: "Châu nhi, nàng đừng khóc nữa! Nàng cứ khóc như vậy thì Nhị hoàng tâu cũng đâu trở về!"

Nàng ta vẫn khóc:" Ô.. ô, rõ ràng... rõ ràng tiểu thư.... hức... có để lại... lời nhắn... hức... cho ta.... Ô ô, nhưng vương.... vương gia lấy rồi Ô ô...!"

Lúc này, Châu nhi khóc đến tê tâm liệt phế, quên luôn cả tôn ti trật tự mà xưng "ta" trong khi phải xưng "nô tì". Phong Minh không để ý, tiếp tục dỗ nàng:" Thôi, nàng đừng khóc nữa, lát nữa lão nhị về ta kêu hắn trả thư nhị hoàng tẩu để lại cho muội là được mà!"

Phong Minh và Phong Thần bốn mắt nhìn nhau. Bình thường, tên Tiêu Dao vương kia rất trắng hoa lêu lổng, thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Thế sao hôm nay lại rằng rồi đến Chiến vương phủ chỉ để dỗ dành một nô tì? Chắc là mùa xuân của hắn tới rồi.

Phong Minh đưa tay lên, ho khan hai tiếng hòng có được sự chú ý của mỗ nam nào đó. Nhưng tiếc thay, tất cả sự chú ý của mỗ nam đều để ở chỗ khác. Phong Thần lên tiếng:" Hào, rằng rồi vậy sao không tiêu dao thiên hạ mà lại ngồi đó dành người khác vậy?"

Mỗ nam nào đó ngửa mặt lên nhìn hắn, cười:" Lão nhị, đệ đang định tìm huynh đây! Bức thư nhị hoàng tẩu gửi cho Châu nhi đâu? Sao huynh lại lấy?"

Hắn cười:" Vừa hay, ta cùng với lão đại đến đây để tìm Châu nhi nhờ giúp đỡ đây!" Nói rồi hắn xuất ra hai tờ giấy đã nhàu.

Châu nhi lau sạch nước mắt trên mặt, cầm một tờ lên, trong đó viết: "*Rồng thối, có giỏi thì đi tìm lão nương đi! Ta đang ở*

| |.

|... --- -- |.

Không giải được thì đừng có! Cáo từ"

Nàng lại cầm tờ còn lại lên xem, trong đó ghi lại: "*TAAYHOAQUOOC* □ " nàng nhìn đi nhìn lại thật kỹ hai tờ giấy. Bỗng, nàng đứng dậy, bước vào trong phòng. Cả ba người đều thắc mắc trước hành động của nàng.

Một lúc sau, nàng bước ra, trên tay là một cây gỗ nhỏ, và hai tờ giấy và một quyển sách nhỏ. Đặt hết tất cả lên bàn, nàng cầm tờ giấy thứ nhất lên, mở sách ra, dò từng chút một.

Phong Hào cầm que gỗ lên, nhìn một lát:" Châu nhi, như thế nào ở giữa que gỗ này lại có than vậy?"

Nàng dặt lại, vừa viết vừa nói:" Đây là đồ do tiểu thư làm ra. Người gọi nó là bút chì!" Cả ba người nhìn nhau, rồi nhìn lại cách cầm viết kì lạ của nàng.

Một lúc sau, nàng đưa một tờ giấy cho Phong Minh, trong đó viết: "Thiên Sơn". Y bất ngờ, kích động hỏi:" Sao ngươi có thể giải được?"

Châu nhi khó xử nhìn Phong Thần. Hắn hiểu ý, nói:" Ngươi cứ việc nói!" Nàng cúi mặt:" Là... là vì ở Huyết Sát... đều dùng cách này để truyền tin!"

Y nổi giận:" Vậy nàng ta là người của Huyết Sát?" Không cần nói cũng biết, "nàng" ở đây là nói Dương Lam Tuyết. Châu nhi sợ hãi mở miệng:" Không.. không phải! Hoàng hậu không phải người của bọn ta! Bọn ta rất ít khi dùng cách này để truyền tin. Chỉ dùng cách của tiểu thư thôi!"

Phong Minh và Phong Hào đều bất ngờ. Không phải bởi vì Dương Lam Tuyết mà bởi vì câu "bọn ta" của Châu nhi. Điều này cho biết rằng: Nàng là người của Huyết Sát.

Mèo *(つ;ー口ー)つ*: thật rất rất mỗi tay khi phải ấn chuông nì! Hơn 1000 từ. Tính đăng từ 2 hôm trước mà lười nên hôm nay mới có (;= 人)こめなさいねみなさん~~ !

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Giải mã bức thư (2)

Trước sự ngạc nhiên của hai người bọn họ, Phong Thần vẫn không tỏ vẻ gì cả. Hắn đã biết điều này từ trước.

Châu nhi cúi mặt xuống thật sâu, tựa hồ muốn chôn mặt vào trong cổ. Bầu không khí bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Một lúc lâu sau, Phong Hào mới lên tiếng, giọng nói hơi run nhẹ:" Châu nhi, nàng... là người... của Huyết Sát?" Nàng ta ngẩng mặt lên nhìn Phong Hào, rồi cúi xuống trả lời:" Phải! Cả ta, song Long còn có... tiểu... tiểu thư nữa..." Chữ đầu nói rất kiên quyết nhưng càng về sau, giọng lại càng nhỏ.

Tay Phong Hào bất giác xiết chặt lại. Nhận thấy vẻ bất thường của đệ đệ mình, Phong Thần liền lên tiếng chuyển đề tài:" Còn thư của Nguyệt nhi, ngươi mau giải!"

Châu nhi vâng vâng cây bút chì trong tay, giọng nói vẫn còn run rẩy:" Ta... ta không biết giải! Cách liên... liên lạc này... chỉ có... mỗi Hắc Long mới biết giải...!"

Trong lòng của hắn hiện tại nóng như lửa đốt." Tên Hắc Long ấy đâu?!" Nhìn thấy vẻ mặt như muốn giết người của hắn, nàng sợ đến run rẩy." Ta... hắn... hắn đã đi... ra ngoài mua... được... với... với Bạch... Bạch Long rồi."

Lúc này, Phong Hào đã bình tĩnh lại, đặt tay lên bả vai của Phong Thần." Lão nhị, người bình tĩnh, tên kia trước sau gì cũng trở về thôi! Đừng nóng." Lần này, vẻ mặt của hắn ôn hòa hơn. Châu nhi nhìn Phong Hào với vẻ mặt đầy cảm kích.

Tình tình của Châu nhi rất nhất, do từ bé đã ở cùng với một vị phu nhân tính tình hòa nhã và một vị tiểu thư nhu nhược. Đến khi phu nhân mất, chỉ còn lại nàng và tiểu thư, cả hai bị chà đạp, bắt nạt nên nàng tính nàng đã nhất còn nhất hơn.

Hai khắc sau, song Long trở về. Châu nhi liền chạy ra, một tay ôm lấy cánh tay của Hắc Long, một tay đưa cho hắn thư của Lưu Hoa Nguyệt." Hắc Long, thư của chủ tử!"

Hắc Long hiểu ý, tay cầm thư, tay còn lại xoa đầu Châu nhi, cười nhẹ." Muội đừng khóc nữa! Tìm được chủ tử với bộ dáng này, người lại trách ta không chăm sóc tốt cho muội!"

Bình thường, Hắc Long rất ít khi cười, chỉ chừng bộ mặt lạnh ra. Chỉ khi nào đỡ Châu nhi nín khóc mới cười lên một tí.

Thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Phong Hào trở nên méo mó, hai bàn tay để sau lưng cũng bắt giác xiết chặt nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, cất giọng điệu dè dặt sợ phiền nộ." Các người còn không nhanh chóng giải mã thư của nhị hoàng tẩu đi! Lão nhị gấp đến muốn phát điên luôn rồi kìa."

Nghe Phong Hào nói như vậy, Hắc Long lập tức nhìn lướt qua bức thư rồi nói." Tây Hoa Quốc." Chỉ chờ có như vậy, Phong Thần lập tức vận kinh công bay đi mất. Song Long cũng vào trong thu xếp đồ đạc. Còn Phong Minh thì đã xuất phát đi Thiên Sơn từ lâu.

Cả hoa viên chỉ còn lại hai người. Phong Hào đi đến, bắt lấy tay của Châu nhi, cất giọng nói nồng nặc mùi giấm." Nàng với tên kia có quan hệ gì?"

Châu nhi nhìn mặt hắn, rồi nhìn lại bàn tay của mình đang bị nắm chặt." Hắn là Hộ Pháp của bọn ta, cũng là nghĩa huynh của ta. Người mau thả ta ra!"

Lúc này, vẻ mặt của hắn trở nên ôn hòa đi không ít, nhưng chung quy không buông tay mà còn kéo nàng vào lòng. Bị khóa trong vòng tay của Phong Hào, Châu nhi cố gượng dựa thoát ra.

Nhưng càng như vậy, hắn lại càng xiết chặt hơn. Nàng bức tức lên tiếng." Thả ta ra!" Lần này, hắn thả nàng ra, dùng giọng điệu bốn cọt." Ta thả nàng ra nhưng vẫn sẽ đi theo nàng. Nếu không, ta sẽ ôm nàng để nàng đi theo ta!"

Khéo môi nàng khê co trút, ba vạch hắc tuyến chảy dài trên trán. Mắt thấy song Long đã thu xếp xong mọi thứ, nàng mở miệng." Tùy người!" Rồi vận kinh công bay đi. Hắn cười cười, cũng đi theo nàng.

Mèo: có ai là fan của Diệp Lạc Vô Tâm không? ≡≡≡ chắc là có ha, vậy thì bài hát trên có trong truyện nào vậy? Dặt tem nha (^0^)

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thiên Sơn

Ánh mặt trời dần ngã về phía tây, Phong vẫn không nghỉ chân mà tiếp tục dùng kinh công bay đến Thiên Sơn.

Từ lúc biết Dương Lam Tuyết đang ở đâu, y đã dùng vận kinh công ở mức tối đa đi đến gặp cô. Suốt cả quãng đường, y dường như chỉ dùng chân một khắc để mua ít nước uống.

Mặc cho nguyên khí trong người y chỉ còn lại một nửa, y vẫn không muốn nghỉ ngơi. Vì nghỉ một khắc sẽ xa cô thêm một khắc, dừng một giờ sẽ xa cô thêm một giờ.

Lòng ngực của y co thắt lên từng hồi, tâm trí lúc nào cũng nhớ đến từng hành động của cô, y không còn khống chế được cảm xúc khi có chuyện liên quan đến cô.

Phong Thần nói, đó là do y đã động tâm với cô, cảm giác đó là yêu. Nhưng y không được phép như thế. Y là vua của một nước, nếu điểm này để một trung thần biết được thì chẳng có gì, nhưng để một gian thần biết sẽ vô vàn những nguy hiểm cho y và cho người đó.

Khẽ thở dài, đúng là chỉ có một mình Dương Lam Tuyết nàng mới khiến cho y lâm vào cảnh này.

Lúc Phong Minh đứng trước cửa rừng chết, bầu trời đã tối hẳn. Nếu trí nhớ của y tốt thì rẽ phải năm mươi bước thì sẽ có hang động dẫn đến Thiên Sơn mà không phải trải qua thiên la địa võng đã được bố trí ở chân núi.

Đếm đủ năm mươi bước, y ngưng mắt nhìn vào trong một hang động lớn trước mặt, từng đợt gió lửa vào trong tạo ra những thanh âm quỷ dị. Không chút do dự, y nhanh chóng chạy vào bên trong.

Hang động này hết sức khác thường. Các hang động đều trải qua trăm nghìn năm mới tạo thành, bên trong có vô số ngã rẽ. Còn cái hang này, chỉ có độc nhất một đường thẳng. Y đã vào thật sâu rồi mà chưa thấy một ngã rẽ nào.

Khoảng ba canh giờ sau, y nhìn thấy lối ra. Hiện tại là nửa đêm, trăng tròn sao sáng cùng với dòng suối gần hang động tạo nên khung cảnh nên thơ. Nhưng y không có thời gian thưởng thức cảnh đẹp này, y còn phải tìm cô.

Đi về phía trước được một lúc, Phong Minh nghe được tiếng bước chân nên nhanh chóng ẩn mình sau gốc cây rồi dấu thật kĩ hơi thở của mình.

Từ đằng xa, có hai nữ nhân đi lại. Một người lên tiếng: "Haizz... Nhu nhi, muội nói xem, đại sư tỷ về là phúc hay họa a?"

Nữ nhân tên Nhu nhi khẽ cười rồi nói: "Tất nhiên là phúc rồi! Đại và nhị sư huynh đều đi tiêu dao thiên hạ cả rồi. Đại sư tỷ vốn đã gả đi rồi... Phải rồi, sao tỷ ấy lại quay về nhỉ?? Thuận nhi, tỷ có biết không?"

Thuận nhi cốc nhẹ lên đầu Nhu nhi một cái: "Muội thật ngốc! Đại sư tỷ là gả cho vua của Nam Phong quốc, hậu cung ba ngàn đã vậy, làm gì có chuyện một hoàng đế cao cao tại thượng lại thích một người phóng khoáng như sư tỷ chứ?! Người như hần chỉ thích mỗi mẫu đơn mềm yếu thôi! Hiểu chưa?"

Nhu nhi gạt đầu ra về đã hiểu. Phong Minh không đứng yên được nữa, xuất hiện trước mặt các nàng, thanh âm lạnh lẽo thoát ra khỏi đôi môi mỏng: "Nàng ta đang ở đâu?"

Sự xuất hiện của y làm các nàng run lên. Nhu nhi cô đề sợ hãi xuống, lên tiếng: "Ngươi là ai? Với lại, "nàng" trong miệng ngươi là nói ai hả?"

Y không mấy kiên nhẫn, phun ra ba chữ: "Dương Lam Tuyết!" Thuận nhi lên tiếng: "Ngươi... ngươi tại sao... lại muốn tìm đại sư tỷ?"

"Là tỷ phu hoàng đế chỉ thích mẫu đơn mềm yếu trong lời của các ngươi đây!" Y cố nén giận: "Tuyết Tuyết đâu?"

Thuận nhi khẽ nuốt nước miếng một cái, mở miệng: "Đại sư tỷ ở 'Thiên Sơn môn'. Bọn ta... à không bọn muội dẫn huynh đến đó."

Các nàng lập tức vận kinh công ở mức nhanh nhất có thể quay về.

Thiên Sơn môn...

Nhu nhi khẽ dùng nguyên khí đánh vào cửa. Cửa lớn từ từ mở ra, Phong Minh liền hỏi: "Tuyết Tuyết ở đâu?!" Nhu nhi chỉ về đằng trước nói: "Trong 'thư phòng' của sư thúc đáng kia!"

Nhu nhi vừa dứt lời, hần liền phóng nhanh đi.

Hết rồi đừng đòi hỏi! T7 hoặc Chủ nhật có chương mới nhé! (͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mèo: chương trước Mèo quên gắn tên cho mấy bạn trả lời câu hỏi. Chương này bù nha: Juliaduongsongngu; Minerva_Ice và SakuraMaresi. Một lần nữa, Mèo nhìn nhồi!!!

Bỏ lại hai cô nương mặt mũi ngơ ngác, Phong Minh phóng như bay vào. Bất chấp mọi sự ngăn cản của các đồ đệ Thiên Sơn môn, y phóng nhanh đến thư phòng để đòi người.

Lúc này bên trong thư phòng, Dương Lam Tuyết vẫn ung dung nhàn nhã đánh cờ với sư thúc. Cô hạ một nước cờ, rồi nhìn về mặt đăm chiêu của sư thúc nói: "Sư thúc, lần này đệ tử về có chút đường đột, mong sư thúc lượng thứ."

Lão già chỉ vuốt nhẹ chòm râu, không hạ cờ mà như không nói: "Lần này, nước cờ của ngươi thật tốt. Biết tiến biết lui, rất giống người kia."

Cô chỉ cười khỏ, không đáp lời. Sao cô có thể không hiểu ý của sư thúc chứ? "Người kia" trong miệng ngài không phải là y thì còn có người khác sao?

Bỗng, cánh cửa bỗng mở lớn. Đứng oai nghiêm trước đó chính là y- đương kim thánh thượng Nam Phong quốc- Phong Minh.

Cô chỉ liếc nhìn y một chút. Nhìn y đã gầy hơn rồi, trên khuôn mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi. Cô không nhìn y, tay vẫn cầm con cờ trên tay, kìm nén sự kích động, tỏ ra vô tâm nói: "Ngài tìm đến đây nhanh hơn ta tưởng đó, hoàng thượng."

Một câu nói này như đánh thẳng một chưởng vào tâm của Phong Minh. Hắn hai ngày hai đêm không ngủ nghĩ tìm đến nơi của nàng, đổi lại y được gì? Chính là một câu nói vô tâm của nàng.

Đồ đệ của Thiên Sơn chạy đến cửa liền quỳ xuống:" Sư phụ/ sư thúc, chúng đồ đệ có lỗi đã không ngăn được ngoại nhân!"

Lão giả kia không nói, phát tay ra hiệu cho họ lui ra. Đợi họ lui ra cả, lão giả mỉm cười:" Người chắc là phu quân của Tuyết Tuyết đi?"

Y không nói gì, gật đầu xem như thừa nhận, từng bước từng bước đến gần cô. Một tay kéo cả người cô đứng dậy ôm vào, giọng nói mang theo nỗi nhớ nhung:" Tuyết Tuyết nàng đúng thật đủ vô tình!"

Cô ra sức đẩy y ra, chất giọng không ra mận nhạt:" Sư thúc, chiếu theo quy củ của Thiên Sơn môn, hắn muốn đem ta đi thì phải quyết đấu một trận với ta. Người có ý kiến gì không?"

Lão giả vẫn đạm cười:" Tùy ý người. Nhưng ta nói trước, người không phải đối thủ của hắn!"

Ra đến sân đấu, cô vẫn điềm nhiên mặc bộ bạch y nam trang. Mỗi cái nhấc tay, nâng chân đều mang theo phong thái ưu nhã. Y vẫn bộ tứ y thêu chỉ bạc, đôi con ngươi đầy vẻ thâm sâu, cả người toát ra khí khái của bậc đế vương.

Hai người, như hai thái cực nhưng khi đứng cùng nhau lại tạo ra sự hòa hợp khó tả.

Tiếng trống ra hiệu bắt đầu chiến đấu. Phong Minh vẫn đứng tại chỗ còn Dương Lam Tuyết đã xông lên trước. Cô rút từ trong tà áo một thanh bạch kiếm, chém thẳng vào người y.

Y đạm cười, dùng một tay chặn nhất kiếm kia rồi xuất một chưởng đánh vào bụng cô. Nhận trọn phát chưởng kia, cô bất giác lùi xa một thước. Tay ôm bụng, tay cầm chắc kiếm, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

Rồi cô lại xông lên, lần này, cô chừa lại một khoảng cách, truyền nguyên khí vào kiếm, hướng người y chém đến. Y vẫn bộ dáng "*hành vân lưu thủy*" (mây trôi nước chảy) xuất một chưởng ra cản lại.

Nửa canh giờ trôi qua, dáng vẻ Dương Lam Tuyết đã trở nên cực kì chật vật. Trong khi đó, Phong Minh vẫn vậy, toàn thân trên dưới không khác gì lúc đầu.

Cô đánh cán rỗng, đánh cuộc một lần. Hiện tại, nguyên khí trong người cô đã sắp cạn, còn y vẫn không hề hấn. Nếu tiếp tục như vậy thì cô sẽ thua trong tay y. Liều mạng, cô nâng kiếm lên chỉ thiên, dồn số nguyên khí còn lại vào mũi kiếm, la lớn:" Thiên Kiếm Phát- hồi thứ nhất. XUẤT!" Rồi chém thật mạnh tại vị trí y đang đứng.

Nguyên khí giải phóng ra khỏi mũi kiếm xé gió chạy đến chỗ của y. Y vận kinh công bay đến đứng sau lưng cô, thì thầm vào tai cô một câu:" Tuyết Tuyết, nàng thua rồi!" Dứt lời, y điểm huyệt ngũ của cô. Cô mất dần ý thức, ngã vào người y.

Mèo: một lần nữa nhìn nhốt ba bạn nhé! Đừng hận bé Mèo nhỏ nhắn xinh xắn dễ xấu... lộn, nhỏ nhắn xinh xắn dễ thương nha

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Quốc gia chi nữ

Năm người liên tiếp ba ngày ba đêm không ngủ nghĩ đi về phía Tây.

Đối với Phong Thần, Phong Hào thì chuyện này không là gì. Họ đã tập võ từ khi còn bé, hiện nay cũng đã là một võ giả cường đại nên họ chẳng thấy mệt nhọc gì.

Hắc Long và Bạch Long thì đã trải qua huấn luyện ma quỷ do chính *Huyết Nguyệt* đề ra và tự tay huấn luyện. Do đó sức chịu đựng của bọn họ hơn hẳn người thường.

Nhưng trái lại, Châu Nhi không được như bọn người họ. Nàng ta tuy là một võ giả nhưng chưa thật sự cường giả, mặc dù nàng ta là người của Huyết Sát nhưng chưa từng trải qua huấn luyện ma quỷ. Đối với nàng ta, những ngày này đều là cực hình. Không ngủ không nghỉ, về mặt nàng ta ngày càng kém, bước đi nặng nề.

Phong Hào lúc nào cũng đi sau lưng Châu nhi, âm thầm quan sát nàng từ đằng sau. Nhìn vẻ mặt của nàng ngày một tiều tụy, quần mắt thâm ngày càng đậm. Càng nhìn càng đau lòng.

Bỗng, Châu nhi dẫm phải một cục đá. Bước chân loạng choạng liền ngã. Phong Hào chạy đến bế nàng lên, giọng điệu nhu hòa thêm vài phần thương tiếc

nói." Nếu đã kiệt sức thì đừng cố chịu đựng. Dựa vào lòng ta nghỉ một lát. Rất nhanh sẽ gặp lại nhị hoàng tẩu."

Do thân thể Châu nhi đã thật sự không thể gắng gượng nổi nữa. Chỉ một lúc liền dựa vào lòng Phong Hào mà ngủ. Thấy dáng vẻ an an ổn ổn của Châu nhi thiếp đi trong ngực mình như một tiểu miểu không còn thái độ lạnh nhạt xa cách nữa. Phong Hào có chút luyến tiếc khoan khắc này.

Nửa canh giờ sau, họ đã đặt chân lên ngôi làng cận biên giới của Tây Hoa quốc. Song Long không khỏi ngạc nhiên vì thấy cảnh nữ nhân vác cuốc ra đồng, nam nhân ngồi trong nhà dạy con. Còn Phong Thần và Phong Hào đã quá hiểu rõ về quốc gia theo chế độ nữ chủ này.

Đây là quốc gia duy nhất trong đại lục có quan niệm: nam nhân mới cần công dụng ngôn hạnh, nữ nhân phóng khoáng hào hiệp. Đa số quan lại của Tây Hoa là nữ nhân, cả tướng lẫn lính đều đa phần là nữ nhưng sức mạnh quân đội lại không thua gì ba cường quốc còn lại.

Phong Thần nhìn về mặt bất ngờ của song Long, hần lên tiếng giải thích, giọng nói khàn khàn pha lẫn mệt mỏi:" Đây là nữ quốc, đa phần là nữ thống lĩnh giang hồ. Người đứng đầu của quốc gia khác lạ này là một nữ hoàng với hậu cung ba ngàn nam sủng. Ở đây cái gì chúng ta cũng phải cẩn thận không được đắc tội với nữ nhân!"

Song Long gật đầu. Haizzz... thật là, trên đời thứ gì cũng có. Bạch Long vô ý hữu ý mở miệng:" A... vậy có phải rằng chủ tử đến nơi này tìm nam nhân không? Ca, người đoán thử xem!"

Phong Thần nghe được câu đầu tiên, gân xanh trên trán đã nổi lên, sắc mặt âm trầm, cả người đều tỏa ra nộ khí. Phong Hào biết mọi chuyện sẽ chuyển biến xấu, lập tức vận kinh công bay lên cây, điều chỉnh lại tư thế ngủ của Châu nhi, ngồi xem kịch.

Bạch Long cảm nhận được ánh mắt Phong Thần chia về phía mình, không tự chủ nuốt vào ngụm nước bọt lớn, sắc mặt lập tức tái đi vài phần. Không phải chứ, hần mới tùy tiện động khẩu vài câu, vương gia liền muốn giết hần sao? Thiên a, hần mới mười bảy tuổi, còn nhiều việc phải làm, hần chưa muốn chết!

Bạch Long nhìn về phía đại ca của mình. Bắn ra ánh mắt long lanh cầu cứu về phía Hắc Long. Hắc Long liền tìm cách hạ hòa:" Vương gia bớt giận, đệ đệ của thuộc hạ có phần nông nổi xin vương gia lượng thứ."

Phong Thần lườm Bạch Long một lần nữa, áp chế con thịnh nộ vào bên trong, vận kinh công bay đi. Phong Hào chán ngán bay theo sau. Ném tí nữa là có kịch hay, haizzz... cuộc đời đôi khi không được như ý!

Phong Thần vận kinh công với vận tốc kinh người, không để ý xung quanh. Mặc dù đã đến Tây Hoa quốc, nhưng hần vẫn không biết được vị trí cụ thể của nàng. Đây quả là một việc khó khăn. Hôm qua, hần đã được ám vệ báo rằng hoàn đế đã tìm được hoàng hậu. Chỉ còn hần là chưa tìm được người. Thật đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Họ đã đến

Mất thấy vương gia di chuyển ngày một nhanh, Hắc Long cố gắng tăng tốc, lớn giọng hỏi:" Vương gia, ngài biết chủ tử ở đâu sao?"

Nghe Hắc Long hỏi vậy, hần liền đột ngột dừng lại, trừng mắt với Hắc Long:" Người biết sao?" Hắc Long lắc đầu:" Thuộc hạ không biết. Nhưng có lẽ Châu nhi biết. Nàng ta đã đi theo chủ tử từ lâu rồi."

Vừa nghe xong, Phong Thần nhìn xuống Châu nhi đang ngủ ngon lành trong ngực Phong Hào. Phong Hào thấy vậy, bất mãn nói:" Hừ, chúng ta là cường giả đi ba ngày ba đêm không sao. Nhưng nàng chỉ là võ giả cấp thấp, sao chịu được? Ít ra phải để nàng ngủ đủ đã chứ!!"

Nghe xong, đáy lòng Phong Thần nổi lên một trận ghen tị. Đại huynh sắp thu phục được đại tẩu, tam đệ cũng sắp lấy được tâm của muội tức, chỉ có hần vẫn dậm chân tại chỗ.

Hần hận, hận bản thân mình ngày đó đã không khống chế bản thân mà muốn nàng. Nếu không, hiện tại đã khác. Nếu như vậy chắc chắn nàng sẽ trở thành của hần, cả tâm lẫn người đều là của hần.

Nhìn thấy Châu nhi dựa vào Phong Hào, hần lại thấy ghen tị, nàng chưa từng dựa vào hần như vậy.

Cũng biết Phong Hào đối với Châu nhi là cưng chiều vô tận, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, hần không đành làm khó, chỉ còn cách gật đầu:" Thôi được rồi tìm khách điểm nghỉ ngơi, đợi đến lúc nàng tỉnh, chúng ta sẽ truy hỏi sau!"

Phong Hào lúc này bình tĩnh hơn một chút nhẹ ôm người Châu nhi, Vận kinh công tìm khách đến gần nhất. Đi được một lúc, bọn họ lập tức nhìn thấy một khách điểm tên Quý Ngọc, tất cả bước vào trong tìm phòng trọ ở lại qua đêm.

Đến lúc mặt trời lặn, Châu nhi tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường chứ không phải trong hang động nữa. Châu nhi bước xuống giường, liền thấy Phong Hào đang ngồi trên bàn gỗ uống trà xem sách. Châu nhi cảnh giác hỏi: “Đây là đâu? Tại sao ngươi lại ở đây?”

Phong Hào mặt dày cười đến vô sỉ: “Nuông tử, nàng quên chuyện đã xảy ra trong hang động rồi à? Haizzzz, mà thôi, trước sau gì nàng cũng phải chịu trách nhiệm với ta. Nàng đã ngủ trên người ta suốt mấy canh giờ liền, không thể không chịu trách nhiệm!!”

Châu nhi mơ hồ nhớ lại chuyện ở trong hang động. Lúc đó, nàng có phải hôn đá, sau đó... sau đó... Trời ơi! nàng đã làm chuyện gì thế này? Chỉ là kiệt sức một chút, mà đã làm ra chuyện hồ đồ như vậy, tiểu thư mà biết chắc chắn sẽ bảo nàng ngu ngốc Ôô, nàng muốn quay ngược lại thời gian, nàng không muốn như vậy đâu!!

Không ngờ nàng lại mất cảnh giác đến như vậy. Liền bị tên Vương Gia khốn nạn kia lừa. Ôô rõ ràng rõ ràng trước khi ngủ thiếp đi, nàng còn ngửi thấy mùi của mộng được. Ô ô ô rõ ràng là tại hần... hần lừa nàng! Tại sao bây giờ giống như là... giống như là nàng khi dễ hần vậy? Thật không công bằng!

Không phải nói lại gì được nàng chỉ đành trừng mắt nhìn hần một cái, sau đó phất tay áo quay lưng đi về phía giường, đặt lưng xuống mà ngủ tiếp. Hừ! Thật là tức chết nàng rồi. Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Thôi kệ, để đó cho hần vui vẻ một thời gian, đợi đến khi tìm được tiểu thư rồi, nàng nhờ tiểu thư tính sổ với hần giúp nàng sau!

Huyết Sát lâu...

Một hắc y nhân bước vào, trên ống tay áo có luồng nguyên khí hình chữ “Tước”. Đây là một trong số những thuộc hạ dưới quyền của Chu Tước. Hần ta nắm quyền, cung kính nói: “Chủ tử, Châu nhi cô nương cùng với nhị vị hộ pháp đã đến. Nhưng...”

Lưu Hoa Nguyệt mở giọng lạnh lùng: “Nhưng cái gì?” Tên hắc y nhân kia trả lời: “Chủ tử, ngoài họ ra còn có Chiến vương cùng Tiêu Dao vương của Nam Phong quốc nữa.”

Lưu Hoa Nguyệt trầm mặc. Không ngờ họ lại nhanh chân như vậy. Kế hoạch đã hoàn thành được 3/4 rồi. Không được, tất cả đều phải hoàn thành. Kế hoạch này là toàn bộ tâm huyết của nàng, không thất bại.

Suy nghĩ thật thấu đáo, nàng lạnh giọng ra lệnh: “Thông báo với Chu Tước, tung tin ta đang ở phía tây rừng Chết!” Tên hắc y nhân nhận lệnh rồi biến mất. Chỉ mong lần này nàng thành công đánh lạc hướng.

Mèo: xong! Sắp kiểm tra đề phòng môn Mèo đốt tệt đốt hại rồi! Tuần sau tạm nghỉ, lấy sức chiến đấu. Đừng giận nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hàn Băng chỉ lệnh

Lưu Hoa Nguyệt bước vào phòng ngủ của chính mình, nằm lên giường. Tính đến nay mới tám ngày, kế hoạch nàng vạch ra mới thực hiện được hơn một nửa. Chắc chắn Châu nhi không thể nhanh như vậy giải được mật thư nàng để lại.

Bạch Long thì chưa thuộc được chữ cái. Chỉ có mỗi mình Hắc Long là giải được. Nhưng, hiện giờ đã không quan trọng nữa, cái quan trọng bây giờ là đẩy nhanh kế hoạch.

Từ lúc này, nàng sẽ lấy lại cái tên trong quá khứ, tưởng chừng như đã chìm sâu vào quên lãng- *Hắc Dạ*.

Ngồi bật dậy từ trên giường, nàng đi về phía bước tường bên phải chiếc giường, vươn tay chạm vào một viên gạch. Bức tường lập tức mở ra bên trong có chứa một chiếc hộp Ngọc nhỏ nằm ngay hốc tường.

Nàng vươn tay lấy chiếc hộp ngọc ấy ra, đưa tay nhẹ nhàng mở nắp. Bên trong có chứa một chiếc lệnh bài ngọc đỏ, xung quanh tỏa ra nhàn nhạt nguyên khí màu xanh. Nàng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng cầm lấy chiếc lệnh bài.

Ngón tay ngọc của nàng vừa mới chạm vào chiếc lệnh bài từ màu đỏ chuyển thành màu xanh ngọc trong suốt khi cầm chiếc lệnh bài lên một luồng hàn khí mạnh mẽ bắt đầu tấn công lên lòng bàn tay của nàng.

Các ngón tay trắng nõn bây giờ trở nên đỏ ửng vì lạnh, phần móng ở đầu ngón tay cũng bị đóng băng lại.

Nàng cắn chặt răng, cố gắng hấp thụ hết tất cả nguyên khí lạnh băng kỳ lạ này vào cơ thể. Bỗng nhiên, một đầu tóc đen tuyền của nàng trở thành một đầu ngân phát. Đến khi nguyên khí trong lệnh bài cạn kiệt, nó liền chuyển sang màu xanh lam trong suốt, mặt trước bằng phẳng không ghi một chữ nào, bây giờ lại nổi lên hai chữ Hắc Dạ.

Nàng nhếch miệng cười lạnh. Đây là "Hàn Băng chi lệnh", từ trước đến nay đã hơn ba ngàn năm chưa tìm thấy chủ nhân của nó. Nó đã được niêm phong trong chiếc hộp ngọc hơn một ngàn năm trên núi Hàn Lãnh của Bắc Hoàng Quốc. Chưa một ai có thể chịu được sức lạnh ở giữa núi, nhưng chiếc lệnh bài này lại được cất giữ ở tận đỉnh núi. Nàng đã mất rất nhiều công sức để thu thập các loại dược thuộc tính hỏa rồi chế ra một loại đan dược có thể tạo lượng nhiệt lớn để chịu được hàn khí từ bên ngoài cơ thể người uống.

Truyền thuyết kể rằng, chỉ cần có thể khiến chiếc Lệnh Bài chuyển màu hai lần và khắc bí danh của mình, thì nghĩa nó đã nhận chủ nhân. Trừ phi chủ nhân không còn tại thế nữa, nó sẽ không bao giờ thuộc về bất kỳ một ai.

Chủ nhân của chiếc Lệnh Bài này sẽ có được loại nguyên khí mạnh nhất có thể đóng băng tất cả dù là Hỏa Diệm Sơn cũng có thể. Nhưng, để có thể điều khiển được loại nguyên khí này, nhân thể phải chịu đau đớn suốt 79 ngày do hàn băng chạy khắp thân thể rồi tích tụ dần dần xuống丹田, lưu thông trong kinh mạch.

Chưa được bao lâu sau, cơn đau từ từ gặm nhấm nàng từ bên trong mang theo sức lạnh kinh hồn. Trên trán của nàng dần dần tích tụ những hạt hôi lớn, trước mắt dần dần tối lại. Nàng cắn chặt lấy môi dưới để giữ ý thức thật tỉnh táo, cơn đau càng lúc càng dữ dội.

Dùng tất cả sức lực còn lại, cố gắng đi đến chiếc hộp nhỏ nằm trên bàn trà. Nàng mở nắp hộp ra, lấy một viên đan màu đỏ thẫm nhanh chóng nuốt vào.

Bây giờ, trong cơ thể nàng, có một luồng khí lạnh đang đấu đá đến cùng với một luồng khí nóng. Vật và suốt hơn hai canh giờ, cơn đau dần dần biến mất. Nàng khụy xuống đất, mồ hôi ướt đầm lưng áo, môi dưới cũng bị cắn đến chảy máu. Bộ dạng của nàng hiện tại trông cực kỳ nhếch nhác.

Một đầu ngón phát dần bị thay thế bởi màu đen tuyền mềm mại. Một lúc sau, nàng hồi phục lại hơi thở của mình. Nhắm mắt, ngồi xếp bằng lại, bắt đầu vận khí.

Một khắc sau, nàng từ từ mở mắt ra, trên miệng treo một nụ cười thỏa mãn. Vậy là trong cơ thể nàng đã có được nguyên khí lãnh nhất của "Hàn Băng chi Lệnh". Viên đan lúc này nàng uống vào chỉ có tác dụng làm dịu bớt nỗi đau lạnh giá và giảm đi sức tấn công mạnh mẽ của nguyên khí Hàn tính này.

Lưu Hoa Nguyệt rời khỏi phòng, đi đến Đại Đường liền lạnh giọng: "Kim Sư, Mao Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước!"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Suy nghĩ viễn vong

Tứ đại hộ vệ cùng lúc xuất hiện. Nhìn thấy chủ tử mình có bộ dạng nhếch nhác như vậy, bọn họ không khỏi bất ngờ. Chủ tử xưa nay đều là bộ dáng phong hoa tuyết đại, băng lãnh tuyệt tình, chưa từng phạm hại như vậy.

Thấy được vẻ bất ngờ trong mắt của bốn người họ, Lưu Hoa Nguyệt băng lãnh ra lệnh: "Các người đem một nửa lực lượng, sáng hôm sau theo ta trở về Nam Phong. Còn một nửa lại tiếp tục hoạt động ở Tây Hoa. Không được đánh rắn động cỏ, rõ chưa?!" Kim Sư, Mao Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước đồng thanh đáp: "Đã rõ thưa chủ tử!"

Vừa dứt lời, trước mặt nàng chỉ có bốn dư ảnh mờ hồ rồi dần biến mất. Trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại một mình nàng.

Đang nhắm mắt định thần lại, bỗng một luồng dịch nóng trào ngược từ ngực lên đến khoang miệng nàng. "Phốc" nàng phun ra một ngụm máu lớn. Mùi tanh từ máu lan dần ra khắp gian phòng.

Vươn tay áo lau đi chỉ máu vung nơi khóe môi, Lưu Hoa Nguyệt cười trừ. Ha, nàng vậy mà lại thổ huyết. Hàn nguyên khí này quá lạnh và mạnh mẽ hơn những gì nàng đã tưởng tượng. Bây giờ không nhanh chóng giải phóng ra một ít thì nàng nắm chắc mười phần chết.

Lấy từ vòng không gian ra chiếc quạt sắt- vũ khí chí thức tự nàng tạo ra, truyền một lượng nguyên khí từ nan quạt rồi đến phiến quạt, rồi dùng lực hướng bức tường đối diện phát mạnh giải phóng nguyên khí.

Lập tức, bức tường nứt ra, các vết nứt chằng chịt như rễ cây cổ thụ. Lấp đầy các vết nứt là những khối băng còn đang tỏa ra hàn khí. Các gai băng mọc lên từ bức tường khiến cho nhiệt độ trong phòng dần giảm xuống.

Nhìn thấy tác phẩm mình vừa tạo ra, môi nàng vẽ lên một đường cong hài lòng. Rất tốt, căn cứ này xây dưới lòng đất nên một bức tường phải xây đến 30 lớp gạch để đảm bảo độ chắc chắn. Cứ đánh vừa rồi đã khiến nó nứt ra nghiêm trọng, cụ thể là bức tường đã nứt 18 lớp còn 12 lớp vẫn bình thường.

Với luồng nguyên khí mạnh mẽ này, nàng yếu thế lắm thì đơn thân độc mã cũng chống lại được hai người thuộc hàng võ giả cấp 26 đi. Nếu vậy, dù có đến bốn Phong Thần nàng cũng đánh bại được.

Nhắc đến hai chữ "Phong Thần". Lòng nàng lại hiện lên năm phần hận thù năm phần nhung nhớ. Hận hấn mạnh hơn, hận hấn dám cả gan hạ dược nàng, dám đùa bỡn nàng. Còn nhung nhớ... nghĩ đến đây, nàng rung mình trước suy nghĩ của mình.

Bấy lâu nay, nàng luôn coi tình cảm nam nữ chỉ là chữ "爱" của Trung Quốc, chữ "愛" của Nhật Bản, đơn giản hơn là hai chữ "tình yêu" của Việt Nam. Chưa bao giờ coi nó là hành động hay suy nghĩ dù là trong tiềm thức cũng chưa từng. Vậy mà giờ.... có phải nàng đã vương phải nó hay không?

Kiếp trước nàng đã vứt bỏ tất cả. Nhìn người mẹ bị giết trước mặt mình mà vô cảm, bị người cha tàn nhẫn ép phải uống máu của kẻ thù mà không ghê sợ. Từng từng nàng chẳng còn chút cảm xúc nào. Mà từ khi đến đây, hi vọng ái ố của nàng đều bị hấn kích thích mà có. Cảm giác rung động này... đối với nàng rất xa lạ.

Tay nàng nhuộm đầy huyết, người nàng đầm sát khí, cuộc sống của nàng luôn có kẻ thù. Liệu... có được như bao thiếu nữ khác, mơ mộng đủ điều? Haizzz... nàng đúng là điên rồi mới có những suy nghĩ vớ vẩn viễn vông không thực tế này. Cuộc sống này, chỉ có cường giả mới có thể tự quyết định số phận và những người đó là những kẻ CỐ ĐỘC. Cuộc sống của họ chỉ có bản thân, người người nhìn họ ở đỉnh cao mà chẳng thể chạm, đó mới là cường giả thật thụ.

Nàng phải nhanh chóng lớn mạnh, nhanh chóng đạt được đỉnh cao, nhanh chóng bóp nát những tình cảm không đáng có từ trong trứng nước, nhanh chóng đoạt tình tuyệt ái. Đó mới là con đường nàng lựa chọn!

Nằm lên giường, nhắm mắt tìm cách chìm sâu vào giấc ngủ để không nghĩ chuyện ngu ngốc gì nữa.

Một đêm không mộng寐.

Mẹo: thi xong□□□. Đề thi khôn cmm nạn. Đề lớp 8 mà cứ vừa sức với giáo viên đã vậy toàn giám thị khó canh mới ác. Trừ môn Hóa, Lý với Sử, Địa thì Sinh, Toán (hình) là dành cho giáo viên□□ Các nàng thi tốt không?□□□

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Trở về Nam Phong

Phong Thần biết Châu nhi đã tỉnh, liền chạy đến phòng của bọn họ. Hấn mở cửa bước vào, liền thấy bộ dáng nhàn nhã uống trà của đệ đệ mình mà nhíu mày: "Châu nhi đâu? Nàng ta tỉnh rồi thì mau mau đưa nàng ta ra đây!"

Phong Hào nhìn bộ dáng gấp đến điên lên của hấn mà cười cợt: "Chiến gia a, ngài của biết nàng là người không phải thần sao lại nhanh như vậy liền tỉnh a?"

Trong mắt hấn tràn đầy lửa giận. Cố gắng khống chế cơn giận, giọng nói: "Lão tam, ngươi đang đùa bỡn thần lực của ta yếu sao? Cho rằng ta không biết chuyện gì sao?"

Châu nhi đứng đằng sau bình phong, nghe được hết cuộc trò chuyện của hai người bọn họ. Nàng cảm nhận được sự tức giận của Phong Thần, lập tức chạy ra: "Vương gia, ngài tìm nô tì có việc gì ạ?"

Thấy Châu nhi trước mặt, cơn giận của hấn cũng vơi đi một nửa. Lập tức lạnh giọng tra hỏi: "Ngươi có biết Nguyệt nhi đang ở chỗ nào không?"

Châu nhi cúi đầu, giọng nói có chút run: "Nô tì... Ngài chờ nô tì một chút." Dứt lời, Châu nhi ngồi bệt xuống sàn, hai bàn tay đặt mình chữ nhị (二). Miệng lẩm bẩm một câu thần chú.

Thoáng chốc, giữa hai bàn tay nàng xuất hiện một tia nguyên khí mờ nhạt chuyển động theo hình tròn. Một khắc sau, nàng từ mở mắt, vẻ mặt tái nhợt, cất giọng yếu ớt: "Vương gia, tiểu thư... ngài ấy đang trên đường trở về Nam Phong..."

Phong Thần buông một chữ "đi" rồi phát tay áo bước ra ngoài. Phong Hào liền lập tức bước đến, bế Châu nhi lên. Bị bế lên bất ngờ như vậy, nàng lập tức bám vào người Phong Hào.

Thấy nàng bám chặt vào mình như vậy, Phong Hào nở nụ cười rất đáng đánh đòn: "Nương tử, ta rất thích nàng dựa vào ta như vậy."

Khi nàng vừa định thần lại, liền thấy dựa kịch liệt: "Ngươi... bỏ ta xuống! Ta có chân, có nội lực, tự ta có thể vận kinh công, KHÔNG CẦN NGƯỜI PHẢI LÀM VẬY!"

Phong Hào bỏ ngoài tai mọi lời nói của nàng, ôm nàng thật chặt rồi bay ra khỏi cửa sổ, hướng về phía Đông Nam trở về Nam Phong.

Trên đường đi, Luru Hoa Nguyệt bỗng dừng bắt được thần lực của Châu nhi. Biết rõ sẽ phải gặp nhau trên đường đi, nàng ra lệnh cho Mao Hồ:" Mao Hồ, đoàn người của người mau chóng tăng tốc. Trước bình minh hai ngày sau, ta muốn nghe được tin: *cả nhà Liêu gia đều.... chết bất đắc kỳ tử. Rõ chưa?!*"

Mao Hồ nhanh chóng nhận mệnh, cùng với người dưới trướng của mình rời đi. Bên người nàng chỉ còn Kim Sur và Huyền Vũ. Chu Tước sớm đã đến Đông Hà tìm đồ mà nàng đã căn dặn. Mọi chuyện.... đến lúc chấm dứt rồi.

Nhóm người của Phong Thần như cũ, vẫn dùng tốc độ nhanh nhất để đi, họ vẫn không nghỉ ngơi gì.

Châu nhi lần này có Phong Hào bế trên tay, nàng chẳng phải cố sức theo kịp bọn họ nữa. Hiện tại nàng chỉ việc dùng thần lực để xác định vị trí của Luru Hoa Nguyệt là được.

Chuyện này tuy không khó nhưng với lượng nguyên khí ít ỏi trong người nàng thì đây là cả một quá trình gian nan. Phong Hào nhìn tiểu thiên hạ trong tay mà không khỏi đau lòng. Nàng phải cho thần lực được vững vàng để không bị mất dấu Luru Hoa Nguyệt.

Dù muốn giúp nàng nhưng nếu hiện tại truyền cho nàng nguyên khí, nàng liền sẽ thổ huyết, nặng hơn là kinh mạch bị đứt do hai luồng nguyên khí chằng chéo.

Bạch Long thu hết đáng về lo lắng và đau lòng của Phong Hào vào tầm mắt, liền lấy một viên hồi lực đan trong túi ra, nói:" Ngươi đem nó hòa với nước rồi cho Châu nhi uống đi! Nó sẽ giúp nàng cầm cự khoảng bốn canh giờ."

Phong Hào gật đầu, điều chỉnh tư thế của Châu nhi một chút, bế nàng bằng một tay, tay còn lại thì nhận viên đan rồi làm theo chỉ dẫn của Bạch Long.

Cầm bình nước đã hòa với hồi lực đan, Phong Hào liền dứt cho nàng uống một chút. Một lúc sau, sắc mặt tái nhợt của Châu nhi khá hơn, hòn đá đè nặng trong lòng Phong Hào liền được đặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Gặp lại

Luru Hoa Nguyệt cùng thuộc hạ Kim Sur và Huyền Vũ nhanh chóng trở về Nam Phong.

Suốt quãng đường, họ không hề nghỉ ngơi. Ăn hay uống thì họ cũng không dừng lại. Luru Hoa Nguyệt không tự mình đi mà ngồi trên kiệu. Hiện tại nàng phải tập trung để giữ liên hệ thần lực với Châu nhi.

Nếu là võ giả cấp 12 trở lên, thần lực chỉ cần một người điều khiển, nhưng Châu nhi lại quá yếu nên nàng phải hỗ trợ đường thần lực thêm vững chắc.

Mặt trời hạ xuống phía tây, đường thần lực liên hệ giữa nàng và Châu nhi ngày càng yếu rồi biến mất. Đôi mày đẹp của nàng khẽ cau lại, bước xuống kiệu, nàng liền lệnh cho tất cả hạ trại nghỉ ngơi.

Tất cả bọn họ đều bất ngờ trước quyết định của nàng nhưng không có ai dám kháng lệnh nàng liền nhanh chóng hạ trại.

Luru Hoa Nguyệt đi ra khỏi nơi bọn thuộc hạ dựng trại, chấp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời đỏ hồng và ánh mặt trời sắp tắt. Khung cảnh đẹp như tranh, chỉ tiếc nàng hiện tại không có tâm trạng để ngắm nhìn. Về mặt nàng bây giờ đầy phiền muộn.

Những chiếc lều nhanh chóng được dựng lên, lửa cũng đã được nhóm lên. Kim Sur đi về phía nàng, chấp tay báo cáo:" Chủ tử, mọi thứ đã chuẩn bị xong."

Nàng nhẹ gật đầu, gương mặt mang theo phiền muộn rất nhanh biến mất, chỉ còn lại sự băng lãnh vốn thường trực trên khuôn mặt xinh đẹp.

Quay trở về, thấy có ánh lửa đỏ mà bọn thuộc hạ chỉ gặm lương không thì không hợp lắm. Nàng liền lệnh cho bốn thuộc hạ cùng Kim Sur đi săn ít thú ở bìa rừng, một nhóm ba người khác đi tìm một ít rau rừng, những người ở lại thì chuẩn bị dụng cụ nấu nướng.

Tính cả hai kiếp sống, mặc dù trù nghệ của nàng không quá tệ nhưng số lần xuống bếp thì ở trên một bàn tay cũng đủ đếm, ít ỏi đến đáng thương. Hiện tại, nàng muốn trở ra ít tài nghệ, cũng coi như lấy việc này xóa đi phiền muộn trong đầu.

Lấy trong vòng không gian ra ít hồi lực đan, một túi nước lớn cùng một cái chậu sắt. Nàng phân phó cho vài nhóm người khác một chút việc vặt rồi chờ đợi hai nhóm người kia về.

Không lâu sau, họ cũng trở về. Nhóm của Kim Sư cầm trên tay vài con thỏ nâu, trên vai hai người vác hai con lợn rừng. Nhóm hái rau cũng hái được rất nhiều loại rau khác nhau.

Lưu Hoa Nguyệt phân phó thêm hai thuộc hạ nữ khác cùng bắt đầu "hành sự". Tất cả thuộc hạ ở đây khi thấy trù nghệ điều luyện của chủ tử mình thì không khỏi mở to mắt, há to mồm bất ngờ.

Trước nay, bọn họ chỉ nghĩ chủ tử đã là cường giả hiếm có, địa vị ở Nam Phong cũng không thấp. Chỉ nghĩ rằng nàng chỉ đứng trên cao, việc biết nấu nướng chỉ dành cho lũ tiểu thư ông ẻo. Không ngờ nàng lại giỏi đến vậy. Thử hỏi trên đời này, còn gì nàng không làm được không?!

Trong lúc bọn họ bàn tán xôn xao, mọi thứ đã hoàn thành. Nàng biết hành động này khiến tất cả thuộc hạ cảm thấy bất ngờ, liền lạnh giọng: "Hôm nay, ta làm những việc này để thưởng cho các ngươi suốt mười ngày ở Tây Hoa. Nhóm Mao Hồ và Chu Tước cũng có thứ khác. Ta xưa nay thường phạt công bình, cho nên không cần bàn tán! Mau lĩnh thưởng đi."

Bọn thuộc hạ nghe vậy, lập tức cúi đầu tạ ơn rồi mau chóng "khai tiệc". Miệng thì nhai nhai nuốt nuốt cũng không thiếu việc kêu ngon.

Lúc này, quả thật tâm tình nàng có chút ổn định hơn, nhưng chung quy thì suy nghĩ về hấn vẫn bay bổng trong đầu nàng. Càng không muốn nhắc đến thì càng rõ ràng hơn, mãnh liệt hơn.

Chỉ ăn được chút ít, liền phiền muộn đến mức chẳng còn chút tâm trạng để ăn. Nàng liền bỏ đi đến cây đại thụ gần đó, nhảy lên một cành cây to, vững chắc rồi ngồi xuống. Lấy chiếc tiêu ngọc ra, đặt lên môi khẽ thổi bài "*Phong Hoa Tuyết Nguyệt*".

Tiếng cùng gió bay đi theo ánh trăng, kèm với tâm trạng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Gặp lại (2)

Khúc tiêu vừa dứt, xung quanh ánh trăng cô tịch cũng hiện lên vài vị sao lấp lánh; gió cũng mang theo hương rừng thổi qua mái tóc đen dài, hất y berti làm nó tung bay. Hình bóng nàng hiện tại tựa như bức trang thiếu nữ u buồn mang theo sự cô độc vô tận của màn đêm.

Lưu Hoa Nguyệt quay đầu nhìn về ánh lửa trại của thuộc hạ mình, rồi mâu quang chuyển về phía sau không xa liền xuất hiện ánh lửa của cây đuốc đang dần đến gần hơn. Khí tức của võ giả ngày càng hiện rõ.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, hướng về phía thủ hạ mình quát lên: "Có một nhóm người đang đến. Họ không đơn giản, mau chóng chuẩn bị!"

Đúng, họ không hề đơn giản, không có nhóm người nào toàn là cường giả lại đêm khuya thanh vắng mà đi đến khu rừng này cả. Bảy, tám phần là có mục đích.

Thuộc hạ của nàng đã vào tư thế chuẩn bị. Nhóm người kia ngày càng đến gần...

Người dẫn đầu xuất hiện dần trong ánh lửa. Bất ngờ thay, đó lại là hấn- Phong Thần. Ở phía sau là Phong Hào đang bế Châu nhi trên tay, sắc mặt Châu nhi hiện tại trắng bệch như một tờ giấy, đôi mắt khép chặt, đáng vẻ suy yếu. Tiếp đó là song Long.

Nhóm người dần xuất hiện khiến Lưu Hoa Nguyệt bất ngờ. Nàng không ngờ bọn họ đến nhanh như vậy. Nàng Nhìn chằm chằm Phong Thần với đôi mắt chứa đầy hoang mang.

Vào những nàng không thể thắng thắng đối mặt với hấn nhất, người xuất hiện luôn là hấn. Lúc trước cũng vậy, bây giờ vẫn thế. Sự lo sợ ngày càng lớn hơn. Phải, là nàng đang sợ. Cả cuộc đời hai kiếp nàng chưa từng sợ hãi như vậy.

Phong Thần thấy nàng nhìn hấn với ánh mắt hoang mang, xen vào một tia lo sợ nhân nhậ thì cảm thấy nhói lên.

Xem ra nỗi đau hấn để lại cho nàng, thật sự, thật sự rất lớn. Chắc chắn là như vậy, bởi vì có thể khiến một người lạnh lùng đến vô cảm như nàng trở nên sợ hãi như vậy.

Hấn bước lại gần nàng, giơ tay lên như muốn chạm vào khuôn mặt ngày đêm hấn vẫn nhớ nhung. Thấy được hành động của hấn, nàng nhanh chóng lấy chiếc quạt sắt trong tay áo ra. Dùng nguyên khí bắt đầu tấn công về phía hấn. Luồng Nguyên Khí đi đến đâu thì nói nó quét qua đâu đóng băng.

Bất ngờ với hành động của nàng, hấn nhanh chóng vận kinh công tránh khỏi chiêu thức của nàng. Bay đến cạnh nàng, điểm huyệt khiến cho nàng bất động.

Người của Huyết Sát thấy chủ tử của mình đang trong tay giặc, lập tức cầm chắc đao phóng đến phía hắc. Hắc Long thấy tình hình nguy cấp, liền hét lên: "DỪNG TAY! Đó là lâu chủ Hấp Huyết lâu, nam chủ của các ngươi đó!!"

Họ nghe thấy tiếng hét của hộ pháp Hắc Long thì dừng tay. Huyền Vũ lập tức lên tiếng: "Hắc Long, ngài đường đường là người của chủ tử, tại sao lại về phe của hắc? Hắc là người đang bắt giữ chủ tử!!"

Kim Sư của tứ giận lên tiếng: "Phải đó. Không lẽ ngài bị bọn họ mua chuộc??" Thấy tình hình căng thẳng, Bạch Long mới lên tiếng: "Su tử vàng à, con mắt nào của nhà ngươi thấy đại ca ta bán đứng chủ tử vậy? Bọn ta không ngủ nghỉ hơn sáu ngày để tìm chủ tử nha!

Châu nhi không nhịn nổi đã té xỉu luôn rồi kìa. Ta đâu ngờ chủ tử lại quên luôn mất bọn ta rồi ra tay đánh luôn đâu!"

Lúc này, Lưu Hoa Nguyệt mới lên tiếng: "Các người mau lui xuống, chuyện này để ta tự giải quyết." Nàng đảo mắt sang Phong Thần, mảy mẩy nhú lại: "Người không mau giải huyết?!" Phong Thần không nói, giải huyết cho nàng.

Vừa cử động được, Lưu Hoa Nguyệt liền chạy đến chỗ Châu nhi, truyền nguyên khí cho Châu nhi. Sau một lúc, nàng nói với Phong Hào: "Phiền ngươi rồi!"

Cảm giác cách tay nhẹ lại, trong lòng Phong Hào cảm thấy chút hụt hẫng. Nàng liếc qua hai người họ (Phong Thần và Phong Hào), lảng đạm nói: "Các ngươi có thể đi được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.